

ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs)
ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ECONOMIC FACTORS AFFECTING THE VALUE OF
NON-PERFORMING LOAN (NPLs) OF SMALL AND MEDIUM
ENTERPRISE (SMEs)

บุษบา ตากุล

การค้นคว้าอิสระเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs)
ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

บุษบา ตากุล

การค้นคว้าอิสระเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
ปีการศึกษา 2563
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ECONOMIC FACTORS AFFECTING THE VALUE OF
NON-PERFORMING LOAN (NPLs) OF SMALL AND MEDIUM
ENTERPRISE (SMEs)

BUSABA TAKUL

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR THE MASTER DEGREE
OF BUSINESS ADMINISTRATION PROGRAM
RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY KRUNGTHAP
ACADEMIC YEAR 2020
COPYRIGHT OF RAJAMANGALA UNIVERSITY
OF TECHNOLOGY KRUNGTHAP

ชื่อการค้นคว้าอิสระ	ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
โดย	บุษบา ตากุล
สาขาวิชา	-
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ปรมินทร์ โฆษิตกุลพร

คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ อนุมัติให้นักเรียนค้นคว้าอิสระนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะบริหารธุรกิจ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิงแก้ว เอี่ยมแฉล้ม)

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ

.....ประธานกรรมการ

(ดร.พร้อมพร ภูวติน)

.....กรรมการ

(ดร.คุณากร ไวยวุฒิ)

.....กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา

(ดร.ปรมินทร์ โฆษิตกุลพร)

Independent study	Economic factors affecting the value of non-performing loans (NPLs) of small and medium enterprise (SMEs).
Author	Busaba Takul
Major	-
Advisor	Dr. Paramin Khositkulporn

Faculty of Business Administration Rajamangala University of Technology Krungthep approved this Independent study as partial fulfillment of the requirement for the master degree of Business Administration.

.....Dean of Faculty of Business Administration
(Assistant Professor Dr. Kingkaew Eiamchalam)

Examination Committee

.....Examination Committee Chairperson
(Dr. Promporn Poowadin)

.....Committee
(Dr. Kunakorn Waiyawout)

.....Committee and Advisor
(Dr. Paramin Khositkulporn)

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ฉบับนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี ผู้ศึกษาได้รับความกรุณาอย่างดี ยิ่งจาก ดร.ปรมินทร์ โฆษิตกุลพร อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ที่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือและมีส่วนผลักดันทำให้งานวิจัยนี้ประสบความสำเร็จ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ และขอขอบพระคุณ ดร.พร้อมพร ภูวดิน ประธานกรรมการสอบงานค้นคว้าอิสระ ที่กรุณาให้คำชี้แนะเพื่อให้งานวิจัยสำเร็จด้วยดี ขอขอบพระคุณ ดร.คุณากร ไวยวุฒิ กรรมการสอบ ซึ่งมีส่วนให้งานวิจัยนี้เสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่าน ที่ให้วิชาความรู้ระดับปริญญาโทให้กับผู้วิจัย รวมถึงเจ้าหน้าที่หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่ช่วยเหลือตลอดเวลาที่ศึกษาอยู่

เหนือสิ่งอื่นใด ขอบคุนครอบครัว เพื่อนร่วมงาน ที่คอยเป็นกำลังใจ เข้าใจและสนับสนุน และเป็นกำลังใจให้เสมอมา รวมถึงพี่น้องร่วมรุ่น 7 ทุกคน ที่ร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวกันตลอดมา

คุณค่าและคุณประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้ สำหรับผู้ที่พัฒนาหรือศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีลักษณะใกล้เคียง ตลอดจนองค์กรที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ ผู้ศึกษาขอบและอุทิศคุณงามความดีแด่ผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน แต่หากมีข้อบกพร่องประการใด ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว และขอภัยไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

บุษบา ตากุล

ชื่อการค้นคว้าอิสระ	ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
โดย	บุษบา ตากุล
สาขาวิชา	-
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ปรมินทร์ โฆษิตกุลพร
ปีการศึกษา	ปี 2563

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยการทดสอบความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งใช้ข้อมูลทุติยภูมิเป็นรายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2557 ถึง เดือนไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562 รวม 22 ไตรมาส และใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regressions) มาประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares : OLS) ซึ่งทำการศึกษาทั้งหมด 6 ปัจจัย ได้แก่ 1. อัตราเงินเฟ้อ 2. อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ 3. ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ 4. ดัชนีราคาผู้บริโภค 5. มูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน 6. ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไทย โดยได้ทำการทดสอบตัวแปรเบื้องต้นก่อนทำการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณ รวมถึงการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระพบว่าตัวแปรอิสระทุกตัวแปรไม่มีความสัมพันธ์กัน ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ที่ประมาณค่าได้จากสมการถดถอยมีความน่าเชื่อถือ

ผลจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยทางเศรษฐกิจในแบบจำลองนี้สามารถอธิบายมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้ร้อยละ 94 ทั้งนี้ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ข้อมูลมีการแจกแจงแบบปกติ และส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ในทิศทางเดียวกัน ส่วนปัจจัยทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ และมูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน ไม่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

คำสำคัญ : หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs), ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs), ปัจจัยทางเศรษฐกิจ

Independent study	Economic factors affecting the value of non-performing loans (NPLs) of small and medium enterprise (SMEs).
Author	Busaba Takul
Major	-
Advisor	Dr. Paramin Khositkulporn
Academic Year	2020

ABSTRACT

The research is aimed to study economic factors affecting the value of non-performing loans (NPLs) of small and medium enterprise (SMEs) by testing the relationship of economic factors affecting on the value of non-performing loans (NPLs) of small and medium enterprise (SMEs). Which use secondary data on a quarterly basis from January 2014 to June 2020, a total of 22 quarters and used multiple regression equation analysis (Multiple Regressions) estimated coefficients of the independent variables are per way, variables are the two smallest (Ordinary Least Squares: OLS). That all the economic factors studied include 6: 1.Inflation rate 2.Interest rate 3.Business confidence index 4. Consumer Price Index 5.Household Debt and 6.Gross domestic product in Thailand. To test a variable of the equation before proceeding with the preliminary analysis of multiple regression. Founding that all independent variables not correlation and no problem autocorrelation to be the estimated coefficient values from regression equations for reliability.

The results of the study found that economics factors in this model could explain the value of non-performing loans (NPLs) of small and medium enterprise (SMEs) has 94 percents. Therefore, the economic factors have normality data distributed affecting the value of non-performing loans (NPLs) of small and medium enterprise (SMEs) is Consumer Price Index at a statistically significant reliability level of 95 percentages. Business confidence index and Household Debt are no impact on the value of non-performing loans (NPLs) of small and medium enterprise (SMEs).

Keywords: Non-performing loans (NPLs), Small and medium enterprise (SMEs),
Economic factors.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อ	ข
ABSTRACT	ค
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ซ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามการวิจัย	9
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	9
1.4 สมมุติฐานของการวิจัย	9
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	10
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ	10
บทที่ 2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
2.1 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจ	13
2.2 แนวคิดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มหภาค	15
2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสินเชื่อ	17
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NON-PERFORMING LOAN: NPLs)	20
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	23
2.6 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ	28
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
2.8 กรอบแนวคิดการวิจัย	41

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	42
3.1 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	42
3.2 การรวบรวมข้อมูล ประเภทของข้อมูลที่ต้องการ และวิธีการรวบรวมข้อมูล	43
3.3 ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (MULTIPLE REGRESSION)	45
3.4 การอ่านผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ	50
3.5 การสร้างสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระ (MULTIPLE REGRESSION)	51
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
4.2 ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (DESCRIPTIVE STATISTICS)	54
4.3 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ	55
4.4 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (MULTIPLE REGRESSION ANALYSIS)	61
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	64
5.1 สรุปผลการวิจัย	65
5.2 อภิปรายผล	66
5.3 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา	68
5.4 ข้อเสนอแนะงานวิจัยครั้งต่อไป	69
บรรณานุกรม	71
ภาคผนวก	77
ภาคผนวก ก. แบบรับรองการมีจรรยาบรรณในการทำการค้นคว้าอิสระ	78
ภาคผนวก ข. ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย และการอธิบายผลการวิเคราะห์ผลการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ	81
ภาคผนวก ค. ผลการเผยแพร่ผลงานวิจัย	88
ประวัติผู้จัดทำ	90

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1 มูลค่าสินเชื่อและมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) แยกตามประเภทธุรกิจของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในปี 2562	8
ตารางที่ 2.1 หลักเกณฑ์การจัดชั้นหนี้และการกันเงินสำรอง	22
ตารางที่ 2.2 สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิด รายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	36
ตารางที่ 3.1 สรุปหน่วยข้อมูลของตัวแปรตาม (Y) และตัวแปรอิสระ (X) ที่ใช้ในการศึกษา	43
ตารางที่ 3.2 ข้อมูลสถิติตัวแปรตาม (Y) และตัวแปรอิสระ (X) ที่นำมาใช้ในการวิจัย	44
ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (DESCRIPTIVE STATISTICS)	54
ตารางที่ 4.2 การทดสอบข้อมูลของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม จะต้องสุ่มมาจากประชากรที่มี การแจกแจงปกติ	56
ตารางที่ 4.3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ	58
ตารางที่ 4.4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ	58
ตารางที่ 4.5 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อน RESIDUALS STATISTICS	59
ตารางที่ 4.6 ตารางการทดสอบความเป็นอิสระต่อกันของค่าความคลาดเคลื่อน	61
ตารางที่ 4.7 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อน RESIDUALS STATISTICS	85
ตารางที่ 4.8 ตารางการทดสอบความเป็นอิสระต่อกันของค่าความคลาดเคลื่อน	86
ตารางที่ 5.1 แสดงการสรุปค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระที่มีการแจกแจงแบบปกติ และส่งผลต่อ มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	65

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1.1 กราฟแสดงปริมาณสินเชื่อต่อสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ทั้งหมด ข้อมูลรายไตรมาส (ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2559 – ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562)	2
ภาพที่ 1.2 กราฟแสดงจำนวนสินเชื่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs), ธุรกิจขนาดใหญ่ และสินเชื่ออุปโภคบริโภค (พ.ศ. 2561)	4
ภาพที่ 1.3 กราฟแสดงปริมาณสินเชื่อและหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ข้อมูลรายไตรมาส (ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2559 – ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562)	5
ภาพที่ 1.4 กราฟแสดงปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจทั้งหมด และหนี้ที่ไม่ ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ข้อมูล รายไตรมาส (ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2559 – ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562)	7
ภาพที่ 2.1 ภาพกรอบแนวคิดในการวิจัย	41
ภาพที่ 4.1 กราฟ NORMAL PROBABILITY PLOT	59
ภาพที่ 4.2 กราฟ SCATTERPLOT	60
ภาพที่ 4.3 กราฟ SCATTERPLOT	86

บทที่ 1

บทนำ

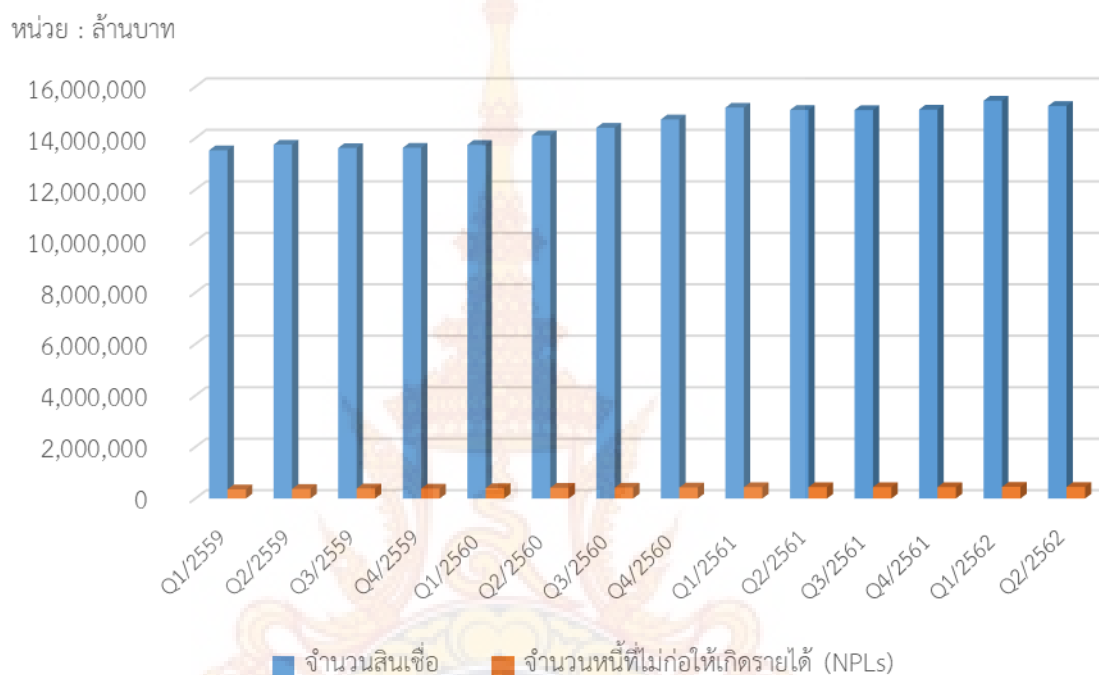
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เศรษฐกิจไทยมีแนวโน้มขยายตัวได้ต่อเนื่องในระดับที่สอดคล้องกับศักยภาพของประเทศ โดยการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจในปัจจุบันเป็นส่งผลทำให้การลงทุนในภาคธุรกิจมีปริมาณเพิ่มสูงขึ้น เพื่อรองรับต่อความต้องการของตลาดในปัจจุบัน รวมถึงการขยายตัวของการบริโภคที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ดังนั้นภาคธุรกิจจึงมีความต้องการเงินทุนเพื่อนำไปใช้ในการขยายการดำเนินงานของกิจการ โดยทั่วไปแล้วแหล่งในการระดมเงินทุนที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศก็คือสถาบันการเงิน มีหน้าที่หลักในการรวบรวมเงินออมจากผู้ที่มีเงินเหลือใช้แล้วนำไปหาผลประโยชน์โดยการปล่อยกู้ให้กับผู้ที่ต้องการเงินทุน การทำธุรกรรมทางการเงินดังกล่าวสถาบันการเงินจะได้รับผลตอบแทนในรูปของดอกเบี้ยรับและค่าธรรมเนียมในการดำเนินธุรกรรม โดยธุรกรรมที่สถาบันการเงินดำเนินการนี้ทางปฏิบัติเรียกว่าการให้สินเชื่อ (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2551) ผู้ประกอบการในภาคธุรกิจในปัจจุบันคุ้นเคยกับระบบสินเชื่อเป็นอย่างมาก เพราะสินเชื่อได้เข้ามามีบทบาท และสำคัญต่อการบริโภค การค้าและการลงทุน ดังนั้นการให้สินเชื่อจากสถาบันการเงินที่ให้กับภาคธุรกิจนี้ส่งผลทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศมีความคล่องตัว เกิดการลงทุน การจ้างงานในภาคการผลิตมากยิ่งขึ้น และภาคประชาชนของประเทศก็มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดียิ่งขึ้น (สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2562) และในส่วนของขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ หรือจีดีพี (GDP : Gross Domestic Product) ส่งผลโดยตรงกับอัตราการเติบโตสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ กล่าวคือการขยายธุรกิจและการลงทุน มีความต้องการเงินทุนเพิ่ม โดยแหล่งเงินที่สำคัญก็คือ สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ และในส่วนของเศรษฐกิจที่เติบโตดีขึ้น เนื่องจากมีการจ้างงานเพิ่มขึ้น ประชากรมีรายได้เพิ่มขึ้น และภาคธุรกิจก็จะมีความต้องการสินเชื่อเพิ่มขึ้น (ธนาคารแห่งประเทศไทย, รายงานนโยบายการเงิน, 2562)

ความต้องการสินเชื่อของภาคธุรกิจโดยรวมมีการปรับตัวเพิ่มขึ้นและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง ในขณะที่จำนวนสินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์มีการปรับตัวลดลง เนื่องจากสถาบันการเงินมีการกำหนดมาตรฐานการปล่อยสินเชื่อเข้มงวดขึ้น (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2562) ทั้งนี้สถาบันการเงินมีมาตรการการปล่อยสินเชื่อที่เข้มงวดขึ้นแล้ว แต่เนื่องจากสถาบันการเงินเป็นธุรกิจที่ดำเนินการปล่อยสินเชื่อเป็นหลักนั้น ในปัจจุบันก็ยังคงเผชิญกับสภาพปัญหาเดิม อย่างต่อเนื่อง เช่นปัญหาการเพิ่มสูงขึ้นของ

หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loans : NPLs) ซึ่งปัญหาดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อสถาบันการเงินในส่วนของรายได้และปริมาณการปล่อยสินเชื่อในอนาคต (วิจัยกรุงศรี, 2562)

จำนวนสินเชื่อ และสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ทั้งหมด

ภาพที่ 1.1 กราฟแสดงปริมาณสินเชื่อต่อสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ทั้งหมด
ข้อมูลรายไตรมาส (ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2559 – ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562)

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2562.

จากกราฟในภาพที่ 1.1 แสดงให้เห็นว่าจำนวนสินเชื่อมีการปรับตัวเพิ่มขึ้น ตามความต้องการสินเชื่อของภาคธุรกิจ โดยจำนวนสินเชื่อในไตรมาสที่ 2 ปี พ.ศ. 2562 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ. 2559 คิดเป็นจำนวนร้อยละ 12.73 ซึ่งเป็นการปรับตัวที่เพิ่มขึ้นแต่ก็ยังไม่มากเท่าที่ควร เนื่องจากการที่สถาบันการเงินหรือธนาคารพาณิชย์มีการเข้มงวดในการปล่อยสินเชื่อมากขึ้น เพื่อป้องกันปัญหานี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loans : NPLs) จะเห็นได้จากจำนวนหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) มีจำนวนเพิ่มไม่มากขึ้นในแต่ละรายไตรมาส โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 1.75 – 2.00 ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ. 2559 ถึงไตรมาสที่ 2 ปี พ.ศ. 2562

สำหรับภาคธุรกิจนั้น กลุ่มธุรกิจที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจเป็นอย่างมากทั้งในด้านการผลิต การบริการ และการบริโภค ช่วยให้เกิดการกระจายรายได้จากกลุ่มผู้ประกอบการไปยังกลุ่ม

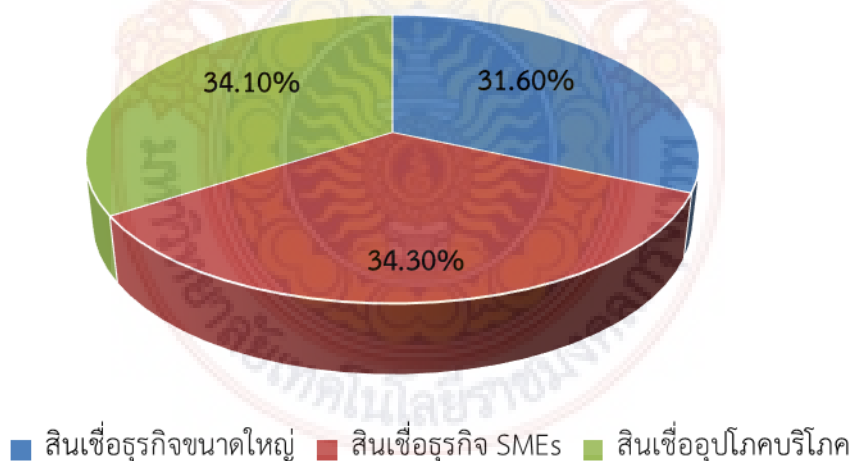
คนต่าง ๆ และยังเป็นกลุ่มธุรกิจที่มาจากรากหญ้าของประเทศ คือกลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือ Small and Medium Enterprises (SMEs) ซึ่งมีลักษณะเด่นเฉพาะตัวที่สำคัญ คือ มีความชำนาญเฉพาะด้าน มีความยืดหยุ่น และคล่องตัวในการบริหารจัดการดำเนินการด้วยเงินทุนที่ไม่สูงมากนัก อีกทั้งสามารถเริ่มได้ด้วยตนเอง สามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่หลากหลาย มีคุณภาพ สวยงาม และเป็นที่ยอมรับในระดับสากล ทำให้ธุรกิจ SMEs สามารถสร้างระบบเศรษฐกิจให้เจริญเติบโตสร้างศักยภาพทางเศรษฐกิจให้กับประเทศและเป็นแรงผลักดันระบบเศรษฐกิจให้เคลื่อนตัวไปข้างหน้า

ข้อมูลจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ในปี 2559 มีจำนวนวิสาหกิจหรือธุรกิจในประเทศไทยทั้งหมด 3,013,722 ราย มีเพียง 9,025 รายที่เป็นธุรกิจขนาดใหญ่ ดังนั้นธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) คิดเป็นจำนวนกว่าร้อยละ 99 ของธุรกิจทั้งหมด ทำให้เกิดการจ้างงานถึง 10.7 ล้านคน คิดเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 80 ของการจ้างแรงงานทั่วไป และแม้ว่าธุรกิจ SMEs จะมีบทบาทที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ แต่ธุรกิจ SMEs ก็มีข้อจำกัดและอุปสรรคในการดำเนินกิจการหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่ธุรกิจ SMEs มีขนาดเล็ก จึงทำให้เสียเปรียบธุรกิจขนาดใหญ่ที่ได้ประโยชน์จากการประหยัดต่อขนาด (Economies of scale) โดยเฉพาะในด้านการผลิตที่ต้องอาศัยการลงทุนในเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่มีต้นทุนสูง และการเข้าถึงตลาด ยิ่งไปกว่านั้นธุรกิจ SMEs จำนวนมากยังประสบปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ซึ่งข้อจำกัดในการเข้าถึงเทคโนโลยี ตลาด และเงินทุนดังกล่าวทำให้ธุรกิจ SMEs จำนวนมากไม่สามารถขยายกิจการและเติบโตเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ได้ จากข้อจำกัดด้านเงินทุนดังกล่าว ทางรัฐบาลจึงเข้ามามีบทบาทและสนับสนุนแหล่งเงินทุนให้แก่ธุรกิจ SMEs ดังจะเห็นได้จากรัฐบาลเริ่มดำเนินนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อย่างจริงจังหลังจากวิกฤตทางการเงินในปี พ.ศ. 2540 โดยรัฐคาดหวังให้ธุรกิจ SMEs เป็นช่องทางในการสร้างรายได้และสร้างงานเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจและเชื่อว่าธุรกิจ SMEs จะเป็นกลไกสำคัญในการแก้ไขปัญหาความยากจนและสร้างความยั่งยืนในระบบเศรษฐกิจฐานราก โดยมีโครงการในการสนับสนุนแหล่งเงินทุน เช่น ให้ธนาคารรัฐวิสาหกิจให้เงินกู้แก่ธนาคารพาณิชย์ เพื่อให้ธนาคารพาณิชย์สนับสนุนสินเชื่อให้กับธุรกิจ SMEs ในอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำและจำกัดจำนวนวงเงินสินเชื่อ (สินเชื่อ Soft Loan) และอีกการสนับสนุนหนึ่งคือโครงการค้ำประกันสินเชื่อของบรรษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) ช่วยให้ ธุรกิจ SMEs ได้รับสินเชื่อเพิ่มขึ้น มีสินทรัพย์มากขึ้น (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2562) อีกทั้งธนาคารพาณิชย์ที่มีผลิตภัณฑ์สินเชื่อธุรกิจเพื่อแก้ปัญหาการเข้าถึงแหล่งเงินทุนของธุรกิจ SMEs ซึ่งได้รับการตอบรับจากธุรกิจ SMEs เป็นอย่างดี และข้อมูลเปรียบเทียบสัดส่วนของสินเชื่อ 3 ประเภทของธนาคารพาณิชย์ได้แก่ สินเชื่อธุรกิจ SMEs สินเชื่อธุรกิจขนาดใหญ่ และสินเชื่ออุปโภคบริโภค ทั้งนี้ไม่รวมการกู้ยืมเงินระหว่างธนาคาร (Interbank) ณ ไตรมาสที่ 2 ปี พ.ศ. 2562 พบว่า สินเชื่อธุรกิจ SMEs อยู่ในสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 34 (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2562) อย่างไรก็ตามเมื่อมี

การสนับสนุนจากภาครัฐบาลจากการให้สินเชื่อ Soft loan และโครงการค้ำประกันสินเชื่อของ บสย, ก็สามารถมีแนวโน้มที่จะทำให้ธุรกิจ SMEs เกิดหนี้ที่ก่อไม่ให้เกิดรายได้ (NPLs) เพิ่มขึ้น และการขอสินเชื่อธุรกิจจากธนาคารพาณิชย์มากขึ้นกลับทำให้ธนาคารพาณิชย์ประสบปัญหาสินเชื่อที่ก่อไม่ให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loan: NPLs) เพิ่มขึ้นจากธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ข้อมูลธนาคารแห่งประเทศไทยในปี 2561 มีมูลค่าหนี้ที่ก่อไม่ให้เกิดรายได้ (NPLs) จำนวนรวม 440,218 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2560 จำนวน 44,644 ล้านบาท ส่วนใหญ่มาจากการเพิ่มของหนี้ที่ก่อไม่ให้เกิดรายได้ (NPLs) ในกลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่งผลให้สัดส่วนหนี้ที่ก่อไม่ให้เกิดรายได้ (NPLs) ต่อสินเชื่อรวมเพิ่มร้อยละ 2.94 ในปี 2561 จากร้อยละ 2.91 ในปี 2560 ทำให้ธนาคารพาณิชย์ต้องป้องกันการเกิดหนี้ที่ก่อไม่ให้เกิดรายได้ (NPLs) ในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ไม่ให้เพิ่มสูงขึ้น โดยการเพิ่มขึ้นของหนี้ที่ก่อไม่ให้เกิดรายได้ (NPLs) ในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ส่งผลกระทบต่อธนาคารพาณิชย์ ทำให้ธนาคารพาณิชย์ต้องชะลอการปล่อยสินเชื่อในกลุ่มธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีการระวังและเพิ่มเงื่อนไขในการให้สินเชื่อ และต้องตั้งสำรองสำหรับหนี้ที่ก่อไม่ให้เกิดรายได้ (NPLs) เป็นจำนวนมาก

จำนวนสินเชื่อของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs), สินเชื่อธุรกิจขนาดใหญ่, สินเชื่ออุปโภคบริโภค

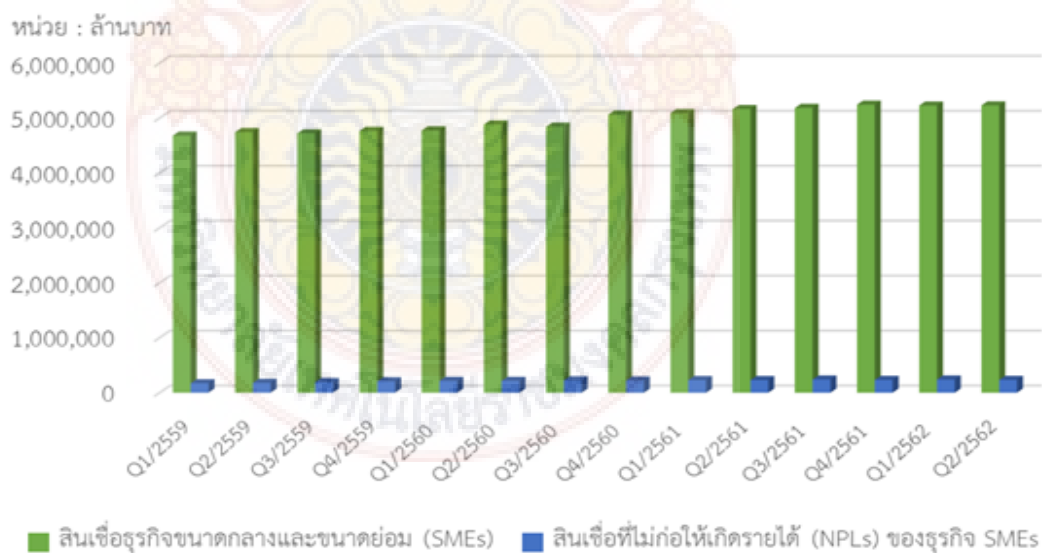

ภาพที่ 1.2 กราฟแสดงจำนวนสินเชื่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs), ธุรกิจขนาดใหญ่ และสินเชื่ออุปโภคบริโภค (พ.ศ. 2561)

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2562.

จากกราฟในภาพที่ 1.2 แสดงให้เห็นว่าจำนวนสินเชื่อของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs), มีสัดส่วนมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับสินเชื่อ 3 ประเภทของธนาคารพาณิชย์ได้แก่ สินเชื่อธุรกิจ SMEs, สินเชื่อธุรกิจขนาดใหญ่ และสินเชื่ออุปโภคบริโภค ทั้งนี้ ไม่รวมการกู้ยืมเงินระหว่างธนาคาร (Interbank) แสดงให้เห็นว่าธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีความต้องการเงินทุนในการประกอบธุรกิจ โดยมูลค่าสินเชื่อและขนาดสินเชื่อของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีความแตกต่างตามภาคธุรกิจ และตามกลุ่มวิสาหกิจขนาดใหญ่ที่เป็นนิติบุคคลและกลุ่มวิสาหกิจขนาดเล็กที่เป็นบุคคลธรรมดา โดยทั่วไป มูลค่าสินเชื่อต่อรายของวิสาหกิจที่เป็นบุคคลธรรมดา จะมีขนาดเล็กกว่ามูลค่าต่อรายของวิสาหกิจที่เป็นนิติบุคคลหลายเท่าตัว (ยกเว้นบางภาคธุรกิจที่มูลค่าสินเชื่อต่อรายของบุคคลธรรมดามีขนาดต่ำกว่าของนิติบุคคลไม่มากนัก) เนื่องจากวิสาหกิจที่มีขนาดใหญ่กว่ามักจะมีหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้สูงกว่า และมีความต้องการเงินทุนที่สูงกว่าวิสาหกิจขนาดเล็ก อีกทั้งการกระจายตัวของสินเชื่อของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีการกระจายตัวของสินเชื่อที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับภาคและขนาดของธุรกิจ โดยภาคและขนาดของธุรกิจใหญ่จะมีการกระจายตัวที่ค่อนข้างสูงมากกว่าภาคและขนาดของธุรกิจเล็ก ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายของสินเชื่อของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

จำนวนสินเชื่อ และหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ภาพที่ 1.3 กราฟแสดงปริมาณสินเชื่อและหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs)

ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ข้อมูลรายไตรมาส

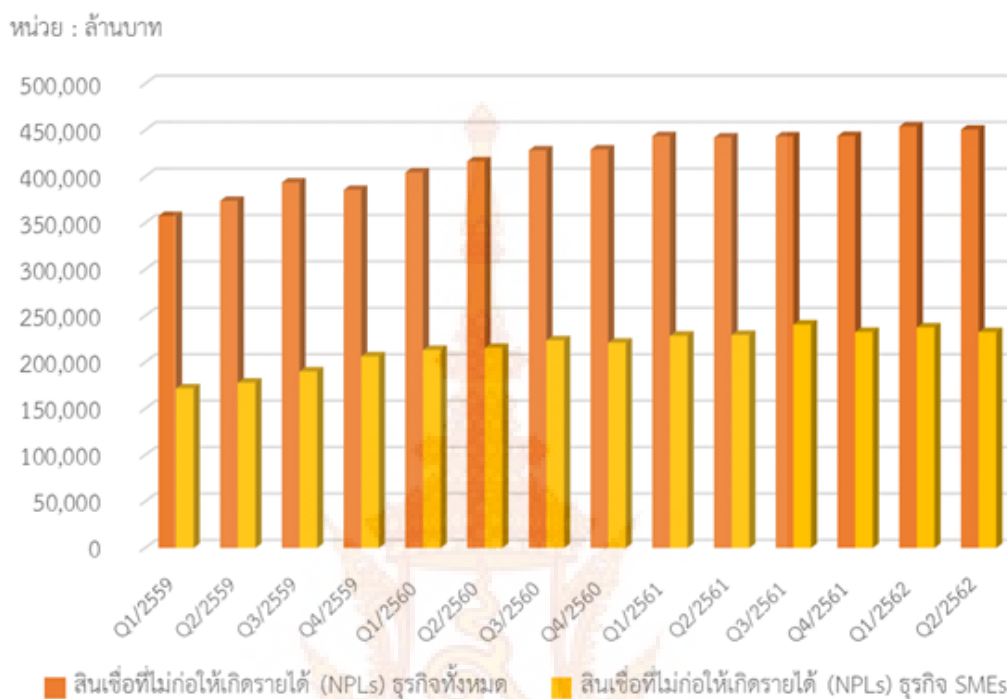
(ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2559 – ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562)

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2562.

จากกราฟในภาพที่ 1.3 แสดงให้เห็นว่าจำนวนสินเชื่อของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีการปรับตัวเพิ่มขึ้นตามความต้องการสินเชื่อของภาคธุรกิจ โดยจำนวนสินเชื่อธุรกิจ SMEs ในไตรมาสที่ 2 ปี พ.ศ. 2562 เพิ่มขึ้นจากไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ. 2559 คิดเป็นจำนวนร้อยละ 11.76 แต่ทั้งนี้การปรับตัวที่เพิ่มขึ้นก็ยังไม่มากเท่าที่ควร เนื่องจากการที่สถาบันการเงินมีการเข้มงวดในการปล่อยสินเชื่อ เพื่อป้องกันปัญหานี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loans : NPLs) ซึ่งจะเห็นได้ว่าจำนวนหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจ SMEs มีจำนวนเพิ่มขึ้นไม่มากในแต่ละรายไตรมาส โดยอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 2.25 – 3.00 ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ. 2559 ถึงไตรมาสที่ 2 ปี พ.ศ. 2562 สำหรับหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจ SMEs มีความหลากหลายแยกไปตามสถานการณ์ ดังนั้นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจ SMEs ในภาพรวมจึงไม่สามารถสะท้อนขนาดและความเสี่ยงของธุรกิจ SMEs ได้ จึงต้องมีตัววัดมาช่วยประเมินสถานการณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจ SMEs เพื่อให้สามารถสะท้อนถึงหลักความเสี่ยงของธุรกิจ SMEs ได้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยข้อมูลสินเชื่อรายบัญชีของธุรกิจ SMEs สามารถนำมาใช้วัดสถานการณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ได้ทั้งในมิติของขนาดและความเสี่ยง เป็นการเปรียบเทียบสัดส่วนมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ต่อมูลค่าหนี้ทั้งหมด สามารถช่วยให้เข้าใจสถานการณ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจ SMEs ในมิติที่หลากหลายมากขึ้น

จำนวนหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ทั้งหมด และจำนวนหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ภาพที่ 1.4 กราฟแสดงปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจทั้งหมด และหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ข้อมูลรายไตรมาส (ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2559 – ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562)

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2562.

จากกราฟในภาพที่ 1.4 แสดงให้เห็นถึงภาพรวมหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจทั้งหมดและธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพิ่มขึ้นในทุกไตรมาส โดย ณ ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562 หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจ SMEs อยู่ที่ 233,581 ล้านบาท ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 51 ของยอดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจทั้งหมด ณ ไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562

สินเชื่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีส่วนสำคัญต่อธนาคารพาณิชย์ เห็นได้จากข้อมูลของกราฟ ในภาพที่ 1.2 ซึ่งสินเชื่อธุรกิจ SMEs มีสัดส่วนมากที่สุดเมื่อเทียบกับสินเชื่อธุรกิจขนาดใหญ่ และสินเชื่อเพื่อผู้ประกอบการ และกราฟในภาพ ที่ 1.4 แสดงให้เห็นว่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจ SMEs ก็มีปริมาณเพิ่มสูงขึ้นทุก ๆ ไตรมาสเช่นกัน ซึ่งมีผลต่อธนาคารพาณิชย์ในการพิจารณาสินเชื่อให้แก่ธุรกิจ SMEs รวมถึงการตั้งสำรองของธนาคารพาณิชย์ และ

การตัดสินใจของผู้ลงทุนภายนอกที่จะตัดสินใจลงทุนในธุรกิจภาคการเงิน ทั้งนี้ได้จำแนกมูลค่าสินเชื่อและมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) โดยแยกเป็นประเภทธุรกิจ ของธุรกิจ SMEs ดังนี้

ตารางที่ 1.1 มูลค่าสินเชื่อและมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) แยกตามประเภทธุรกิจของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในปี 2562

ประเภทธุรกิจ SME	มูลค่าสินเชื่อ (ล้านบาท)	มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (ล้านบาท)
ธุรกิจการผลิต (Manufacturing sector)	1,172,894.53	54,308.14
ธุรกิจการค้า (Trading sector)	3,273,687.53	151,580.44
ธุรกิจบริการ (Service sector)	589,024.95	27,273.42

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2562.

จากตารางที่ 1.1 ข้อมูลสินเชื่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จากของธนาคารพาณิชย์ แยกเป็นประเภทธุรกิจแล้วพบว่าประเภทธุรกิจการค้า (Trading Sector) มีมูลค่าสินเชื่อจำนวนมากที่สุด และมีมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) มากที่สุดเช่นเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบกับประเภทธุรกิจทั้ง 3 ประเภท โดยหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในแต่ละธนาคารพาณิชย์ก็จะมีตัวเลขแตกต่างกันไป ขึ้นกับความสามารถในการชำระหนี้ของลูกค้าในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และคุณภาพสินเชื่อของแต่ละธนาคารพาณิชย์ โดยการให้สินเชื่อกับกลุ่มธุรกิจ SMEs นั้น มีการให้สินเชื่อในทุกประเภทของธุรกิจ ดังนั้นเมื่อธุรกิจ SMEs เจอผลกระทบจากปัญหาต่าง ๆ เช่นธุรกิจการค้า (Trading Sector) ขายสินค้าไม่ได้ มักจะมองกันว่าเป็นการขาดสภาพคล่อง แต่ในความจริงอาจจะไม่ใช่ปัญหาในการขาดสภาพคล่องของกิจการเพียงอย่างเดียว แต่อาจจะเป็นปัญหาอื่น ๆ เช่นการจัดการ การบริหาร และคุณภาพลูกหนี้การค้า ที่ส่งผลกระทบให้ธุรกิจไม่สามารถชำระหนี้คืนให้กับธนาคารพาณิชย์ได้ โดยธนาคารพาณิชย์ที่ให้สินเชื่อในแต่ละประเภทธุรกิจ ควรศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการดำเนินงานของธุรกิจนั้น ๆ เพื่อทำการแก้ไขปัญหาลูกค้าในกลุ่มธุรกิจ SMEs แต่ละรายได้ตรงจุด (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย, 2562)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งในประเทศไทยธุรกิจ SMEs มีมากที่สุดเมื่อเทียบกับขนาดของวิสาหกิจ ทำให้ธุรกิจธุรกิจ

SMEs มีความต้องการเงินทุนในการประกอบกิจการมากที่สุดด้วยเช่นกัน และเงินทุนหลักที่สนับสนุนธุรกิจ SMEs ก็คือสินเชื่อจากสถาบันการเงิน เมื่อความต้องการสินเชื่อของธุรกิจ SMEs เพิ่มขึ้น จึงเป็นเหตุให้ให้สถาบันการเงินตระหนักถึงการปล่อยสินเชื่อให้ธุรกิจ SMEs แล้วจะไม่ก่อให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ดังนั้นเพื่อให้ธุรกิจ SMEs ให้เดินหน้าต่อไป ทางธนาคารพาณิชย์และผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ควรจะทราบถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจด้านไหนที่ส่งผลให้ธุรกิจ SMEs เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) มากที่สุด ทั้งนี้ปัญหาเรื่องการค้างชำระหนี้ของหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจ SMEs ยังคงเป็นเรื่องที่ผู้ประกอบการของธุรกิจ SMEs ต้องตระหนักถึง และสถาบันการเงินหรือผู้ที่ให้สินเชื่อก็ต้องตระหนักถึงเช่นกัน ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงปัญหาถึงสัดส่วนหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธุรกิจ SMEs ที่มีการปรับตัวเพิ่มขึ้นนั้น จึงได้ทำการศึกษา “ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)” เพื่อนำองค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัยไปใช้ยึดเป็นหลักเกณฑ์สำหรับควบคุมและบริหารคุณภาพสินเชื่อเพื่อธุรกิจ (Corporate Loan) สำหรับธุรกิจ SMEs ของธนาคารพาณิชย์ และอีกทั้งยังเป็นองค์ความรู้แก่ผู้ประกอบการของธุรกิจ SMEs ให้ตระหนักถึงและเป็นแนวทางในการประกอบธุรกิจได้อีกด้วย

1.2 คำถามการวิจัย

ปัจจัยทางเศรษฐกิจส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) หรือไม่

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

1.3.2 เพื่อพยากรณ์จากปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

1.4 สมมุติฐานของการวิจัย

ปัจจัยทางเศรษฐกิจดังต่อไปนี้ ได้แก่ อัตราเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ ความเชื่อมั่นทางธุรกิจ ดัชนีราคาผู้บริโภค หนี้ภาคครัวเรือน และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ อย่างน้อย 1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในทิศทางเดียวกัน

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษานี้ คือ ข้อมูลปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นรายไตรมาส ในช่วงไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ. 2557 – ไตรมาสที่ 2 ปี พ.ศ. 2562 รวม 22 ไตรมาส ซึ่งเป็นข้อมูลจำนวน 5 ปี 6 เดือน ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ทางสถิติทั่วไป โดยการวิเคราะห์ทางสถิติทั่วไปจะการใช้ข้อมูลอย่างน้อยที่สุดต้องไม่ต่ำกว่า 5 ปีย้อนหลังทางผู้วิจัยจึงต้องใช้ข้อมูลจำนวน 22 ไตรมาส ซึ่งตรงตามการใช้ข้อมูลในการวิเคราะห์ทางสถิติทั่วไป สำหรับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่นำมาศึกษาได้แก่ อัตราเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เงินกำหนดชำระดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ ดัชนีราคาผู้บริโภค หนี้ภาคครัวเรือน และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 เพื่อให้ธนาคารพาณิชย์นำผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ประกอบการแก้ปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

1.6.2 เพื่อให้ธนาคารพาณิชย์ทราบถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และสามารถใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาการให้สินเชื่อแก่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

1.6.3 เพื่อให้ทราบข้อมูลพื้นฐานที่จะนำไปเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้กับผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

1.6.4 เพื่อให้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลการหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) และสามารถนำไปปรับปรุง ประยุกต์ใช้ เพื่อให้ธุรกิจจะไม่เกิดการเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs)

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

สินเชื่อธุรกิจ หมายถึง วงเงินสินเชื่อที่ธนาคารพาณิชย์ให้แก่บริษัท เพื่อใช้หมุนเวียนในกิจการเพื่อการลงทุน เพื่อการค้าระหว่างประเทศ ให้บริการค้าประกัน และอวัลเท่านั้น โดยในการพิจารณาให้สินเชื่อใน ธนาคารจะพิจารณาถึงวัตถุประสงค์ในการใช้วงเงินสินเชื่อความต้องการเงินทุนหมุนเวียนในธุรกิจที่ปัจจุบันมีไม่เพียงพอ หลักประกัน ดอกเบี้ยและค่าธรรมเนียมความเสี่ยงในการจ่ายชำระหนี้คืนธนาคาร ความเป็นไปได้ของธุรกิจ รวมทั้งประวัติทางการเงินของบริษัทที่ผ่านมา เป็นต้น โดยธนาคารจะทำนิติกรรมสัญญาการชำระเงินไว้อย่างถูกต้อง

สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loans : NPLs) หมายถึง เงินให้สินเชื่อที่ค้างชำระเงินต้น และ/หรือ ดอกเบี้ย นับจากวันที่ครบกำหนดชำระเงินตามงวดที่กำหนดในสัญญาสำหรับสินเชื่อที่ต้องชำระ เมื่อทวงถามหรือแจ้งให้ชำระหนี้ และได้ทวงถามหรือเรียกให้ชำระหนี้แล้วเป็นระยะเวลาเกินกว่า 3 เดือน โดยพิจารณาการค้างชำระเป็นรายสัญญาหรือรายบัญชี

อัตราเงินเฟ้อ (Inflation rate) หมายถึง อัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาผู้บริโภคในช่วงระยะเวลาหนึ่งเปรียบเทียบกับอีกระยะเวลาหนึ่งที่ต่อเนื่องกัน และเป็นการสะท้อนถึงราคาสินค้าและบริการ โดยหากเกิดอัตราเงินเฟ้อสูงเกินไป จะทำให้ค่าครองชีพเพิ่มมากขึ้น ราคาสินค้าเพิ่มสูงขึ้น เป็นต้น

อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ หมายถึง อัตราดอกเบี้ยที่คิดจากการผิดนัดชำระเงินตามงวด หรือระยะเวลาที่กำหนด กับทางสถาบันการเงิน ซึ่งทันทีที่ผิดนัดชำระดังกล่าว อัตราดอกเบี้ยจะเพิ่มสูงกว่าเดิมตามที่ทำข้อตกลงไว้กับทางธนาคาร โดยเรียกเก็บตั้งแต่วันแรกที่ผิดนัดชำระ ซึ่งส่วนใหญ่ใช้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้สูงสุด คืออัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่สถาบันการเงินเรียกเก็บจากลูกค้า

ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (Business Sentiment Index) เป็นดัชนีที่สะท้อนถึงความเชื่อมั่นทางธุรกิจในช่วงระยะเวลาหนึ่งเพื่อเป็นเครื่องมือให้ทั้งภาครัฐและเอกชนใช้ติดตาม วิเคราะห์ ภาวะธุรกิจและเศรษฐกิจโดยรวม เพื่อหากลยุทธ์ในการทำนโยบายเศรษฐกิจ ซึ่งจะทำการสำรวจกับผู้ประกอบการในภาคธุรกิจ โดยค่าของดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ มีความหมายคือ ดัชนีมีค่าเท่ากับ 50 หมายถึง ความเชื่อมั่นทรงตัว ดัชนีมีค่ามากกว่า 50 หมายถึง ความเชื่อมั่นดีขึ้น ดัชนีมีค่าน้อยกว่า 50 หมายถึง ความเชื่อมั่นแย่ลง

ดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภค (Consumer Confidence Index) เป็นดัชนีรายเดือนที่ได้จากการสอบถามความรู้สึกของผู้บริโภคที่มีต่อภาวะเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และคาดการณ์ อนาคตในช่วง 3-6 เดือนข้างหน้า ในเรื่องภาวะเศรษฐกิจทั่วไป การใช้จ่าย รายได้ โอกาสหางานทำ และการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าอุปโภคบริโภค ทั้งนี้ ถ้าผู้บริโภคส่วนใหญ่มีความรู้สึกเชื่อมั่นต่อภาวะเศรษฐกิจ จะจับจ่ายใช้สอยอย่างเต็มกำลัง ซึ่งจะส่งผลดีต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวม แต่ถ้าผู้บริโภคส่วนใหญ่ไม่เชื่อมั่นต่อภาวะเศรษฐกิจ ก็จะมีการใช้จ่ายที่ลดลงหรือเป็นไปอย่างระมัดระวัง ซึ่งอาจจะส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมให้ชะลอตัวลง

หนี้ครัวเรือน หมายถึง เงินให้กู้ยืมที่สถาบันการเงินให้แก่บุคคลธรรมดาที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ ซึ่งบุคคลธรรมดาอาจนำเงินที่กู้ยืมไปใช้เพื่อการจับจ่ายใช้สอย เช่น การเช่าซื้อ การซื้อสินค้าเงินผ่อน การซื้อสินค้าจากร้านค้า การจำนำ การจำนอง หรือเพื่อประกอบธุรกิจ โดยข้อมูลหนี้ครัวเรือนจะครอบคลุมเฉพาะเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยเก็บข้อมูลได้ ไม่รวมหนี้นอกระบบ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ หมายถึง มูลค่าตลาดของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายที่ผลิตในประเทศในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ โดยไม่คำนึงว่าผลผลิตนั้นจะผลิตขึ้นมาด้วยทรัพยากรของชาติใด โดยสามารถใช้เป็นตัวบ่งชี้ถึงมาตรฐานการครองชีพของประชากรในประเทศนั้น ๆ แต่ไม่สามารถชี้วัดคุณภาพชีวิตที่แท้จริงได้

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and medium Enterprises : SMEs) ธุรกิจที่ดำเนินการเกี่ยวกับการผลิต จัดจำหน่ายและการให้บริการ โดยมีผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของธุรกิจบริหารจัดการธุรกิจนั้นด้วยตัวเอง โดยเกณฑ์ในการจัดธุรกิจ SMEs โดยทั่วไปจะใช้จำนวนคนงาน (ขนาดการจ้างงาน) ระหว่าง 50-200 คน จำนวนเงินลงทุนหรือมูลค่าทรัพย์สินและจำนวนยอดขายหรือรายได้ระหว่าง 20 – 200 ล้านบาท

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ ได้ศึกษา และค้นคว้าข้อมูลจากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางการศึกษา ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เพื่อกำหนดกรอบแนวความคิดในการศึกษา และกำหนดตัวแปรการวิจัย โดยทำการสืบค้น แนวคิด ทฤษฎี จากเอกสาร ตำรา และเอกสารวิชาการต่าง ๆ แบ่งเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

- 2.1 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจ
- 2.2 แนวคิดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์
- 2.3 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสินเชื่อ
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loan: NPLs)
- 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)
- 2.6 แนวคิดทฤษฎีหนี้ภาคครัวเรือน
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.8 กรอบแนวความคิดในการทำวิจัย

2.1 เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจ

เครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจที่สำคัญ (Key Economic Indicators) มีประโยชน์ในระดับ มหภาค และระดับบุคคลในการใช้วางแผน ตัดสินใจ และแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจและการเงิน ใช้ในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นตัวเลขที่ใช้บ่งบอกสภาพเศรษฐกิจของประเทศในขณะนั้น โดยธนาคารแห่งประเทศไทยได้กำหนดและมีการรวบรวมข้อมูลเพื่อเป็นสถิติ และเป็นเครื่องชี้วัดภาวะเศรษฐกิจ ดังนี้ต่อไป (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2562)

2.1.1 ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) เป็นเครื่องมือที่สะท้อนอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ หากคาดว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศจะเพิ่มขึ้นจากปีก่อน หมายความว่า มูลค่าการผลิตในประเทศจะเพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงอำนาจซื้อของระบบเศรษฐกิจที่จะเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลให้เศรษฐกิจขยายตัว

2.1.2 อัตราเงินเฟ้อ (Inflation rate) คือ การเปรียบเทียบอัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาสินค้าและบริการในปัจจุบันกับปีก่อนหน้า ถ้าอัตราเงินเฟ้อเพิ่มสูงกว่ารายได้ จะทำให้อำนาจซื้อลดลง ดังนั้นอัตราเงินเฟ้อจะมีการกำหนดเป้าหมายไว้ชัดเจน เพื่อช่วยให้แต่ละภาคส่วนสามารถวางแผน

แผนการบริโภค การออม และการลงทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นผลดีต่อระบบเศรษฐกิจ กรณีที่สามารถกำหนดและควบคุมอัตราเงินเพื่อให้อยู่ในระดับที่พอดีกับระบบเศรษฐกิจ ซึ่งใน ณ ปัจจุบัน อัตราเงินเฟ้อของประเทศไทยยังคงโน้มไปด้านต่ำกว่าระบบเศรษฐกิจ แต่ทั้งนี้ก็ยังมีความต้องการควบคุมให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจได้ เช่น รัฐบาลออกจำหน่ายพันธบัตรรัฐบาลเพิ่ม เพื่อจะได้นำเงินออกจากกระบบเศรษฐกิจ และการปรับอัตราดอกเบี้ย เพื่อมีผลทำให้ต้นทุนในการกู้ยืม

2.1.3 อัตราดอกเบี้ย (Interest rate) คือ ต้นทุนทางการเงินสำหรับผู้ที่ต้องการเงิน และ คือ อัตราผลตอบแทนที่ผู้มีเงินจะได้รับจากการไม่ถือเงินสด ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยขึ้นอยู่กับความต้องการสภาพคล่องและปริมาณเงินในระบบ การเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยสามารถใช้บ่งชี้ถึงสภาพเศรษฐกิจ ณ เวลานั้น เป็นปัจจัยสำคัญในการวางแผนลงทุนและกู้เงิน

2.1.4 ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (Business Sentiment Index) เป็นดัชนีชี้วัดภาวะทางธุรกิจที่สามารถใช้เตือนภัยทางเศรษฐกิจประเภทหนึ่ง มีวัตถุประสงค์ในการจัดทำ เพื่อเป็นเครื่องมือในภาครัฐและเอกชนในการติดตามภาวะธุรกิจ และเศรษฐกิจโดยรวม สามารถคำนวณออกมาได้จากการสำรวจภาวะธุรกิจประจำเดือน หรือเรียกว่า การสำรวจความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (Business Sentiment Survey) ซึ่งรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภาวะธุรกิจของบริษัทต่าง ๆ ทั่วประเทศเพื่อนำมาวิเคราะห์ภาวะเศรษฐกิจโดยรวมอย่างเป็นระบบ โดยผลของความสำเร็จคือช่วยแสดงภาวะทางธุรกิจชี้ให้เห็นถึงความต้องการและปัญหาของบริษัทผู้ประกอบการ และสามารถนำมาวิเคราะห์ภาคธุรกิจและหากกลยุทธ์ในการทำนโยบายเศรษฐกิจจุลภาคและมหภาค และยังสามารถใช้ประเมินสถานการณ์เศรษฐกิจ และผลกระทบของภาคเศรษฐกิจจริง (Real Sector) ที่มีต่อภาคการเงิน โดยหากในขณะนั้นค่าดัชนีความเชื่อมั่นมีการปรับตัวสูงขึ้น ก็จะเป็นตัวสนับสนุนการตัดสินใจของผู้ลงทุนให้เกิดความมั่นใจในการนำเงินไปลงทุนในหลักทรัพย์มากขึ้น

2.1.5 ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Confidence Index) กำหนดขึ้นจากความต้องการศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัวและการวัดระดับการครองชีพของประชากร เพื่อยกระดับมาตรฐาน การครองชีพของประชากรให้ดียิ่งขึ้น แนวคิดพื้นฐานของดัชนีราคาผู้บริโภค พัฒนามาจากแนวคิดของดัชนีค่าครองชีพ (Cost of living index) ซึ่งต้องการวัดค่าใช้จ่ายในการบริโภคของผู้บริโภคในเดือนหนึ่ง ๆ โดยยังรักษามาตรฐานการครองชีพตามระดับที่กำหนดไว้ได้

ทั้งนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่สามารถใช้ชี้วัดเศรษฐกิจและการดำเนินธุรกิจได้เช่นกัน คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ ผลผลิตอุตสาหกรรม อัตราดอกเบี้ยโครงการลงทุนของรัฐ นโยบายรัฐบาล และนโยบายการเงินและการคลัง

เครื่องชี้วัดเศรษฐกิจ เป็นสิ่งที่สามารถทำให้เข้าใจถึงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจได้ดีขึ้น และเป็นสัญญาณเตือนล่วงหน้า ที่จะทำให้รู้ว่าภาวะเศรษฐกิจโดยรวมในปัจจุบันและอนาคตจะเป็นอย่างไร ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนและการกำหนดนโยบายการดำเนินงานของหน่วยงานในทุกภาคส่วน

และสามารถนำเอาแนวคิดด้านเครื่องชี้วัดเศรษฐกิจไปใช้เป็นเครื่องมือพัฒนาต่อไปได้ ซึ่งแนวคิดนี้จะเป็นตัวสร้างเหตุและผลในการสร้างสมมุติฐานซึ่งจะนำไปสู่การทดสอบ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำมาใช้เพื่อประกอบการวิจัยในครั้งนี้

2.2 แนวคิดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มหภาค

เศรษฐศาสตร์มหภาค (Macroeconomics) เป็นการศึกษากิจกรรมทางเศรษฐกิจในภาพรวมในระดับประเทศ เช่น รายได้ประชาชาติ การบริโภค การออม การลงทุน ภาวะการจ้างงานของประเทศ การเงินและการคลังของประเทศ การค้าระหว่างประเทศ อัตราดอกเบี้ย ซึ่งทั้งหมดไม่ได้เป็นผลกระทบต่อเพียงธุรกิจใดธุรกิจหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่กระทบต่อบุคคลโดยทั่วไป คร่าวเรือน การผลิตทั้งหมด และเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2554)

เศรษฐศาสตร์มหภาค (Macroeconomics) เป็นการศึกษาถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจส่วนรวม เช่น ผลผลิตรวมของประเทศ การจ้างงาน การเงินและ การธนาคาร การพัฒนาประเทศ การค้าระหว่างประเทศ อัตราดอกเบี้ย ซึ่งทั้งหมดนั้นเป็นปัญหาที่กว้างขวางกว่าเศรษฐศาสตร์จุลภาค เพราะว่าไม่ได้กระทบเพียงหน่วยธุรกิจเท่านั้น แต่จะกระทบถึง บุคคลหน่วยการผลิตอุตสาหกรรมทั้งหมด และเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศเศรษฐศาสตร์มหภาคนั้นจะมุ่งเน้นที่ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติเบื้องต้น (GNP) และการว่าจ้างงานจะหาว่าอะไรเป็นสาเหตุให้ผลิตผลรวมและระดับการจ้างงานมีการเคลื่อนไหวขึ้นลง เพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ตรงจุด เช่น ภาวะเงินเฟ้อ เงินฝืด และปัญหาการว่างงาน เป็นต้น (นันทิตา วัตรเศรษฐ์, 2553)

เศรษฐศาสตร์มหภาค (Macroeconomics) เป็น การศึกษาพฤติกรรมของหน่วยเศรษฐกิจหน่วยใหญ่ หรือส่วนรวมของทั้งประเทศรวมทั้งปัญหา เศรษฐกิจระดับชาติหรือระดับโลกเช่น รายได้ประชาชาติ GDP, GNP การเงินการธนาคาร การค้า ระหว่างประเทศ การพัฒนาเศรษฐกิจ การออม และการลงทุน แรงงานและการว่างงาน ปริมาณเงิน เป็นต้น โดยมีแนวคิดในการวิเคราะห์มากมายแต่หลักการเบื้องต้นง่าย ๆ คือ อุปสงค์ (Demand) และ อุปทาน (Supply) เช่นกัน ซึ่งการศึกษาเศรษฐศาสตร์มหภาคจะทำให้เราสามารถทำความเข้าใจถึง ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจได้ดีขึ้น และสามารถนำเอาแนวคิดและทฤษฎีด้านเศรษฐศาสตร์มหภาคไปใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบการวิเคราะห์ตัดสินใจบริหารงานด้านต่าง ๆ ทั้ง ภาคเอกชนและรัฐบาลเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายเศรษฐกิจในการการสร้างความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ (Economic growth) การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ (Economic stabilization) และการกระจายความเป็นธรรม (Distribution function) (วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน, 2539)

เศรษฐศาสตร์มหภาค (Macroeconomics) เป็นการศึกษาถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจส่วนรวม เช่น ศึกษาถึงผลผลิตผลรวมของประเทศ อัตราการจ้างงานของประเทศ การเงินและการธนาคาร การพัฒนาประเทศ การวางแผน ภาวะเงินเฟ้อ และเงินฝืด เป็นต้น โดยจุดมุ่งหมายและความสำคัญของเศรษฐศาสตร์มหภาค มี 4 ประการคือ

1) เพื่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic Progress) นับเป็นเป้าหมายทางเศรษฐกิจที่สำคัญของส่วนรวม เพราะเมื่อประเทศมีความเจริญเติบโตทางด้านการลงทุน ด้านการผลิต จะมีการบริโภคสินค้าและบริการมากขึ้น ย่อมแสดงถึงความสามารถในการจัดสรรทรัพยากรของประเทศที่มีอยู่อย่างจำกัด ซึ่งเราจะวัดได้จากสิ่งต่อไปนี้ ได้แก่

- ตัวเลขรายได้ประชาชาติที่แท้จริง (Real National Income)
- รายได้ที่แท้จริงต่อหัวของประชากรในประเทศ (Per Capital Real Income)
- อัตราการเพิ่มของประชากร (Population growth)

2) เพื่อความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ (Economic Stability) ระบบเศรษฐกิจที่มีเสถียรภาพ จะมีการเปลี่ยนแปลงของระดับราคาค่อนข้างคงที่ ซึ่งมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะคือ

- เสถียรภาพภายใน จะดูได้จากดัชนีราคาสินค้า (Price Index) และมีระดับการจ้างสูงพอสมควร
- เสถียรภาพภายนอก จะดูได้จากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราสกุลของประเทศกับต่างประเทศ

3) เพื่อความยุติธรรมทางเศรษฐกิจ (Economic Justice) เนื่องจากประเทศต่าง ๆ มีทรัพยากรอยู่อย่างจำกัด แต่ประชากรมีความต้องการสินค้าและบริการมากมาย รัฐบาลของประเทศต้องเข้ามาจัดสรรทรัพยากรของสังคม ให้เป็นประโยชน์ต่อประชากรส่วนใหญ่มากที่สุด โดยการกระจายรายได้ให้มีความสมเหตุสมผลในทรัพย์สิน, การได้รับบริการด้านสาธารณสุข เป็นต้น

4) เพื่อให้เสรีภาพทางเศรษฐกิจ (Economic Freedom) เสรีภาพทางเศรษฐกิจหมายถึง การที่ประชาชนมีสิทธิในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจ มีเสรีภาพในการเลือกทำการผลิต มีเสรีภาพในการเลือกการบริโภค และการประกอบการอื่นในทางเศรษฐกิจ ขอบเขตของเสรีภาพทางเศรษฐกิจย่อมแตกต่างกันไปตามระบบเศรษฐกิจของแต่ละประเทศใช้อยู่ (ศานิต เล็กมณี, 2549)

โดยสรุปการศึกษาเศรษฐศาสตร์มหภาคจะกล่าวถึงการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดเพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภคให้เกิดประโยชน์สูงสุดและจะเน้นไปที่พฤติกรรมโดยรวมของผู้ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เช่น พฤติกรรมโดยรวมของผู้บริโภคผู้ผลิต และผู้จ้างงาน ว่าจะส่งผลอย่างไรต่อภาวะเศรษฐกิจของประเทศเป็นสำคัญซึ่งจะทำให้สามารถทำความเข้าใจถึงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจได้ดีขึ้น

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสินเชื่อ

สินเชื่อ หมายถึง การที่บุคคล ธุรกิจ หรือสถาบันการเงินมอบความเชื่อถือ หรือความไว้วางใจ ให้แก่อีกบุคคล หรืออีกธุรกิจหนึ่งได้รับสินค้า บริการ หรือเงิน เพื่อนำไปบริโภคใช้จ่าย หรือดำเนิน ธุรกิจต่อไปก่อน โดยมีคำมั่นสัญญาต่อกันว่าจะชำระค่าสินค้า บริการ หรือจำนวนเงินคืนให้แก่ผู้ให้ สินเชื่อ (เจ้าหนี้) เมื่อครบกำหนดในอนาคต ทั้งนี้เจ้าหนี้หรือสถาบันการเงินจะได้รับผลตอบแทนในรูป ดอกเบี้ยเงินกู้ (สมาคมสถาบันการศึกษาการธนาคารและการเงินไทย, 2546)

สินเชื่อ (Credit) เป็นสิ่งที่บุคคลและผู้ประกอบการในยุคกระแสโลกาภิวัตน์คุ้นเคยกันอย่าง มาก เพราะระบบสินเชื่อได้เข้ามามีบทบาทและความสำคัญต่อการบริโภค การค้าและการลงทุน (จรินทร์ เจริญศรีวัฒนกุล, 2556, หน้า 3-6)

สินเชื่อ คือ อำนาจหรือความสามารถในการที่จะได้ใช้สินค้า หรือบริการในปัจจุบัน (หรือแม้แต่ ได้ไปซึ่งเงินเอง) โดยมีคำมั่นสัญญาว่าจะชำระเงินคืนในอนาคต (ภิเชก ชัยนิรันดร์, 2553, หน้า 9-16) จากคำจำกัดความดังกล่าว เราอาจจะแบ่งองค์ประกอบของสินเชื่อออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. เป็นอำนาจหรือความสามารถของผู้ขอสินเชื่อ ซึ่งอำนาจ หรือความสามารถนี้จะแตกต่างกันไปตามความน่าเชื่อถือของผู้ขอสินเชื่อด้วย เพราะระดับความน่าเชื่อถือของแต่ละคนไม่เท่ากัน บางคน อาจจะมีมีความน่าเชื่อถือว่ามาก ขณะที่บางคนอาจจะมีมีความน่าเชื่อถือว่าน้อย หรือไม่มีเลย ซึ่งขึ้นอยู่กับตัว ผู้ขอสินเชื่อเองว่าจะทำให้เกิดความน่าเชื่อถือนั้นขึ้นมาได้มากน้อยแค่ไหน

2. ในการได้ใช้สินค้าหรือบริการในปัจจุบัน สินเชื่อเหมือนตัวกลางในการแลกเปลี่ยนอย่างกรณี กู้ไปทำร้านขายก๋วยเตี๋ยว ทำให้เราได้เงินไปเพื่อลงทุนในปัจจุบันส่วนกรณีของสินเชื่อการค้ำหนั ถือ เป็นการได้ไปซึ่งสินค้าไปจำหน่ายก่อนแล้วค่อยนำเงินที่ได้นั้นมาชำระทีหลัง

3. มีคำมั่นว่าจะต้องชำระคืน ถือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในอนาคต ดังนั้นผู้ให้สินเชื่อจะเกิดความ เสี่ยง กล่าวคือ ความเสี่ยงที่จะไม่ได้รับเงินคืนเมื่อถึงเวลาตามที่กำหนดไว้อย่างไรก็ตาม ในการประเมิน ความเสี่ยงนั้นเป็นเรื่องของทัศนคติของแต่ละคนที่ประเมินโดยแท้ ซึ่งแน่นอนว่าแต่ละคนย่อมประเมิน ความเสี่ยงแตกต่างกันตามระดับความรู้ ความเข้าใจในสัยส่วนตัว และประสบการณ์ของตัวผู้ประเมิน เอง

2.3.1 หลักเกณฑ์การวิเคราะห์สินเชื่อ

หลักเกณฑ์การวิเคราะห์สินเชื่อ (ศิริญา ลบแยม, 2555, หน้า 13-14) การพิจารณาว่า ธนาคารควรให้สินเชื่อแก่ลูกค้าท่านใดนั้น ต้อง ทำการวิเคราะห์เกี่ยวกับผู้ขอกู้โดยใช้ข้อมูลที่รวบรวม ได้ทั้งในอดีตและปัจจุบัน เพื่อพิจารณาถึงความ ตั้งใจในการชำระหนี้ของผู้กู้โดยใช้หลัก 7C's ในการประเมินความเสี่ยงการให้สินเชื่อของธนาคาร

- 1) Character หรือ willingness to pay ความตั้งใจจริงของลูกค้าที่จะ ชำระเงินคืน ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องศึกษาที่ดีเพราะประเมินยากขึ้น อยู่กับการหาข้อมูลจากลูกหนี้ และ ประสบการณ์

ของผู้พิจารณาสินเชื่อในการพิจารณา Character ต้องดูทั้งส่วนที่สำคัญประกอบกับเช่น ความซื่อสัตย์ ความจริง ความยุติธรรม ความรับผิดชอบ ความพอควร ความไว้วางใจ และหลักฐานแสดงเช่น ผู้พิจารณาต้องใช้ประวัติการชำระหนี้ ประวัติการกู้เงิน ภูมิฐานะ ที่อยู่อาศัย และลักษณะ ความเสี่ยง ของงานที่ทำ อายุ สถานภาพการสมรส การศึกษา เป็นต้น

2) Capacity หรือ Ability to pay ความสามารถในการชำระหนี้ แม้จะมีความซื่อสัตย์ แต่หากไม่มีความสามารถในการชำระหนี้ได้ โดยไม่มีเหตุผลที่เหมาะสมถือว่าเป็นความเสี่ยงอย่างมาก ในการพิจารณาสินเชื่อ ความสามารถในการชำระหนี้มองได้จากการที่ผู้ขอชำระหนี้ได้ ชำระหนี้ทั้งเงิน ต้นและดอกเบี้ย โดยปกติเงินที่นำมาชำระควรเป็นเงินสุทธิตามจากค่าจ้างและรายได้ ต่อเดือน คือ จะต้องต้องมีเงินเหลือจากรายรับสุทธิหลังจากหักค่าใช้จ่ายแล้วเพียงพอต่อการชำระหนี้คืน ให้กับธนาคาร ได้

3) Capital เงินลงทุน คือ การพิจารณาทรัพย์สินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้กู้โดย ผู้กู้นำมาใช้เป็นหลักทรัพย์ในการค้ำประกันและในการวัดความเสี่ยงกับ Capital สามารถวัดได้จาก ความเข้มแข็งทางการเงิน โดยการคำนวณนั้นเราพิจารณาจากส่วนที่เป็นรายได้หลักที่ได้รับและเงินทุนจากแหล่งอื่น ที่หามาได้

4) Collateral หลักประกัน คือ การพิจารณาหลักประกันซึ่งอาจเป็นส่วนหนึ่งของ Capital นำมาค้ำประกันสินเชื่อ ซึ่งทรัพย์สินที่นำมานั้นต้องนำมาจำนำ จำนอง หรือจดทะเบียน หลักประกันทางธุรกิจ

5) Condition เงื่อนไข คือ สภาพการณ์ทั่วไปซึ่งพิจารณาถึงสภาวะแวดล้อมทาง เศรษฐกิจของผู้ขอสินเชื่อ กล่าวคือ ถ้าเศรษฐกิจดีจะส่งผลทำให้ผลประกอบการเติบโตในทิศทาง เดียวกัน แต่ในทางตรงข้ามถ้าเศรษฐกิจในขณะนั้นมีการชะลอตัว หรือซบเซาซึ่งส่งผลทำให้การลงทุน ลดลง นอกจากนั้นจะต้องพิจารณาในเรื่องอื่น ๆ ที่เป็นปัจจัยส่งผลกระทบด้วย เช่น อัตราดอกเบี้ย ภาวะเงินเฟ้อ อัตราภาษี นโยบายทางการเมือง เป็นต้น

6) Country ข้อกำหนดในแต่ละประเทศ คือ การประเมินความเสี่ยงในการ ให้สินเชื่อที่ เกี่ยวข้องกับประเทศของผู้กู้โดยเฉพาะ พิจารณาด้านเศรษฐกิจนโยบายซึ่งในปัจจุบันที่มีการแข่งขัน การส่งสินค้าเข้า การส่งสินค้าออก ซึ่งการให้สินเชื่อเกี่ยวกับธุรกิจประเภทนี้จะมีความเสี่ยงในอัตรา แลกเปลี่ยนเงินตราและตลาดที่นำเข้าสินค้า

7) Control ควบคุม คือ การควบคุมเกี่ยวกับการดำเนินงานอย่างมี ประสิทธิภาพของ ระบบข้อมูลของผู้ที่ขอวงเงินสินเชื่อโดยอาจเป็นการจัดเก็บข้อมูลในระบบบัญชีของ ผู้ขอสินเชื่อเป็น รายบุคคล และเป็นหน่วยงานเพื่อความสะดวกในการติดตามถ้าเกิดมีปัญหากับการค้างชำระเงินสินเชื่อ

2.3.2 ความสำคัญของสินเชื่อ

ระบบสินเชื่อนอกจากมีบทบาทต่อการบริโภคการค้าและการลงทุนแล้ว ยังมีบทบาทในการก่อให้เกิดรายได้แก่ผู้ออม และสถาบันการเงินที่ใหู้ยืม จึงสามารถกล่าวได้ว่าสินเชื่อมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจดังนี้

1) เป็นกลยุทธิ์ในการส่งเสริมการขาย สภาพการค้าในปัจจุบัน ภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมต่างมีนโยบายที่จะขยายตลาดสินค้าและบริการให้กว้างขวางยิ่งขึ้น จึงต้องใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ในการส่งเสริมการขาย ซึ่งการให้สินเชื่อแก่ลูกค้าที่ยังไม่สามารถชำระค่าสินค้าหรือบริการด้วยเงินสดได้ แสดงให้เห็นถึงความน่าเชื่อถือในเครดิตของลูกค้า ซึ่งมีส่วนสำคัญต่อความอยู่รอดและการขยายการผลิตและการค้าของลูกค้า

2) เป็นแหล่งเงินทุนเพื่อการพัฒนากระบวนเศรษฐกิจ เนื่องจากสินเชื่อเกิดจากการนำเงินออมไปให้บุคคลกู้ยืม เพื่อการอุปโภคบริโภค ธุรกิจและอุตสาหกรรมกู้ยืมเพื่อการลงทุน นับเป็นการนำทรัพยากรที่ถูกทิ้งไว้มาก่อให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง เมื่อการอุปโภคบริโภค การค้า และการลงทุนขยายตัว ย่อมส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจขยายตัวตามไปด้วย

3) ช่วยเพิ่มรายได้จากการค้า การให้สินเชื่อแก่ธุรกิจที่ค้าขายกัน ย่อมส่งผลให้ปริมาณการค้าเพิ่มขึ้นมากกว่าการค้าขายด้วยเงินสดเพียงอย่างเดียว เมื่อธุรกิจมีปริมาณการค้าเพิ่มขึ้น รายได้และกำไรจากการค้าจึงเพิ่มมากขึ้น

4) เป็นเครื่องวัดมาตรฐานของระบบคุณธรรม เนื่องจากสินเชื่อเกิดจากความเชื่อถือและความไว้วางใจในตัวบุคคล หรือธุรกิจที่ขอสินเชื่อ กล่าวคือ ผู้ขายเชื่อหรือสถาบันการเงินเชื่อถือในความซื่อสัตย์และความรับผิดชอบต่อหนี้สินของผู้ขอสินเชื่อ

5) ช่วยให้เกิดการจ้างงานมากขึ้น การให้สินเชื่อจะทำให้อำนาจซื้อ (Purchasing power) เพิ่มขึ้น การใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคจึงเพิ่มสูงขึ้น อุตสาหกรรมจึงต้องเพิ่มการผลิตมากขึ้นเพื่อสนองความต้องการ ทำให้เกิดการจ้างงานมากขึ้น ซึ่งรายได้จากการมีงานทำจะส่งผลให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น

6) ช่วยให้การผลิตและการค้าสามารถดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ถ้าหากทำการค้าขายด้วยเงินสดเพียงอย่างเดียว จะทำให้ปริมาณการซื้อขาย หรือใช้บริการจะสูงในช่วงต้น ๆ ที่จ่ายเงินเดือนหรือโบนัสเท่านั้น หลังจากนั้น ก็จะค่อย ๆ ลดลงตามลำดับ แต่ถ้ามีการให้สินเชื่อแล้ว จะทำให้ปริมาณการอุปโภคบริโภคหรือการใช้บริการค่อนข้างสม่ำเสมอ การผลิตและการค้าก็สามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องหยุดชะงักจะเห็นได้ว่า สินเชื่อมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจและเป็นวัฏจักรสำคัญในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจให้ขยายตัวมากขึ้นกว่าที่ควรจะเป็น ซึ่งการขยายตัวของการผลิต และการค้าจะทำให้ต้นทุนต่อหน่วยลดลง อันเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางด้านราคาภายใต้ระบบการค้าเสรี

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loan: NPLs)

หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loan: NPLs) หมายถึง เงินให้สินเชื่อที่ค้างชำระ เงินต้น และ/หรือ ดอกเบี้ย นับจากวันที่ครบกำหนดชำระเงินตามงวดที่กำหนดในสัญญา สำหรับ สินเชื่อที่ต้องชำระ เมื่อทวงถามหรือแจ้งให้ชำระหนี้ และได้ทวงถามหรือเรียกให้ชำระหนี้แล้ว เป็น ระยะเวลาเกินกว่า 3 เดือน โดยพิจารณาการค้างชำระเป็นรายสัญญาหรือรายบัญชี (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2542)

หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loan: NPLs) คือการที่ลูกหนี้สินเชื่อของสถาบัน การเงินซึ่งได้แก่ธนาคารพาณิชย์ของเอกชน ธนาคารพาณิชย์ของรัฐบาล บริษัทเงินทุนรวมทั้งสาขา ของธนาคารต่างประเทศในไทยผิดนัดชำระหนี้และไม่สามารถจะชำระดอกเบี้ยและเงินต้นคืนในเวลา ที่กำหนดให้สถาบันการเงินเป็นระยะเวลาเกินกว่า 3 เดือน ขึ้นไปโดยการพิจารณาว่าลูกหนี้รายใดจะ เป็น NPLs หรือไม่ให้พิจารณาเป็นรายบัญชีเงินกู้ให้นับเฉพาะบัญชีที่ผิดนัดเกิน 3 เดือนขึ้นไปและ ธนาคารพาณิชย์จะต้องกันเงินสำรองเป็นสินทรัพย์จัดชั้นสงสัยจะสูญ 100% ตามที่ธนาคารแห่ง ประเทศไทยกำหนดซึ่งการที่ธนาคารพาณิชย์มีรายได้หลักจากการปล่อยสินเชื่อให้กู้ยืมจึงต้องพยายาม ปล่อยสินเชื่อให้ได้ปริมาณมากแต่ในอีกทางหนึ่งธนาคารพาณิชย์เองก็ต้องมีระเบียบวิธีควบคุมการ ปล่อยสินเชื่อที่มีคุณภาพเพื่อที่จะให้ NPLs อยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำเพื่อที่จะไม่ให้สูญเสียโอกาสทางการเงินที่ นำไปกันเป็นเงินสำรอง (สุภิญญา มูลกลาง, 2560)

หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ หรือ (Non-Performing Loan : NPLs) หมายถึงเงินให้กู้ยืมและ ลูกหนี้จัดชั้นต่ำกว่ามาตรฐาน สงสัย สงสัยจะสูญ และสูญ ตามหลักเกณฑ์การจัดในประกาศ ธนาคารแห่งประเทศไทย เรื่องสินทรัพย์ที่ไม่มีราคาหรือเรียกคืนไม่ได้ และสินทรัพย์ที่สงสัยว่าจะไม่มี ราคาหรือเรียกคืนไม่ได้ของบริษัทเงินทุน บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์และ รวมถึงเงินให้กู้ยืมลูกหนี้จัดชั้นสงสัยจะสูญที่กันสำรองครบร้อยละ 100 และตัดออกจากบัญชีแล้วแต่ ยังไม่ได้บันทึกกลับเข้ามาในบัญชี (ธนาคารแห่งประเทศไทย สายนโยบายสถาบันการเงิน, 2546)

2.4.1 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการค้างชำระหนี้จากการปล่อยสินเชื่อให้กับลูกค้าของธนาคาร พาณิชย์ เกิดจากปัจจัยดังต่อไปนี้

1) ปัจจัยภายนอก เป็นปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ หากเกิดการเปลี่ยนแปลงจะส่งผล ต่อลูกหนี้ เช่น ภาวะเศรษฐกิจ จัดว่าเป็นปัญหาสำคัญในการประกอบธุรกิจ หากภาวะเศรษฐกิจดี และตกต่ำจะทำให้เกิดการชะลอตัวด้านการลงทุนทำให้บางธุรกิจประสบปัญหาตามไปด้วยหรือส่งผลให้ ราคาผลผลิตตกต่ำ การเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐบาลเป็นการที่ทำไปตามกฎหมายและรัฐบาลเห็น ว่ามีความจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนนโยบายเพื่อให้เหมาะสมกับประเทศในภาวะการณ์ปัจจุบัน โดยจะ ควบคุมราคาสินค้าให้เงินอุดหนุน หรือจัดเก็บภาษีอากรเพิ่มขึ้น การเกิดอุบัติเหตุหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ

ที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด เช่น ไฟไหม้ น้ำท่วม พายุ ฯลฯ ซึ่งจะมีผลกระทบต่อรายได้ของลูกหนี้และส่งผลกระทบต่อเนื่องถึงความสามารถในการชำระหนี้คืนธนาคารเป็นต้น

2) ปัจจัยภายใน เป็นปัจจัยที่เกิดขึ้นจากสิ่งต่าง ๆ ภายในธนาคารเอง เช่น การเพิ่มขึ้นของอัตราดอกเบี้ย การประมาณราคาหลักประกันที่ไม่เหมาะสม คุณสมบัติของพนักงานอำนวยการสินเชื่อ ระบบการติดตามควบคุมและเร่งรัดหนี้ของธนาคารไม่ต่อเนื่อง การปล่อยสินเชื่อโดยไม่กลั่นกรองให้ดี โดยเน้นความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างลูกค้าและผู้จัดการตลอดจนพนักงานสินเชื่อรวมทั้งเงื่อนไขการชำระหนี้ของลูกค้าไม่ชัดเจน

3) ปัจจัยหรือปัญหาที่เกิดจากตัวลูกหนี้เอง เช่น ลูกหนี้ใช้เงินที่ธนาคารให้กู้ยืมไปผิดวัตถุประสงค์ของการกู้ยืม การใช้จ่ายของลูกหนี้ฟุ่มเฟือย มีหนี้สินกับบุคคลภายนอกมากเกินไป ทำการค้าเกินตัว การเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารงาน การทุจริต การเจ็บป่วย การได้รับอุบัติเหตุของผู้บริหารหรือทีมงาน การรวมหนี้เพื่อรอชำระหนี้ที่เดียว แม้จะมีการเสียค่าปรับก็ยอม เกิดจากมีเหตุผลปกติในส่วนตัวลูกหนี้ เช่น ตาย ย้ายถิ่นที่อยู่ ติดคุก บวชไม่สึก ทุพพลภาพ ป่วยเรื้อรังและวิกลจริต การมีค่าใช้จ่ายฉุกเฉินเกิดขึ้นในครอบครัว ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร มีเจตนาบิดพลิ้ว ถูกบุคคลภายนอกดำเนินคดีและยึดทรัพย์สินขายทอดตลาด เป็นต้น

2.4.2 กระบวนการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs)

ในการแก้ไขหนี้และการปรับโครงสร้างหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) จำเป็นต้องรู้สภาพของปัญหาและสาเหตุของปัญหานั้น เพื่อนำมาวิเคราะห์หาทางเลือกในการแก้ไขหนี้้อย่างรอบคอบ ดังนั้นจึงได้กำหนดขั้นตอนและวิธีการดังนี้

- 1) วิเคราะห์อาการปัญหาและสาเหตุ
- 2) พิจารณาทางเลือกแนวทางแก้ไข
- 3) พิจารณาองค์ประกอบในการเจรจาแก้ไขหรือปรับปรุงโครงสร้างหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs)
- 4) การเตรียมตัวในการเจรจาแก้ไขหรือปรับปรุงโครงสร้างหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs)
- 5) การเจรจาต่อรองลูกหนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ยอมรับได้ร่วมกัน
- 6) การนำเสนอขออนุมัติผู้มีอำนาจและคณะกรรมการ
- 7) ให้ลูกหนี้ลงนามในสัญญาปรับปรุงโครงสร้างหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs)
- 8) ติดตามการปฏิบัติตามสัญญาปรับปรุงโครงสร้างหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) และรายงานสำนักงานใหญ่เพื่อรายงานธนาคารแห่งประเทศไทยต่อไป
- 9) พิจารณาการจัดชั้นลูกหนี้และปรับปรุงการสำรองหนี้จัดชั้นตามหลักเกณฑ์ของธนาคารแห่งประเทศไทย

2.4.3 เกณฑ์การจัดชั้นหนี้และการตั้งสำรองหนี้

เกณฑ์การจัดชั้นหนี้ หมายถึง การพิจารณาคุณภาพของลูกหนี้ โดยการวิเคราะห์ โครงการและความเป็นไปได้ทางธุรกิจของลูกหนี้ การวิเคราะห์งบการเงิน กระแสเงินสด และความสามารถในการจ่ายชำระหนี้ตามกำหนด ทั้งนี้ต้องไม่เกินระยะเวลาของการค้างชำระหนี้ที่เป็นเกณฑ์ในการจัดชั้น โดยแบ่งออกเป็น 6 ระดับ ตามคุณภาพของลูกหนี้ ประกอบด้วย ลูกหนี้จัดชั้นปกติ ลูกหนี้จัดชั้นกล่าวถึงเป็นพิเศษ ลูกหนี้จัดชั้นต่ำกว่ามาตรฐาน ลูกหนี้จัดชั้นสงสัย ลูกหนี้จัดชั้นสงสัยจะสูญเสีย และลูกหนี้จัดชั้นสูญเสีย โดยกำหนดการจัดชั้นลูกหนี้ดังนี้

ตารางที่ 2.1 หลักเกณฑ์การจัดชั้นหนี้และการกันเงินสำรอง

C Aging	ระยะเวลาที่ค้าง	การจัดชั้น	หมายเหตุ	อัตราการกันสำรอง
C1	ค้างไม่เกิน 1 เดือน	ชั้นปกติ	ปกติ	ร้อยละ 1.0
C2	ค้างมากกว่า 1 เดือนขึ้นไป แต่ไม่เกิน 3 เดือน	ชั้นกล่าวถึงเป็นพิเศษ	ปกติ	ร้อยละ 2.0
C3	ค้างมากกว่า 3 เดือนขึ้นไป แต่ไม่เกิน 6 เดือน	ชั้นต่ำกว่ามาตรฐาน	เริ่มคิดเป็น NPLs	ร้อยละ 100.0
C4	ค้างมากกว่า 6 เดือนขึ้นไป แต่ไม่เกิน 12 เดือน	ชั้นสงสัย	เป็น NPLs	ร้อยละ 100.0
C5	ค้างมากกว่า 12 เดือนขึ้นไป	ชั้นสงสัยจะสูญเสีย	เป็น NPLs	ร้อยละ 100.0
C6	ไม่สามารถติดตามได้	ชั้นสูญเสีย		ตัดออกจากบัญชี

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทยหลักเกณฑ์การจัดชั้นหนี้ และการกันเงินสำรองของสถาบันการเงิน
 สายนโยบายสถาบันการเงิน, 5/2559

1) ลูกหนี้จัดชั้นปกติ (Pass) หมายถึง ลูกหนี้ที่ไม่ผิดชำระหนี้หรือค้างชำระหนี้เงินต้นหรือดอกเบี้ย ไม่เกิน 1 เดือน

2) ลูกหนี้จัดชั้นกล่าวถึงเป็นพิเศษ (Special Mention) หมายถึง ลูกหนี้ที่ค้างชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ยเป็นระยะเวลารวมกันเกินกว่า 1 เดือน แต่ไม่เกิน 3 เดือน นับตั้งแต่วันเริ่มต้นถึงวันกำหนดชำระ

3) ลูกหนี้จัดชั้นต่ำกว่ามาตรฐาน (Substandard) หมายถึง ลูกหนี้ที่ค้างชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ยเป็นระยะเวลารวมกันเกินกว่า 3 เดือน แต่ไม่เกิน 6 เดือน นับตั้งแต่วันเริ่มต้นถึงวันกำหนดชำระ

4) ลูกหนี้จัดชั้นสงสัย (Doubtful) หมายถึง ลูกหนี้ที่ค้างชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ยเป็นระยะเวลารวมกันเกินกว่า 6 เดือน แต่ไม่เกิน 12 เดือน นับตั้งแต่วันเริ่มต้นถึงวันกำหนดชำระ

5) ลูกหนี้จัดชั้นสงสัยจะสูญเสีย (Doubtful Loss) หมายถึง ลูกหนี้ที่ค้างชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ยเป็นระยะเวลารวมกันเกิน 12 เดือน นับแต่วันเริ่มต้นถึงวันกำหนดชำระ

6) ลูกหนี้จัดชั้นสูญเสีย (Loss) หมายถึง ลูกหนี้ที่ธนาคารได้ใช้สิทธิเรียกร้องโดยสมควรเพื่อให้ได้รับชำระหนี้แต่ไม่มีทางที่จะได้รับชำระหนี้แล้ว โดยพิจารณาตามประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย

เงินสำรอง หมายถึง เงินสำรองที่กันไว้เป็นค่าเผื่อหนี้สูญหรือหนี้สงสัยจะสูญ ค่าเผื่อการลดราคา ค่าเผื่อการด้อยค่า ค่าเผื่อการปรับมูลค่า สำหรับสินทรัพย์ที่อาจเสียหาย รวมถึงสินทรัพย์และภาระผูกพันอื่นที่ไม่เสียหาย ทั้งนี้สถาบันการเงินต้องกันสำรองสำหรับสินทรัพย์จัดชั้นแต่ละประเภทตามอัตราและหลักเกณฑ์

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

2.5.1 ความหมายของธุรกิจ SMEs

ธุรกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม หมายถึง วิสาหกิจการผลิต หรือโรงงานผลิตสินค้า ถ้ามีทุนจดทะเบียน หรือลงทุนซื้อเครื่องจักร อุปกรณ์ต่าง ๆ ต่ำกว่า 200 ล้านบาท ถ้าเป็นภาคบริการ เงินลงทุนต่ำกว่า 200 ล้านบาท แต่ถ้าเป็นภาคการค้าส่ง เงินลงทุนต่ำกว่า 100 ล้านบาท ถ้าเป็นกิจการค้าปลีก เงินลงทุนต่ำกว่า 60 ล้านบาท (พรนพ พุกกะพันธุ์, 2544, หน้า 32-33)

ธุรกิจขนาดย่อม หมายถึง ธุรกิจที่มีลักษณะการบริหารงานอย่างอิสระ ผู้บริหารมักเป็นเจ้าของกิจการ การจัดการเงินมาลงทุนทำธุรกิจเป็นเงินทุนส่วนตัว และการดำเนินงานจะทำภายในท้องถิ่น มีจำนวนพนักงาน เงินลงทุน สินทรัพย์ และยอดขายน้อยกว่าธุรกิจในกลุ่มเดียวกัน (วิชัย โสสุวรรณจินดา, 2548, หน้า 1)

คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ ได้ให้ความหมายคำว่า ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยกำหนดเป็นหลักเกณฑ์ไว้ได้แก่ (วีรวิธ มาฆะศิรินันท์, 2543, หน้า 14)

1. มีการบริหารงานอย่างมีอิสระ โดยผู้จัดการมักจะมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของธุรกิจ
2. เจ้าของธุรกิจและเงินลงทุน มักมาจากเจ้าของคนเดียว หรืออาจเกิดจากคนกลุ่มเล็ก
3. พื้นที่ปฏิบัติการธุรกิจ SMEs นั้น จะอยู่ในบริเวณท้องถิ่นต่าง ๆ ทั้งเจ้าของ และคนทำงาน (ลูกจ้าง) ส่วนใหญ่ก็จะอาศัยชุมชนท้องถิ่นนั้น แต่ที่สำคัญ การตลาดของผลิตภัณฑ์เปิดกว้างไปทั่วประเทศ หรือทั่วโลก

4. การกำหนดของแบ่งขนาดธุรกิจ SMEs ไว้อย่างชัดเจน อาจจะทำให้ยากกว่า ซึ่งจะกำหนดว่าธุรกิจใดเป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งถ้าอยู่ในธุรกิจประเภทเดียวกัน ก็จะสามารถเปรียบเทียบได้ แต่หากเปรียบเทียบกับธุรกิจประเภทต่าง ๆ ขนาดย่อมของประเภทธุรกิจหนึ่ง อาจเป็นขนาดย่อมของอีกธุรกิจหนึ่งก็เป็นไปได้

จากความหมายของธุรกิจ SMEs ที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า ธุรกิจ SMEs เป็นธุรกิจที่มีลักษณะการบริหารงานอย่างอิสระ ผู้บริหารมักเป็นเจ้าของกิจการ การจัดหาเงินมาลงทุนทำธุรกิจเป็นเงินทุนส่วนตัว และการดำเนินงานจะทาภายในท้องถิ่น มีการกำหนดจำนวนของพนักงาน เงินลงทุน ทรัพย์สินแบ่งตามขนาด และการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs มี 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ ธุรกิจการผลิต ธุรกิจการค้า และธุรกิจการบริหาร ซึ่งครอบคลุมทุกประเภทธุรกิจ

2.5.2 ลักษณะขนาดของธุรกิจ SMEs

การกำหนดลักษณะขนาดของธุรกิจ ตามกฎกระทรวงอุตสาหกรรม กำหนดโดยใช้จำนวนการจ้างงาน หรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวร ไม่รวมที่ดิน และให้ถือจำนวนการจ้างงานหรือมูลค่าสินทรัพย์ที่น้อยกว่า เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มประเภทของกิจการได้ดังนี้ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2546, หน้า 8-9)

1. ธุรกิจการผลิต (Manufacturing sector) จำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 51-200 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดกลาง

2. ธุรกิจการค้าส่ง (Wholesale sector) จำนวนการจ้างงาน ไม่เกิน 25 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 26-50 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดกลาง

3. ธุรกิจการค้าปลีก (Retail sector) จำนวนการจ้างงาน ไม่เกิน 15 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 30 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 16-30 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 60 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดกลาง

4. ธุรกิจการบริการ (Service sector) จำนวนการจ้างงาน ไม่เกิน 50 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 50 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดย่อม และจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 51-200 คน หรือสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) มากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท เป็นธุรกิจขนาดกลาง

2.5.3 ประเภทของธุรกิจ SMEs

ธุรกิจ SMEs สามารถจำแนกได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของธุรกิจ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีการจัดแบ่งประเภทของธุรกิจ SMEs ดังนี้ (กตัญญู หิรัญญสมบุรณ์, 2545, หน้า 3-4)

1) ธุรกิจการผลิต (Manufacturing sector) เป็นธุรกิจที่นำวัตถุดิบ ขึ้นส่วน อะไหล่ และปัจจัยนำเข้าต่าง ๆ มาผ่านกระบวนการแปรรูป จนกลายเป็นสินค้าสำเร็จรูป เพื่อจำหน่ายต่อไป ลักษณะการประกอบการของธุรกิจการผลิตที่เป็นธุรกิจขนาดย่อม จะเป็นโรงงานขนาดเล็ก ซึ่งไม่มีการใช้เทคโนโลยีที่ก้าวหน้า หรือไม่มีการผลิตในปริมาณที่มากเหมือนธุรกิจขนาดใหญ่ แต่สามารถดำรงกิจการอยู่ได้ด้วยการตอบสนองความต้องการของลูกค้าประจำ หรือเจาะตลาดในกลุ่มลูกค้าเฉพาะ (Niche market) และสามารถประหยัดต้นทุนบางอย่าง เช่น การใช้แรงงานตนเอง และครอบครัวในการดำเนินงาน เป็นต้น นอกจากนี้ ธุรกิจการผลิตขนาดย่อม ยังเป็นแหล่งวัตถุดิบและส่วนประกอบให้แก่ธุรกิจขนาดใหญ่ โดยธุรกิจขนาดใหญ่แต่ละแห่ง จะสั่งซื้อปัจจัยนำเข้ามาจากธุรกิจขนาดย่อมประเภทแตกต่างกัน

2) ธุรกิจการค้า (Trading sector) เป็นธุรกิจที่ทำหน้าที่ของคนกลางที่อยู่ในช่องทางการจำหน่าย ทั้งที่เป็นการค้าส่ง และการค้าปลีก เช่น ร้านขายของชำ ร้านขายเครื่องครัว ร้านขายเสื้อผ้า ร้านขายหนังสือ เป็นต้น ธุรกิจ SMEs จำนวนมาก เป็นธุรกิจจำหน่ายสินค้าโดยเฉพาะในท้องถิ่นที่อยู่ห่างไกลจากผู้ผลิตสินค้ามาก ๆ ร้านค้าส่งและร้านค้าปลีกจะเป็นผู้นำเอาสินค้าจากผู้ผลิต ส่งไปถึงผู้บริโภคได้อย่างทั่วถึงทุกท้องถิ่นทั่วภูมิภาค โดยอาศัยความชำนาญในพื้นที่ภูมิประเทศ ซึ่งช่วยให้ธุรกิจขนาดใหญ่สามารถขยายตลาดอย่างกว้างขวาง

3) ธุรกิจการบริการ (Service sector) เป็นธุรกิจที่ต้องใช้พนักงานเสนาบริการ การตอบสนองความต้องการของลูกค้า ธุรกิจ SMEs เป็นธุรกิจที่ให้บริการมีอยู่จำนวนมาก เนื่องจากเป็นธุรกิจที่ใช้เงินลงทุนไม่มากนัก แต่ต้องอาศัยแรงงานและฝีมือของบุคคลากร เช่น ร้านตัดเสื้อผ้า ร้านซักรีด ร้านซ่อมเครื่องไฟฟ้า เป็นต้น ซึ่งธุรกิจการบริการจะเป็นธุรกิจที่ต้องอาศัยความสามารถของบุคคล ทำให้การขยายตัวเป็นไปได้ยาก และมีผลผลิตค่อนข้างต่ำ เมื่อระบบเศรษฐกิจเจริญเติบโตขึ้น ทำให้ความต้องการด้านการบริการเพิ่มขึ้น จึงเกิดการผลักดันให้เกิดการก่อตั้งธุรกิจบริการรายใหม่

2.5.4 ข้อได้เปรียบและเสียเปรียบของการประกอบธุรกิจ SMEs

ธุรกิจ SMEs เป็นธุรกิจที่มีขนาดไม่ใหญ่นัก จำนวนเงินลงทุน รวมทั้งการจ้างงานก็ยังมีจำนวนไม่มาก จึงทำให้ธุรกิจ SMEs เกิดข้อได้เปรียบและเสียเปรียบในการดำเนินธุรกิจ ดังนี้ (วิชัย โสสุวรรณจินดา, 2546, หน้า 5-7)

ข้อได้เปรียบของการประกอบธุรกิจ SMEs

1) ธุรกิจ SMEs สามารถจัดตั้งได้ง่าย เพราะใช้เงินทุนน้อย และมีความคล่องตัวในการตัดสินใจ ทั้งมีความยืดหยุ่นในการทำงาน

2) ธุรกิจ SMEs มีความเป็นอิสระ เพราะเจ้าของเป็นผู้บริหารเอง การบริหารไม่มีความซับซ้อน เมื่อตัดสินใจผิดพลาด ก็เกิดความเสียหายไม่มากนัก จึงมีความเสี่ยงน้อยกว่ากิจการขนาดใหญ่

3) ธุรกิจ SMEs มีการบริหารงานโดยเจ้าของคนเดียว จึงไม่เกิดปัญหาการแบ่งผลประโยชน์ กำไรที่ได้จากการดำเนินงาน เป็นผลตอบแทนของผู้ประกอบการโดยตรง

4) ธุรกิจ SMEs เป็นธุรกิจขนาดเล็กไม่ใหญ่นัก ทำให้การติดต่อสื่อสารกับพนักงาน และลูกค้ามีความใกล้ชิด โดยเน้นการติดต่อที่ไม่เป็นทางการ และเจ้าของให้บริการลูกค้าเอง จึงรู้ถึงความต้องการของลูกค้าและสามารถนามาปรับปรุงกิจการได้โดยตรง

5) ธุรกิจ SMEs สามารถปรับเปลี่ยนธุรกิจให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ เช่น หากสินค้าไม่ติดตลาด สามารถปรับเปลี่ยนได้ง่ายกว่า และสามารถหาธุรกิจได้ทุกชุมชน

ข้อเสียเปรียบของการประกอบธุรกิจ SMEs

1) ธุรกิจ SMEs มักขาดโอกาสที่จะได้รับเงินทุนและสินเชื่อจากสถาบันการเงิน เพราะมีอัตราการเสี่ยงสูง และขาดหลักทรัพย์ค้ำประกัน จึงจำเป็นต้องอาศัยเงินทุนส่วนตัวเป็นหลัก ซึ่งอาจไม่เพียงพอในการประกอบธุรกิจ

2) ธุรกิจ SMEs ผู้บริหารมักขาดประสบการณ์ในการบริหาร เพราะส่วนใหญ่มาจากผู้เริ่มกิจการใหม่ จึงขาดประสบการณ์ ความสามารถ และความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน

3) ธุรกิจ SMEs จะขาดพนักงานที่มีความจงรักภักดีต่อองค์กร เนื่องจากพนักงานต้องการทำงานกับกิจการที่มีขนาดใหญ่กว่า และมั่นคงกว่า ประกอบกับอัตราค่าจ้างต่ำกว่ากิจการที่มีขนาดใหญ่ จึงเกิดการเข้า-ออกของพนักงานสูง

4) ธุรกิจ SMEs มีความสามารถในการแข่งขันน้อยกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ ทำให้อยู่ในภาวะลำบาก และหากไม่ปรับตัว ก็คงอยู่ได้ยาก โดยเฉพาะเมื่อธุรกิจขนาดใหญ่พยายามสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้ามากขึ้น

2.5.5 ปัญหาของธุรกิจ SMEs ในภาพรวม

ในการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs มีปัญหาเกิดขึ้นมากมาย ซึ่งสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถสรุปได้ดังนี้ (วิฑูรย์ สิมะโชคดี, 2542, หน้า 190-192)

1) ปัญหาด้านการตลาด

ธุรกิจ SMEs ส่วนใหญ่ สินค้าและบริการมักตอบสนองความต้องการของตลาดท้องถิ่น หรือตลาดภายในประเทศ ซึ่งยังขาดความรู้ความสามารถในทางด้านการตลาด โดยเฉพาะ

ตลาดต่างประเทศ ขณะเดียวกัน ความสะดวกรวดเร็วในการคมนาคมขนส่ง และการแข่งขัน การเปิดเสรีทางการค้า ทำให้ธุรกิจขนาดใหญ่ และสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาเป็นคู่แข่งกับสินค้าในท้องถิ่น

2) ปัญหาการขาดแคลนเงินทุน

ธุรกิจ SMEs มักจะประสบปัญหาการขอกู้เงินจากสถาบันการเงิน เพื่อมาลงทุนหรือขยายกิจการ หรือนำมาใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียน เนื่องจากไม่มีการทำบัญชีอย่างเป็นระบบ และขาดหลักทรัพย์ค้ำประกันเงินกู้ ทำให้ต้องพึ่งพาเงินกู้ธนาคาร และทำให้เกิดดอกเบี้ยจ่ายในอัตราที่สูง

3) ปัญหาด้านแรงงาน

ธุรกิจ SMEs มีการจ้างแรงงานในพื้นที่ ซึ่งจะทำให้เกิดการเข้าและออกจากงานสูง กล่าวคือ จะมีปัญหาเกี่ยวกับฤดูกาล ความชำนาญ ฝีมือ ซึ่งหากคนงานมีความชำนาญ และฝีมือที่ดี ก็จะทำให้ย้ายออกไปทำงานโรงงานที่มีขนาดใหญ่ และได้ผลตอบแทนที่ดีกว่า จึงทำให้คุณภาพของแรงงานไม่สม่ำเสมอ การพัฒนาไม่ต่อเนื่อง ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการผลิตและคุณภาพของสินค้า

4) ปัญหาด้านเทคโนโลยี

ธุรกิจ SMEs มักจะมีข้อจำกัดทางด้านเทคโนโลยี จึงใช้เทคนิคการผลิตที่ไม่ซับซ้อน เนื่องจากการลงทุนต่ำ และผู้ประกอบการหรือพนักงานขาดความรู้พื้นฐานที่รองรับกับเทคนิค ที่เปลี่ยนแปลง และมีความทันสมัยมากขึ้น จึงทำให้ขาดการพัฒนาในรูปแบบผลิตภัณฑ์ ตลอดจน การพัฒนาคุณภาพมาตรฐานที่ดีของสินค้าและบริการ

5) ปัญหาด้านการจัดการ

ธุรกิจ SMEs มักขาดความรู้ทางด้านการจัดการ หรือการบริหารงานที่มีระบบ โดยส่วนใหญ่จะใช้ประสบการณ์จากการเรียนรู้ การบริหารงานเป็นลักษณะครอบครัว แม้จะเป็นข้อดีในเรื่องการดูแล หากธุรกิจมีขนาดใหญ่ขึ้น ควรจะมีการจัดการอย่างมีระบบเพื่อป้องกันการเกิดปัญหา

6) ปัญหาการเข้าถึงบริการการส่งเสริมจากรัฐ

ธุรกิจ SMEs มีจำนวนมากและมีการตั้งกิจการที่มีรูปแบบไม่เป็นทางการ เช่น ทำที่บ้าน ไม่มีการจดทะเบียนโรงงานพาณิชย์ หรือจดทะเบียนการค้า เนื่องจากไม่ต้องการให้หน่วยงานของรัฐเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงทำให้ปฏิบัติไม่ค่อยถูกต้องเกี่ยวกับทางด้านภาษี การรักษาสิ่งแวดล้อม หรือการปฏิบัติตามกฎหมาย จึงทำให้หน่วยงานของรัฐเข้าไปส่งเสริม หรือช่วยเหลือธุรกิจ SMEs ได้ไม่ทั่วถึง

7) ปัญหาข้อจำกัดด้านการส่งเสริมพัฒนาองค์กรจากภาครัฐและเอกชน

ธุรกิจ SMEs ได้รับการส่งเสริมจากหน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ธุรกิจ SMEs ได้มีการพัฒนา แต่มีข้อเสีย คือ ธุรกิจ SMEs มีจำนวนมาก และกระจายอยู่ทั่วไป ประกอบกับหน่วยงานที่ส่งเสริมมีข้อจำกัดเรื่องงบประมาณ บุคลากร จำนวนสาขาที่ให้บริการ จึงอาจทำให้ตอบสนองไม่ทั่วถึงและเพียงพอ

8) ปัญหาการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

ธุรกิจ SMEs จะมีปัญหาการรับรู้ข่าวสารด้านต่าง ๆ เช่น นโยบายและมาตรการของรัฐ ข้อมูลข่าวสารทางการตลาด เนื่องจากไม่มีการติดตามและไม่ค่อยให้ความสนใจเท่าที่ควรกับข้อมูลข่าวสารทั่วไปที่เกิดขึ้น

2.5.6 ความสำคัญของธุรกิจ SMEs ต่อระบบเศรษฐกิจของไทย

ธุรกิจ SMEs มีบทบาทและความสำคัญต่อภาวะเศรษฐกิจของประเทศ ในการพัฒนาและฟื้นฟูเศรษฐกิจ รวมทั้งเสริมสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจให้กับประเทศ ดังนั้น ธุรกิจ SMEs จึงมีบทบาทที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของไทย ซึ่งสามารถจำแนกได้ดังนี้ (สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2547)

- 1) เป็นธุรกิจที่ก่อให้เกิดการจ้างงานและสร้างรายได้จากการส่งออกและการสร้างมูลค่าผลผลิต ซึ่งเป็นประโยชน์แก่เศรษฐกิจไทย
- 2) เป็นธุรกิจที่ก่อให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่ เนื่องจากธุรกิจ SMEs เป็นธุรกิจที่ใช้เงินลงทุนน้อย และความเสี่ยงต่ำกว่าการลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดใหญ่
- 3) เป็นแหล่งสำคัญในการสร้างหรือพัฒนาฝีมือ ทักษะแรงงานในการฝึกอาชีพด้านแรงงานประเภทต่าง ๆ
- 4) เป็นตัวกลางในการเชื่อมโยงกับธุรกิจขนาดใหญ่ หรือธุรกิจอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เป็นแหล่งรับซื้อวัตถุดิบจากภาคการเกษตร หรือป้อนชิ้นส่วนแก่โรงงานขนาดใหญ่ เป็นต้น
- 5) เป็นธุรกิจที่สร้างมูลค่าให้กับวัตถุดิบ เพราะเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้ทรัพยากรในประเทศเป็นหลัก
- 6) เป็นธุรกิจที่สร้างรายได้ให้กับประเทศ เพราะธุรกิจ SMEs ครอบคลุมทุกประเภทธุรกิจ ทั้งธุรกิจการผลิต ธุรกิจการค้า และธุรกิจบริการ
- 7) เป็นธุรกิจที่ช่วยให้เกิดการแข่งขันในการดำเนินธุรกิจ และป้องกันการผูกขาดในระบบเศรษฐกิจ ซึ่งจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวม

2.6 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ

2.6.1 หนี้ครัวเรือน (Household Debt)

ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) ได้กำหนดนิยามหนี้ครัวเรือน หมายถึง เงินให้กู้ยืมที่สถาบันการเงินให้แก่บุคคลธรรมดาที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ ซึ่งบุคคลธรรมดาอาจนำเงินที่กู้ยืมไปใช้เพื่อการใช้จ่ายใช้สอยต่าง ๆ หรือเพื่อประกอบธุรกิจ โดยข้อมูลหนี้ครัวเรือนจะครอบคลุมเฉพาะเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยเก็บข้อมูลได้ ดังนั้นหนี้ครัวเรือนในที่นี้จึงไม่รวมหนี้

นอกระบบ หนี้ครัวเรือนจำเป็นต้องอยู่ในระดับที่เหมาะสมและสอดคล้องกับปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจการเงิน เช่น การเพิ่มขึ้นของรายได้ประชากร ย่อมจะช่วยสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ผ่านเงินกู้ยืมที่ครัวเรือนนำไปใช้ในการอุปโภคบริโภคหรือประกอบธุรกิจต่าง ๆ อย่างไรก็ดี ตาม หากหนี้ครัวเรือนอยู่ในระดับสูงต่อเนื่องเป็นเวลานานจนไม่สอดคล้องกับระดับรายได้ ก็อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการชำระหนี้ของครัวเรือนจนเป็นปัญหาต่อสถาบันการเงินที่ปล่อยกู้ได้ (สุกฤตา สงวนพันธุ์, 2558)

สรุ ชื่นโชคสันต์ (2562) ได้ทำการสำรวจศึกษาปัญหาหนี้สินของภาคครัวเรือนไทยและนโยบายสินเชื่อ ซึ่งได้พบว่า การขาดวินัยทางการเงินของครัวเรือนเป็นปัจจัยสำคัญที่สามารถก่อให้เกิดปัญหาหนี้สินของภาคครัวเรือน โดยเฉพาะครัวเรือนที่มีหนี้และมีปัญหาทางการเงินมักจะไม่มีตระวังในการใช้จ่าย มีไลฟ์สไตล์ที่ค่อนข้างสุรุ่ยสุร่าย และมักจะให้ความสำคัญกับความมีหน้ามีตาทางสังคม รวมทั้งขาดการประเมินกำลังซื้อของตนเอง จึงเห็นค่าใช้จ่ายของครัวเรือนสูงกว่ากลุ่มครัวเรือนที่ไม่มีหนี้หรือกลุ่มครัวเรือนที่มีหนี้แต่ไม่มีปัญหาในค่าใช้จ่ายหลาย ๆ หมวด อาทิ ปัจจัยด้านรายได้ สินทรัพย์ อาชีพทำเลที่อยู่อาศัยและจำนวนสมาชิกในครัวเรือนนอกจากนี้ ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลถือเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่สามารถสร้างปัญหาหนี้สินจนเป็นปัญหาทางการเงินแก่ครัวเรือนได้

การขยายตัวของเศรษฐกิจไทยที่เติบโตน้อยกว่าหนี้ครัวเรือน การแข่งขันการปล่อยสินเชื่อ ของสถาบันการเงินที่เพิ่มขึ้น และผลมาจากการใช้นโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจของภาครัฐ ทั้งนโยบายรถคันแรก บ้านหลังแรก ล้วนส่งผลกระทบต่อเพิ่มขึ้นของพฤติกรรมการก่อหนี้ภาคครัวเรือนในประเทศไทย จากปัญหานี้สินที่เพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ นี้ ถึงแม้จะเป็นปัญหาระดับครัวเรือนแต่ในที่สุด จะส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชน รวมทั้งภาวะเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เช่น ความเครียด ปัญหาครอบครัว การเกิดอาชญากรรมการฆ่าตัวตาย รวมถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจด้านอื่น ๆ (ฉวีวรรณ กาบขาว และธีรศักดิ์ ทรัพย์วโรบล, 2561)

ประเทศไทยมีหนี้ครัวเรือนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ขยายตัวเร่งขึ้นในปี 2558 มาอยู่ที่ร้อยละ 80.80 และทยอยปรับลดลง ซึ่งปี 2559 อยู่ที่ร้อยละ 79.30 ปี 2560 อยู่ที่ร้อยละ 78.05 และกลับมาขยับเพิ่มขึ้นในปี 2561 อยู่ที่ร้อยละ 78.6 และไตรมาส 2 ปี 2562 เพิ่มขึ้นเล็กน้อยมาอยู่ที่ร้อยละ 78.70 ซึ่งเห็นได้สถานการณ์ล่าสุดหนี้ครัวเรือนต่อ GDP เพิ่มขึ้นในอัตราที่น้อยลง สืบเนื่องจากเศรษฐกิจไทยที่ชะลอตัว และสถาบันการเงินบางส่วนเข้มงวดในการปล่อยสินเชื่อมากขึ้น (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2562)

ในระดับมหภาคหนี้ครัวเรือนไทยอยู่ในระดับสูงเมื่อเทียบกับต่างประเทศ และสัดส่วนหนี้ส่วนใหญ่เป็นหนี้ระยะสั้นซึ่งทำให้ครัวเรือนมีภาระผ่อนต่อเดือนสูง ทั้งนี้พบว่าคนไทยเป็นหนี้เร็วขึ้นคือ เริ่มก่อหนี้ตั้งแต่อายุยังน้อย เป็นหนี้เยอะขึ้น คือ หนี้สินต่อหัวสูงขึ้นกว่าในอดีต และ เป็นหนี้นาน

ขึ้น คือ ภาระหนี้ไม่ได้ลดลงนักเมื่อผู้กู้อายุเพิ่มขึ้นแม้จะย่างเข้าสู่วัยเกษียณ และที่สำคัญคนไทยจำนวนมากถูกติดตามทวงถามหนี้ โดยมีคนเป็นแสนรายกำลังเข้าสู่กระบวนการบังคับคดีและอาจถูกอายัดทรัพย์ เกิดความเครียด กระทั่งกระทบต่อทั้งประสิทธิภาพการทำงาน สอดคล้องกับปัญหาเชิงสังคมตามที่ปรากฏในสื่อต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ชี้ให้เห็นความจำเป็นเร่งด่วนที่ทุกภาคส่วนต้องร่วมกันดูแลปัญหาหนี้ครัวเรือนก่อนจะลุกลามเป็นปัญหาเศรษฐกิจและสังคมในวงกว้าง โดยธนาคารแห่งประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับหนี้ภาคครัวเรือน โดยคำนึงถึงความสามารถในการใช้จ่าย (Affordability) ของผู้กู้มากขึ้น อีกทั้งได้ร่วมสร้างมาตรการกับสถาบันการเงินใน 2 เรื่องสำคัญ คือ (1) การกำหนดมาตรฐานวิธีการคำนวณสัดส่วนภาระหนี้ที่ผู้กู้มีทั้งหมดต่อรายได้ หรือ debt service ratio (มาตรฐานกลาง DSR) เพื่อใช้ติดตามความสามารถในการชำระหนี้อย่างครอบคลุม (2) การผลักดันให้สถาบันการเงินให้สินเชื่อรายย่อยอย่างเหมาะสม ให้ความสำคัญกับความเสี่ยงต่อการมีเงินเหลือไม่พอดำรงชีพหลังจากก่อหนี้เพิ่ม และนำไปใช้ในกระบวนการให้สินเชื่อแก่รายย่อย เพื่อดูแลปัญหาหนี้เกินตัวของภาคครัวเรือน นอกจากมาตรการและแผนงานซึ่งเน้นดูแลผู้กู้ในขณะก่อหนี้แล้ว ยังได้มีการดำเนินการส่งเสริมความรู้และเสริมสร้างวินัยทางการเงิน เพื่อให้ครัวเรือนสามารถบริหารจัดการและวางแผนรายรับรายจ่ายได้อย่างเหมาะสม ซึ่งเป็นการช่วยป้องกันในการใช้จ่ายและก่อหนี้เกินตัว และยังมีการช่วยเหลือให้ลูกหนี้รายย่อยหลุดพ้นจากความเป็นหนี้ คือมีโครงการคลินิกแก้หนี้เพื่อให้สามารถปรับโครงสร้างหนี้ที่ลูกหนี้มีกับธนาคารพาณิชย์หลายแห่งได้อย่างเบ็ดเสร็จในที่เดียว ซึ่งต่อมาขยายขอบเขตโครงการให้รวมถึงหนี้ที่มีกับหน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่สถาบันการเงินด้วย เพื่อให้สามารถช่วยเหลือลูกหนี้ครัวเรือนที่มีปัญหาได้มากขึ้น (ปิยาณี ประสงค์วรรณะ, 2562)

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กัญชริญา รังทะชี (2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อปริมาณหนี้ค้างชำระสินเชื่อกะยะของธนาคารออมสินเขตเชียงใหม่ 3 โดยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลประเภททุติยภูมิ (Secondary Data) ตั้งแต่เดือนมกราคม 2556 ถึง ธันวาคม 2560 จำนวนทั้งหมด 60 เดือน ตัวแปรที่นำมาศึกษาได้แก่ ปริมาณสินเชื่อกะยะคงเหลือของธนาคารออมสินเขตเชียงใหม่ 3 อัตราเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้สำหรับลูกค้ารายย่อยชั้นดี (MRR) ดัชนีราคาผู้บริโภคจังหวัดเชียงใหม่ และอัตราว่างงานของประชากรในภาคเหนือ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และใช้โปรแกรมสำเร็จรูปประมวลผลสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) มาประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม ด้วยวิธีการกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares : OLS) ผลการศึกษาพบว่า ปริมาณสินเชื่อกะยะคงเหลือของธนาคารออมสินเขตเชียงใหม่ 3 อัตราดอกเบี้ยเงินกู้สำหรับลูกค้ารายย่อยชั้นดี (MRR) และอัตราเงินเฟ้อ (INF) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณหนี้ค้างชำระสินเชื่อกะยะของธนาคารออมสินเขตเชียงใหม่ 3 ส่วนดัชนีราคาผู้บริโภคจังหวัดเชียงใหม่ และอัตรา

ว่างานในภาคเหนือ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปริมาณหนี้ค้างสินเชื่อเคหะของธนาคารออมสินเขตเชียงใหม่ 3 อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95%

ระพีวรรณ อุดมรัตน์ (2561) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาลักษณะของลูกค้าธุรกิจขนาดกลางที่มีโอกาสเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL): กรณีศึกษาของสถาบันการเงินแห่งหนึ่ง ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression) วิเคราะห์ข้อมูลลูกค้าธุรกิจขนาดกลาง ตั้งแต่ปี 2557 ถึง ปี 2561 จำนวนทั้งสิ้น 45,627 ราย ของธนาคารพาณิชย์แห่งหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยวงเงินสินเชื่อและปัจจัยจำนวนวันค้างชำระ มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ในขณะที่เมื่อนำปัจจัยอื่น ๆ แต่ละตัวมาแบ่งกลุ่มวิเคราะห์ พบว่า ปัจจัยอัตราส่วนภาระหนี้ต่อรายได้ ปัจจัยอัตรากำไรสุทธิ ปัจจัยอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ ปัจจัยอัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย และปัจจัยอัตราทุนหมุนเวียน มีความสัมพันธ์กับการเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

วิชราพร ตาสิงห์ (2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อปริมาณสินเชื่อของธนาคารออมสินสาขาแม่ริม จ.เชียงใหม่ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการเตรียมความพร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจในปัจจุบัน และบริหารจัดการสินเชื่อให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) แบบอนุกรมเวลา (Time Series) รายเดือน ตั้งแต่เดือนมกราคม ปี พ.ศ. 2556 ถึงเดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2560 จำนวน 60 เดือน นำมาสร้างแบบจำลองการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อนหลายตัวแปร (Multiple linear regression) เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อปริมาณสินเชื่อของธนาคารออมสิน สาขาแม่ริม จ.เชียงใหม่ โดยตัวแปรที่นำมาศึกษา ได้แก่ ปริมาณเงินฝากของธนาคารออมสินสาขาแม่ริม ปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารออมสินสาขาแม่ริม ดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐานภาคเหนือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดี และอัตราเงินเฟ้อ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณสินเชื่อของธนาคารออมสินสาขาแม่ริม จ.เชียงใหม่ ได้แก่ ปริมาณเงินฝากของธนาคารออมสินสาขาแม่ริม ปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารออมสินสาขาแม่ริม อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ลูกค้ารายย่อยชั้นดี และอัตราเงินเฟ้อ เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ส่วนดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐานภาคเหนือ เป็นตัวแปรที่ไม่มี นัยสำคัญทางสถิติ

บุญญภัทร์ พจนานันท์กุล (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ในกลุ่มธนาคารพาณิชย์ ในช่วงไตรมาสที่ 4 ปี พ.ศ. 2545 – ไตรมาสที่ 3 ปี พ.ศ. 2560 รวม 60 ไตรมาส ปัจจัยที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ อัตราเงินเฟ้อ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ราคาทองคำ และดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ โดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares, OLS) พบว่า ตัวแปรเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (MLR) เป็นเพียงปัจจัยเดียวที่

มีความสัมพันธ์กับเปอร์เซ็นต์การเปลี่ยนแปลงปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ที่จดทะเบียนในประเทศไทย (NPL) ในทิศทางตรงกันข้าม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

สิทธิศักดิ์ ศรีเสาวนันท (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารออมสิน โดยตัวแปรที่นำมาใช้ในการศึกษา ได้แก่ ปริมาณการให้สินเชื่อของธนาคารออมสิน (LOAN) ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (MLR) และปริมาณเงินในระบบ (SUP) ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลรายไตรมาส ระหว่างปี พ.ศ. 2555 ถึง พ.ศ. 2559 จำนวน 60 ไตรมาส เป็นการนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการสร้างสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) จากนั้นประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม โดยใช้วิธีการกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square : OLS) เพื่อคำนวณค่าทางสถิติ และความสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีผลต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารออมสิน ผลการศึกษาในภาพรวม พบว่า ปริมาณเงินในระบบ (SUP) และดัชนีผู้บริโภค (CPI) มีความสัมพันธ์ต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารออมสิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ในทิศทางเดียวกัน ส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อของธนาคารออมสิน (LOAN) อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (MLR) ไม่มีความสัมพันธ์ต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารออมสิน และจากผลการวิจัยจะสามารถนำไปกำหนดทิศทางการอนุมัติการปล่อยสินเชื่อของธนาคารออมสินให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด และมีความเหมาะสมกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ซึ่งจะส่งผลให้ธนาคารสามารถมองเห็นถึงความเสี่ยง แนวโน้มหรือผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

กิตติศักดิ์ เคลือบหิรัญ (2559) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จำนวน 11 ธนาคารระหว่างปี พ.ศ. 2549 - 2558 โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ Fixed Effects และ Random Effects Regression เนื่องจากข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์เป็นข้อมูลแบบ Panel Data ของธนาคารพาณิชย์จำนวน 11 แห่ง ในช่วงเวลา 10 ปี รวมทั้งสิ้น 110 ข้อมูล ทั้งนี้หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในงานวิจัยนี้วัดโดยอัตราส่วนสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ต่อสินเชื่อรวม จากผลการวิเคราะห์ค่าสถิติเชิงพรรณนา พบว่าปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของทั้ง 11 ธนาคาร ช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2549 - 2558 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.65 พันล้านบาท และ อัตราส่วนปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อสินเชื่อรวมของทั้ง 11 ธนาคารในช่วงเวลาเดียวกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ร้อยละ 1.05 และจากผลการศึกษาซึ่งใช้วิธีการวิเคราะห์โดย Fixed Effects และ Random Effects Regression พบว่า ส่วนของผู้ถือหุ้นต่อสินทรัพย์และขนาดของธนาคารมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และพบว่า ผลตอบแทนต่อสินทรัพย์มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อีกทั้งการศึกษาในครั้งนี้ยังพบว่า การเติบโตของสินเชื่อผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น สภาพคล่องหมุนเวียน ประสิทธิภาพการดำเนินงานและรายได้ค่าธรรมเนียมและบริการต่อรายได้รวมไม่มี

ความสัมพันธ์กับปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

ทัตพงศ์ สืบพงษ์ (2559) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธนาคารพาณิชย์ทั้งระบบ โดยทำการการศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ MLR (Minimum Loan Rate) อัตราแลกเปลี่ยน (Exchange Rate) ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Price Index) ปริมาณเงินให้สินเชื่อ และผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ที่อาจส่งผลกระทบต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) และทำการศึกษาข้อมูลรายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ. 2545 – ไตรมาสที่ 2 ปี พ.ศ. 2559 รวมทั้งสิ้น 58 ข้อมูล โดยใช้แบบจำลอง Vector Autoregression Model (VAR) พร้อมทำการทดสอบคุณสมบัติความนิ่งของข้อมูลอนุกรมเวลา (Unit Root Test) ทดสอบหาความล่าช้าของข้อมูลอนุกรมเวลาที่เหมาะสม (Optimal Lag Length) ทดสอบปฏิกิริยาตอบสนองต่อความแปรปรวน (Impulse Response Function) ทดสอบแยกส่วนประกอบความแปรปรวนต่อการเปลี่ยนแปลง (Variance Decomposition) และทดสอบความเป็นเหตุผลกัน (Granger Causality Test) ซึ่งข้อมูลหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ MLR อัตราแลกเปลี่ยน ดัชนีราคาผู้บริโภค ปริมาณเงินให้สินเชื่อ และผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ มีความนิ่งของข้อมูล ซึ่งสามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์ในการศึกษาต่อไปได้ โดยผลการศึกษาพบว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ดัชนีราคาผู้บริโภค และอัตราแลกเปลี่ยน ส่งผลกระทบต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อย่างมีนัยสำคัญ จากการทดสอบ Granger Causality Test ในระดับความล่าช้าที่เหมาะสม 7 ไตรมาส ทำให้หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เกิดความแปรปรวนได้ถึง 5.33%, 16.25% และ 8.32% ตามลำดับ

อมรรัตน์ เจนจัดการ (2556) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ขนาดกลาง ใช้วิธีวิเคราะห์สมการถดถอยพหุเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis) เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ข้อมูลที่นำมาใช้ ในการศึกษาครั้งนี้เป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นรายเดือน ในช่วงระยะเวลา ตั้งแต่ เดือนมกราคม 2551 ถึง เดือนธันวาคม 2555 มีระยะเวลาในการศึกษาทั้งสิ้น 60 เดือน มาทดสอบโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป พบว่า เงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง (CAR) อัตราส่วนสินเชื่อต่อเงินฝาก (LDR) และผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) เป็นปัจจัยที่ส่งผล กระทบต่อสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ขนาดกลาง ส่วนปริมาณสินเชื่อ (Loan) อัตราดอกเบี้ยที่ธนาคารพาณิชย์เรียกเก็บจากลูกค้ารายใหญ่ (MLR) เป็นปัจจัยที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ขนาดกลาง และตัวแปรที่แสดงถึงความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ขนาดกลาง ได้แก่ ปริมาณสินเชื่อ (Loan) เงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง (CAR) อัตราดอกเบี้ยที่ธนาคารพาณิชย์เรียกเก็บจากลูกค้ารายใหญ่ (MLR) ส่วนตัวแปรที่แสดงถึง

ความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ขนาดกลาง คือ อัตราส่วนสินเชื่อต่อเงินฝาก (LDR) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)

ชวลัย ใจธีรภาพกุล (2554) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย โดยใช้วิธีทางเศรษฐมิติวิเคราะห์สมการถดถอยพหุเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis) เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ข้อมูลที่นำมาใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) แบบอนุกรมเวลา (Time Series data) รายครึ่งปี โดยแบ่งออกเป็นครึ่งปีแรก กับครึ่งปีหลัง ตั้งแต่ครึ่งปีหลัง พ.ศ. 2541 ถึงครึ่งปีแรก พ.ศ. 2553 รวมข้อมูลทั้งสิ้น 24 ค่าสังเกต มาทดสอบโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ผลการศึกษาพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การกำหนด (R^2) เท่ากับ 0.878 แสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรอิสระในแบบจำลอง ร้อยละ 87.80 จัดได้ว่ามีความสัมพันธ์อยู่ในระดับมากที่สุด ค่า F-Statistic เป็นค่าสถิติที่บ่งบอกว่า ตัวแปรอิสระมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามหรือไม่ ในกรณีนี้พบว่า ค่า F-Statistic ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 11.165 และค่า Sig F เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.01 แสดงว่าตัวแปรอิสระนั้นมีความสัมพันธ์กับปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จากการทดสอบค่าสหสัมพันธ์เชิงอนุกรมเวลา (Serial Correlation) ผลปรากฏว่าค่า Durbin Watson (D.W.) มีค่าเท่ากับ 1.790 ปัจจัยที่ส่งผลต่อปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) ของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยได้แก่ สัดส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อแยกตามสาขาเศรษฐกิจต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อรวม อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) จำแนกตามสาขาการผลิต อัตราเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ พบว่า สัดส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อธุรกิจอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรมต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อรวม (X_2) สัดส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ และที่อยู่อาศัยต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อรวม (X_3) สัดส่วนปริมาณเงินให้สินเชื่อธุรกิจบริการต่อปริมาณเงินให้สินเชื่อรวม (X_4) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และอัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) สาขาการเกษตรกรรม (X_5) อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) สาขาการบริการ (X_8) และอัตราเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยง (X_9) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ศจี เลิศวงศ์ประเสริฐ (2553) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราสินเชื่อของหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ และอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลรายไตรมาสของปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ ที่จดทะเบียนในประเทศไทย จำนวน 19 ธนาคาร, สาขาธนาคารต่างประเทศและผลิตภัณฑ์มวลรวม

ภายในประเทศ จากธนาคารแห่งประเทศไทย ตั้งแต่ ณ สิ้นไตรมาสที่ 1 ของปี พ.ศ. 2543 ถึง ณ สิ้นไตรมาสที่ 4 ของปี พ.ศ. 2552 จำนวน 40 ชุดข้อมูล ในการศึกษาจะทำการทดสอบคุณสมบัติความนิ่งของข้อมูล (Unit Root Test) โดยอาศัยวิธี Augmented Dicky – Fuller Test และทำการทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพระยะยาวระหว่างอัตราสิ้นเชื่อของหนี้ที่ไม่ให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์และอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย โดยอาศัยวิธีการทดสอบการร่วมไปด้วยกัน (Cointegration) ของ Engle and Granger และประยุกต์ใช้เทคนิค Error Correction Model (ECM) เพื่ออธิบายการปรับตัวในระยะสั้นให้เข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวจากนั้นจึงจะนำตัวแปรมาทำการทดสอบสมมติฐานเชิงเป็นเหตุเป็นผลกัน เพื่อทดสอบว่า ตัวแปรใดเป็นตัวกำหนดหรือมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงตัวแปรอีกตัวหนึ่ง โดยใช้วิธี Granger Causality Test เมื่อทำการทดสอบความนิ่งของข้อมูล พบว่าตัวแปรลอการิทึม (Logarithm) ของปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ (NPL) และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) มีลักษณะนิ่ง (Stationary) ทุกตัวแปรที่ Order of intergration เท่ากับ 1 หรือ 1 (1) ที่ระดับ First difference without trend and intercept ณ ช่วงเวลา (Lag) = 0 และพบว่าส่วนที่เหลือจากสมการถดถอย มีลักษณะนิ่ง (Stationary) หรือ Intergrated of order 0 แทนด้วย $I(0)$ แล้วแสดงว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะยาว เมื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงดุลยภาพในระยะสั้น โดยใช้แบบจำลองเอเรอร์คอเรคชั่น (ECM) พบว่าในกรณีที่อัตราสิ้นเชื่อของหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์เป็นตัวแปรอิสระ โดยที่อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยเป็นตัวแปรตาม พบว่าแบบจำลองจะไม่มีปรับตัวในระยะสั้น และในกรณีที่อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยเป็นตัวแปรอิสระ โดยที่อัตราสิ้นเชื่อของหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์เป็นตัวแปรตาม พบว่าแบบจำลองจะมีการปรับตัวในระยะสั้น และจากการทดสอบความเป็นเหตุเป็นผล (Causality) ด้วยวิธี Granger Causality Test ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันแบบทิศทางเดียวกัน โดยการเปลี่ยนแปลงของอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยเป็นต้นเหตุของการเปลี่ยนแปลงของอัตราสิ้นเชื่อของหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์

ตารางที่ 2.2 สรุปรงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่ามูลค่านี้นี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	เรื่องวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัย						ตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อการวิจัย
			อัตราเงินเพื่อ (INF)	อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ (INT)	ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI)	ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI)	มูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (HHD)	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP)	
กัญชริญา รังทะชี (2561)	ปัจจัยที่ส่งผลต่อปริมาณหนี้ค้างชำระสินเชื่อกะยะ ของธนาคารออมสินเขตเชียงใหม่ 3	Multiple Regression	✓	✓	-	✓	-	-	อัตราเงินเพื่อ (INF), อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (MMR) และดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI)
ระพีวรรณ อุดมรัตน์ (2561)	การศึกษาลักษณะของลูกค้าธุรกิจขนาดกลางที่มีโอกาสเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs): กรณีศึกษาของสถาบันการเงินแห่งหนึ่ง	Logistic Regression	-	✓	-	-	-	-	อัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (INT)

- ✓ คือ ใช้ตัวแปรนั้นในการศึกษา
 - คือ ไม่ได้ใช้ตัวแปรนั้นในการศึกษา

ตารางที่ 2.2 (ต่อ) สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่ามูลค่านิติที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ชื่อผู้วิจัย	เรื่องวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัย						ตัวแปรอิสระ ที่ส่งผลต่อการวิจัย
			อัตราเงิน เพื่อ (INF)	อัตราดอกเบี้ย เงินกู้เกิน กำหนดชำระ (INT)	ดัชนีความ เชื่อมั่นทาง ธุรกิจ (BSI)	ดัชนีราคา ผู้บริโภค (CPI)	มูลค่าหนี้ ภาค ครัวเรือน (HHD)	ผลิตภัณฑ์ มวลรวม ภายในประ เทศ (GDP)	
วัชรพร ตาสิ่งห์ (2561)	ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อปริมาณ สินเชื่อของธนาคารออมสินสาขาแม่ ริม จ.เชียงใหม่	Multiple linear regression	✓	✓	-	✓	-	-	อัตราเงินเพื่อ (INF) และ อัตราดอกเบี้ย (INT)
บุญญภัทร์ พจนานันท์กุล (2560)	ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อ หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ใน กลุ่มธนาคารพาณิชย์	Multiple Regression	✓	✓	✓	-	-	-	อัตราดอกเบี้ย (INT)
สิทธิศักดิ์ ศรีเสาวนันท์ (2560)	ปัจจัยที่มีผลต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิด รายได้ของธนาคารออมสิน	Multiple Regression	-	✓	-	✓	-	-	ดัชนีผู้บริโภค (CPI)

✓ คือ ใช้ตัวแปรนั้นในการศึกษา

- คือ ไม่ได้ใช้ตัวแปรนั้นในการศึกษา

ตารางที่ 2.2 (ต่อ) สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่ามูลค่านี้นี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ชื่อผู้วิจัย	เรื่องวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัย						ตัวแปรอิสระ ที่ส่งผลต่อการวิจัย
			อัตราเงินเพื่อ (INF)	อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ (INT)	ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI)	ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI)	มูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (HHD)	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP)	
กิตติศักดิ์ เคลือบหิรัญ (2559)	ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย	Fixed Effects และ Random Effects Regression	-	-	-	-	-	-	ส่วนของผู้ถือหุ้นต่อสินทรัพย์และขนาดของธนาคาร
ทัตพงศ์ สืบพงษ์ (2559)	การศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธนาคารพาณิชย์ทั้งระบบ	Vector Autoregression Model (VAR)	-	✓	-	✓	-	✓	ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไทย (GDP)

- ✓ คือ ใช้ตัวแปรนั้นในการศึกษา
 - คือ ไม่ได้ใช้ตัวแปรนั้นในการศึกษา

ตารางที่ 2.2 (ต่อ) สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งต่อมูลค่ามูลค่านี้นี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ชื่อผู้วิจัย	เรื่องวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัย						ตัวแปรอิสระ ที่ส่งผลการวิจัย
			อัตราเงิน เพื่อ (INF)	อัตราดอกเบี้ย เงินกู้เกิน กำหนดชำระ (INT)	ดัชนีความ เชื่อมั่นทาง ธุรกิจ (BSI)	ดัชนีราคา ผู้บริโภค (CPI)	มูลค่าหนี้ ภาค ครัวเรือน (HHD)	ผลิตภัณฑ์ มวลรวม ภายในประ เทศ (GDP)	
อมรรัตน์ เจน จัดการ (2556)	ปัจจัยที่ส่งต่อสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิด รายได้ของธนาคารพาณิชย์ขนาด กลาง	Multiple Regression	-	-	-	✓	-	-	ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI)
ชวลัย ใจธีรภาพกุล (2554)	ปัจจัยที่ส่งต่อปริมาณหนี้ที่ไม่ ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) ของธนาคาร พาณิชย์ในประเทศไทย	Multiple Regression	-	✓	-	-	-	✓	ผลิตภัณฑ์มวลรวม ภายในประเทศ (GDP)

- ✓ คือ ใช้ตัวแปรนั้นในการศึกษา
- คือ ไม่ได้ใช้ตัวแปรนั้นในการศึกษา

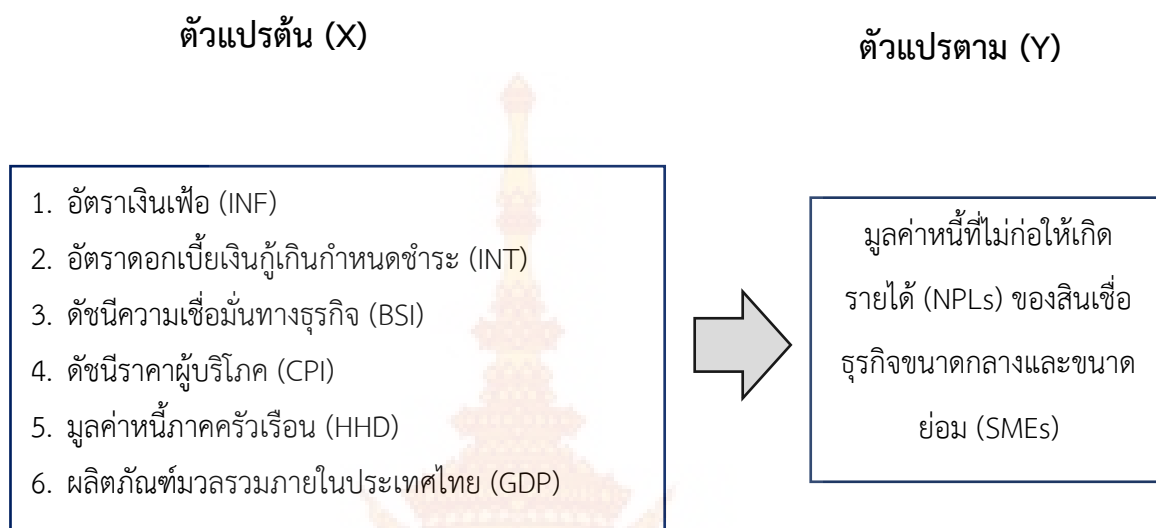
ตารางที่ 2.2 (ต่อ) สรุปรงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่ามูลค่านี้นี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ชื่อผู้วิจัย	เรื่องวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัย						ตัวแปรอิสระ ที่ส่งผลต่อการวิจัย
			อัตราเงิน เพื่อ (INF)	อัตราดอกเบี้ย เงินกู้เกิน กำหนดชำระ (INT)	ดัชนีความ เชื่อมั่นทาง ธุรกิจ (BSI)	ดัชนีราคา ผู้บริโภค (CPI)	มูลค่าหนี้ ภาค ครัวเรือน (HHD)	ผลิตภัณฑ์ มวลรวม ภายในประ เทศ (GDP)	
ศจี เลิศวงศ์ ประเสริ (2553)	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราสินเชื่อของหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิด รายได้ของ ธนาคารพาณิชย์และ อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ของประเทศไทย	Granger Causality Test	-	-	-	-	-	✓	ผลิตภัณฑ์มวลรวม ภายในประเทศไทย (GDP)

- ✓ คือ ใช้ตัวแปรนั้นในการศึกษา
- คือ ไม่ได้ใช้ตัวแปรนั้นในการศึกษา

2.8 กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง มีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 2.1 ภาพกรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษา “ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)” ซึ่งการศึกษานี้ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) มีข้อมูลเป็นรายไตรมาส ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2557 ถึงไตรมาสที่ 2 พ.ศ.2562 จำนวนทั้งสิ้น 22 ไตรมาส รวมระยะเวลา 5 ปี 6 เดือนย้อนหลัง มาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ โดยมีวิธีการดำเนินการศึกษา ดังนี้

- 3.1 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา
- 3.2 การรวบรวมข้อมูล ประเภทของข้อมูลที่ต้องการและวิธีการรวบรวมข้อมูล
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างและการทดสอบเครื่องมือ
- 3.4 การสร้างสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระ

3.1 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูลที่นำมาใช้ทำการศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) แบบอนุกรมเวลา โดยใช้เป็นข้อมูลรายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2557 ถึงไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562 จำนวนทั้งสิ้น 22 ไตรมาส รวมระยะเวลา 5 ปี 6 เดือนย้อนหลัง ประกอบด้วย ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ซึ่งได้แก่ อัตราเงินเฟ้อ (Inflation Rate) อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ (Interest Rate) ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (Business Sentiment Index) ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Confidence Index) มูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (Household Debt) และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross domestic product)

ตารางที่ 3.1 สรุปหน่วยข้อมูลของตัวแปรตาม (Y) และตัวแปรอิสระ (X) ที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปร	รายการ	หน่วยข้อมูลที่ใช้คำนวณ
Y	มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	จำนวนเงิน (ล้านบาท)
X1	อัตราเงินเฟ้อ (Inflation Rate)	จำนวนเปอร์เซ็นต์ (Index)
X2	อัตราดอกเบี้ยเงินกู้กำหนดชำระ (Interest Rate)	จำนวนเปอร์เซ็นต์ (Index)
X3	ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (Business Sentiment Index)	จำนวนเปอร์เซ็นต์ (Index)
X4	ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Confidence Index)	จำนวนเปอร์เซ็นต์ (Index)
X5	มูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (Housing Debt)	จำนวนเงิน (ล้านบาท)
X6	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross domestic product)	จำนวนเปอร์เซ็นต์ (Index)

3.2 การรวบรวมข้อมูล ประเภทของข้อมูลที่ต้องการ และวิธีการรวบรวมข้อมูล

การศึกษาข้อมูลในครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลขั้นทุติยภูมิ ซึ่งใช้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเก็บข้อมูลจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องดังนี้

3.2.1 มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นข้อมูลรายไตรมาส รวบรวมข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย

3.2.2 อัตราเงินเฟ้อ (Inflation Rate) เป็นข้อมูลรายปี โดยผู้วิจัยทำการเฉลี่ยเป็นให้ข้อมูลเป็นรายไตรมาส เก็บรวบรวมข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย

3.2.3 อัตราดอกเบี้ยเงินกู้กำหนดชำระ (Interest Rate) เป็นข้อมูลรายเดือน โดยทำการเฉลี่ยเป็นให้ข้อมูลเป็นรายไตรมาส ในที่นี้ใช้เป็นอัตราดอกเบี้ยเงินกู้กำหนดชำระ (Interest Rate Default) ของสินเชื่อธุรกิจและทำการหาค่าเฉลี่ย เก็บรวบรวมข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย

3.2.4 ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (Business Sentiment Index) เป็นข้อมูลรายเดือน โดยผู้วิจัยได้ทำการเฉลี่ยเป็นให้ข้อมูลเป็นรายไตรมาส เก็บรวบรวมข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย

3.2.5 ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Confidence Index) เป็นข้อมูลรายเดือน โดยผู้วิจัยได้ทำการเฉลี่ยเป็นให้ข้อมูลเป็นรายไตรมาส เก็บรวบรวมข้อมูลจากกระทรวงพาณิชย์ และ/หรือ ธนาคารแห่งประเทศไทย

3.2.6 มูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (Household Debt) เป็นข้อมูลรายไตรมาส เก็บรวบรวมข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย

3.2.7 ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross domestic product) เป็นข้อมูลรายปี โดยผู้วิจัยได้ทำการเฉลี่ยเป็นให้ข้อมูลเป็นรายไตรมาส เก็บรวบรวมข้อมูลจากธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 3.2 ข้อมูลสถิติตัวแปรตาม (Y) และตัวแปรอิสระ (X) ที่นำมาใช้ในการวิจัย (ต่อ)

ตัวแปร	รายการ	แหล่งที่มา
Y	มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	จากเว็บไซต์ ธนาคารแห่งประเทศไทย www.bot.or.th/Thai/Statistics/FinancialInstitutions/StatNPLsOutstanding/Pages/default.aspx
X1	อัตราเงินเฟ้อ (Inflation Rate)	จากเว็บไซต์ ธนาคารแห่งประเทศไทย www.bot.or.th/Thai/Statistics/EconomicAndFinancial/EconomicIndices/Pages/StatMacroEconomicIndicators.aspx
X2	อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ (Interest Rate)	จากเว็บไซต์ ธนาคารแห่งประเทศไทย www.bot.or.th/Thai/Statistics/FinancialMarkets/InterestRate/Pages/StatInterestRate.aspx
X3	ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (Business Sentiment Index)	จากเว็บไซต์ ธนาคารแห่งประเทศไทย www.bot.or.th/Thai/Statistics/EconomicAndFinancial/Pages/StatEconomicIndices.aspx
X4	ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Confidence Index)	จากเว็บไซต์ กระทรวงพาณิชย์ www.price.moc.go.th/price/cpi/index_new.asp
X5	มูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (Housing Debt)	จากเว็บไซต์ ธนาคารแห่งประเทศไทย www.bot.or.th/App/BTWS_STAT/statistics/BOTWEBSTAT.aspx?reportID=775&language=TH
X6	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross domestic product)	จากเว็บไซต์ ธนาคารแห่งประเทศไทย www.bot.or.th/Thai/Statistics/EconomicAndFinancial/EconomicIndices/Pages/StatMacroEconomicIndicators.aspx

3.3 ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Regression)

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Regression) มีดังนี้

3.3.1 ตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม ต้องมีระดับของมาตรวัดตัวแปรเป็นแบบช่วง (Interval Scale) ขึ้นไป

ตัวแปรอิสระบางตัวสามารถมีมาตรวัดเป็น Nominal หรือ Ordinal ได้บ้าง โดยจะต้องทำการเปลี่ยนตัวแปรอิสระที่มีมาตรวัดเป็น Nominal หรือ Ordinal เหล่านั้นเป็นตัวแปรหุ่นแล้วจึงทำการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ โดยใช้ตัวแปรหุ่นที่เกิดขึ้นแทนตัวแปรเดิมที่มี

ซึ่งตัวแปรมาตรวัดจะแบ่งออกเป็น 4 ระดับ เรียงจากแย่ที่สุดไปหาดีที่สุด ดังนี้

1) มาตรวัดนามบัญญัติ (Nominal Scale) คือ เป็นการกำหนดสัญลักษณ์หรือตัวเลขขึ้นมาเพื่อจำแนกประเภทสิ่งของหรือคุณลักษณะต่าง ๆ ออกเป็นกลุ่ม แต่ไม่แสดงถึงปริมาณมากหรือน้อย ความสูงต่ำ ไม่สามารถจัดลำดับก่อนหลังได้ และถ้าตั้งชื่อกลุ่มเป็นเลขก็ไม่สามารถนำมาคำนวณได้ เช่น เพศแบ่งเป็นกลุ่มได้ 2 กลุ่ม คือ เพศชายและเพศหญิง ซึ่งสถิติที่ใช้กับมาตรวัดแบบนามบัญญัติ คือ ความถี่ ร้อยละ สัดส่วน และฐานนิยม

2) มาตรวัดอันดับ (Ordinal Scale) คือ มาตรวัดที่สามารถจัดลำดับก่อนหลังได้ เช่น การแบ่งวุฒิการศึกษาเป็น 3 กลุ่ม คือ ประถม มัธยม และอุดมศึกษา ทำให้เราสามารถรู้ได้ว่าการเรียนมัธยม จะต้องผ่านการเรียนประถมมาก่อน สถิติที่นำมาใช้ คือ เพื่อหาค่าสูงกว่าหรือต่ำกว่า และเพื่อทดสอบความสัมพันธ์

3) มาตรวัดเป็นแบบช่วง (Interval Scale) คือ มาตรวัดที่แบ่งตัวแปรออกเป็นกลุ่มและจัดลำดับได้ และช่วงการวัดจะมีระยะห่างที่เท่ากัน เช่น เกรด A B C D และ F ที่จะแบ่งเป็นช่วงเท่า ๆ กัน

4) มาตรวัดอัตราส่วน (Ratio Scale) คือ มาตรวัดที่สามารถสื่อความหมายออกมาได้อย่างชัดเจนและข้อมูลทุกอย่างสามารถวัดเป็นตัวเลขได้ เช่น หาค่าเฉลี่ย หาสัดส่วน น้ำหนัก ระยะทาง ส่วนสูง อายุ ยอดขาย

3.3.2 ข้อมูลของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม จะต้องสุ่มมาจากประชากรที่มีการแจกแจงแบบปกติ

ข้อมูลที่มีการแจกแจงแบบปกติจะสามารถนำข้อมูลนั้นมาแจกแจงความถี่ แล้วพบว่าข้อมูลส่วนใหญ่จะกระจายอยู่รอบ ๆ ค่าเฉลี่ยหรือตำแหน่งตรงกลาง ซึ่งสามารถตรวจสอบการแจกแจงข้อมูลของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ว่ามีการแจกแจงแบบปกติหรือไม่ โดยการพล็อต Histogram หาค่าความเบ้ (Skewness) และการทดสอบของ Lilliefors และถ้าข้อมูลของตัวแปร

อิสระและตัวแปรตามไม่มีการแจกแจงแบบปกติ ต้องแปลงตัวแปรอิสระและตัวแปรตามให้มีการแจกแจงแบบปกติ ซึ่งทำได้ดังนี้

1) ถ้าการแจกแจงของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม เป็นแบบเบ้ขวา จะทำการแปลงค่าตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม เป็น $\log_x, \log_y$

2) ถ้าการแจกแจงของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม เป็นแบบเบ้ซ้าย จะทำการแปลงค่าตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม เป็น X_2, Y_2

3.3.3 ตัวแปรอิสระแต่ละตัวต้องเป็นอิสระต่อกัน ถ้าตัวแปรอิสระแต่ละตัวไม่เป็นอิสระต่อกันจะเกิดปัญหาความสัมพันธ์เชิงเส้นของตัวแปรอิสระ (Multicollinearity)

ตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเองเกินกว่าระดับที่ยอมรับได้จะทำให้เกิดปัญหา เพราะถ้าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเองมากเกินไป จะทำให้ผลการทดสอบสถิติค่า f และค่า t ไม่สอดคล้องกัน พิจารณาคูณัยสำคัญ (Sig.) ของสถิติ f ในตาราง ANOVA กับสถิติค่านัยสำคัญ (Sig.) ของสถิติ t ในตาราง coefficients หากเกิดปัญหา Multicollinearity สถิติ t จะไม่นัยสำคัญ ถึงแม้ว่าสถิติค่า f ในตาราง ANOVA ค่า Sig. มีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าผลการวิเคราะห์ที่ได้ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจสูง (multiple coefficient of determination) หรือค่า f สูง ก็อาจพบการเกิดปัญหา Multicollinearity ได้เหมือนกัน ดังนั้น การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณจึงต้องทำการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระเสียก่อน และถ้าพบปัญหา Multicollinearity จะต้องแก้ไขก่อนการวิเคราะห์ (ยุทธ ไกยวรรณ อ้างถึงใน เพ็ญแขศิริวรรณ, 2546, หน้า 13-21) แนะนำว่า หากพบปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันสูงให้ผู้วิจัยตัดตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันสูงนั้นออกไป หรือสร้างตัวแปรใหม่ขึ้นมาแทนตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กันสูง โดยอาจใช้เทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบ ซึ่งการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน มีวิธีการตรวจสอบจากสถิติ ดังนี้

1) วิธีที่ใช้ในการตรวจสอบ multicollinearity correlation coefficient ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน จะสามารถพิจารณาจากค่า Tolerance ของตัวแปรอิสระทุกตัวในสมการ มีค่าเข้าใกล้ 1 และค่า VIF (Variance Inflation Factor) มีค่าไม่เกิน 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระในสมการแต่ละตัวเป็นอิสระต่อกัน และค่า Pearson Correlation มีค่ามากกว่า 0.8 (ใช้เกณฑ์ของ Stevens (1992, หน้า 76) ก็อาจจะถือว่าตัวแปรอิสระคู่หนึ่ง ๆ มีความสัมพันธ์กันมากควรได้รับการแก้ไข (ศิริประภา สุขสำโรง อ้างถึงใน ขนิษฐา มีสนาม, 2555, หน้า 45-46)

2) ในการแก้ไขปัญหา multicollinearity ขึ้นอยู่กับแต่ละลักษณะของแบบจำลอง บางครั้งไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงใด ๆ เพราะว่าคุณสมบัติ Unbiased ของแบบจำลองยังคงอยู่และในบางแบบจำลองก็จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงตัวแปรอิสระบางตัวหรือเพิ่มตัวแปรอิสระตัวแปรอื่น ๆ เข้าไปในแบบจำลองก็ได้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของแต่ละแบบจำลองนั้น หรืออาจจะแก้ได้โดย

- ทำการเพิ่มขนาดของจำนวนตัวอย่างหรือชุดข้อมูลให้มากขึ้นอาจจะสามารถแก้ปัญหาได้

- ทำการละทิ้งตัวแปรใดตัวแปรหนึ่ง ซึ่งอาจจะพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรด้วยถ้าตัวแปรใดมีความสำคัญมากกว่าก็ควรเลือกตัวแปรนั้น

- ถ้าไม่ทำการละทิ้งตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งก็ต้องหาความสัมพันธ์ทั้งสองตัวแปรแล้วนำส่วนที่ไม่มีความสัมพันธ์กันมาใช้ในการทดสอบว่าสมการประมาณค่า $Y = a + b_1X_1 + b_2X_2 + \dots + b_kX_k$ มีอำนาจในการประมาณสูงต่ำเพียงใดนั้นเราอาจจะทดสอบได้ง่าย ๆ ดังนี้

1. ทำการแทนค่าตัวแปรอิสระทุกตัวจะได้ค่า $\hat{Y}_t$ ณ เวลาต่าง ๆ $t=1,2,3,\dots,n$
2. นำค่า $\hat{Y}_t$ ที่ได้เป็นตัวแปรอิสระดูความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม Y_t โดย $Y_t = a + b_t\hat{Y}_t$ ทำการวิเคราะห์โดยวิธี Ordinary Least Squares ได้ค่า a และ b ถ้าทดสอบได้ว่า $a = 0$ และ $b = 1$ แสดงว่าจะเป็นตัวประมาณที่มีประสิทธิภาพ Efficient Predictor คือ ค่า Y_t หรือสมการเป็นสมการ คือ $Y = \hat{a} + \hat{b}_1 X_1 + \hat{b}_2 X_2 + \dots +$ เป็นสมการที่สามารถนำไปใช้ในการทำนายผลของตัวแปรตาม Y ได้เป็นอย่างดี

3.3.4 ค่าความคลาดเคลื่อนต้องมีการแจกแจงแบบปกติ (Assumption of Normality)

กราฟ Normal Prob. Plot ใช้ในการตรวจสอบ จุด แสดงถึงค่า Prob. ของข้อมูล ส่วนเส้นตรงที่ลากทะแยงมุมเป็นแนวเส้น สามารถแสดงการแจกแจงแบบปกติของค่าความคลาดเคลื่อน ดังนั้น หากจุดมีการเรียงตัวใกล้เส้นตรงจะถือว่าค่าความคลาดเคลื่อนมีการแจกแจงแบบปกติ

3.3.5 การตรวจสอบค่าเฉลี่ยของค่าคลาดเคลื่อน $E(e)$

เนื่องจากการคำนวณสมการถดถอยความสัมพันธ์ของชุดตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามจะต้องเป็นความสัมพันธ์เชิงเส้น ผู้วิจัยเลือกใช้ วิธีการ least square error ทำให้ผลบวกกำลังสองของค่าคลาดเคลื่อนมีค่าน้อยที่สุด ซึ่งทำให้ผลรวม $e_i = 0$ ดังนั้นจึงทำให้ค่าเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อน $E(e)$ รวมจึงเท่ากับ 0 ด้วยหรือ $\sum e_i = 0$ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงไม่จำเป็นต้องตรวจสอบข้อกำหนดนี้ (ยุทธ ไกยวรรณ, 2557 อ้างถึงใน เพ็ญแข ศิริวรรณ, 2546, หน้า 13-22)

3.3.6 การตรวจสอบเกี่ยวกับความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนที่ ทุกตัวแปรอิสระ (x_i)

การตรวจสอบความแตกต่างระหว่างค่า y_i ที่เกิดขึ้นจริง และค่า $\hat{y}$ จากการพยากรณ์ โดยอาศัยสมการถดถอยพหุคูณที่สร้างขึ้นมา $e_i = y_i - \hat{y}$ หรือเป็นการตรวจสอบเพื่อพิจารณาว่า ค่า e_i กระจายอยู่รอบ ๆ ค่า e ที่เท่ากับ 0 หรือไม่ หรือค่า e_i เปลี่ยนแปลงหรือไม่เปลี่ยน เมื่อค่า x หรือ y เปลี่ยนแปลงไป ถ้าค่า e_i ไม่เปลี่ยนแปลงแสดงว่า ความแปรปรวนของค่าคลาดเคลื่อนคงที่ ซึ่งเป็นไปได้ตามเงื่อนไข แต่หากค่า e_i เปลี่ยนแปลงไปตามการเปลี่ยนแปลงของค่า x หรือ y จะเกิดปัญหา

ความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนไม่คงที่ (heteroscedasticity) สามารถแก้ไขโดยใช้วิธี weighted least square ในการประมาณค่าสมการถดถอย ซึ่งโดยปกติเราใช้วิธี ordinary least square (ยูทธ ไกยวรรณ, 2557 อ้างถึงใน เพ็ญแข ศิริวรรณ, 2546, หน้า 13-22)

3.3.7 การตรวจสอบความเป็นอิสระต่อกันของค่าความคลาดเคลื่อน e_i และ e_j พิจารณาจาก ค่าสถิติเดอร์บิน-วัตสัน (Durbin-Watson)

ตรวจสอบจากตัวแปรอิสระที่ไม่มีความสัมพันธ์ภายในตัวเองหรือที่เรียกว่า การไม่เกิดปัญหา Autocorrelation โดยใช้ค่า Durbin-Watson ในการทดสอบว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์ภายในตัวเองหรือไม่ โดยมีเกณฑ์ในการวัดค่า Durbin-Watson ดังนี้

มีค่าอยู่ในช่วง 1.5 – 2.5 แสดงว่ามีความเป็นอิสระต่อกัน

มีค่าอยู่ในช่วง 2.6 – 4.0 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันในทิศทางลบ

มีค่าอยู่ในช่วง 0 – 1.4 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันในทิศทางบวก

ทั้งนี้ถ้าค่า Durbin-Watson มีค่าน้อยกว่า 1.5 และมากกว่า 2.5 แสดงว่าค่าความคลาดเคลื่อนแต่ละตัวแปรไม่เป็นอิสระต่อกันจะเกิดปัญหาสหสัมพันธ์ในตัวเอง (Autocorrelation) คือปัญหาที่เกิดจากการละเมิดข้อสมมติฐานที่ว่า $E(u_i, u_j) = 0$ ตัวแปรคลาดเคลื่อน (Disturbance Variables) มีความสัมพันธ์กันเอง โดยความสัมพันธ์ดังกล่าวมี 2 ประเภทคือ ความสัมพันธ์ในทางบวก (Positive Autocorrelation) และความสัมพันธ์ในทางลบ (Negative Autocorrelation) ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นกับข้อมูลอนุกรมเวลา (Time series) มากกว่าข้อมูลภาคตัดขวาง (Cross Section) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวคลาดเคลื่อนสามารถมีความสัมพันธ์ได้ถึงลำดับที่ 1-k (first-k-order autocorrelation)

สาเหตุของการเกิดปัญหา Autocorrelation (พฤทธ์สรรค์ สุทธิไชยเมธี, 2553) มีดังนี้

1) ความไม่ถูกต้องของแบบจำลอง คือ ไม่ได้เลือกตัวแปรอิสระบางตัวที่จำเป็นต่อแบบจำลอง และส่งผลให้ตัวคลาดเคลื่อนมีความสัมพันธ์กัน โดยผ่านตัวแปรอิสระที่ถูกละเลย

2) ความผิดพลาดจากการกำหนดแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ผิดพลาดจากความจริง (Incorrect functional form)

3) เกิดปัญหา Autocorrelation จากตัวเองเรียกว่า Pure Autocorrelation เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากค่าสังเกตของตัวแปรอิสระตัวใดตัวหนึ่งมีสหสัมพันธ์กันเองสูงหรือการที่มีค่าสังเกตของตัวแปรตัวเดียวกันในลำดับเวลาที่ต่างกันมีสหสัมพันธ์กันเอง

ผลกระทบของการเกิดปัญหา Autocorrelation (พฤทธ์สรรค์ สุทธิไชยเมธี (2553) มีดังนี้

1) ขาดคุณสมบัติ Efficiency ค่า Variance ไม่ใช่ค่าที่ต่ำที่สุด

2) มีคุณสมบัติบางประการเท่านั้น คือ Unbiased และ Consistency เท่านั้น

- 3) ค่าพยากรณ์จะมีค่าความคลาดเคลื่อนที่สูงซึ่งทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ที่ประมาณค่าได้จากสมการถดถอยไม่มีความน่าเชื่อถือ

วิธีการแก้ไขปัญหา Autocorrelation (พฤตสรรค์ สุทธิไชยเมธิ, 2553) มีดังนี้

- 1) ทำการเพิ่มตัวแปรตามลงในสมการโดยใช้ช่วงเวลาย้อนหลัง 1 และ 2 เดือนในสมการ
- 2) ถ้าเกิดปัญหาสหสัมพันธ์เชิงบวกจะแก้ไขปัญหาโดยนำค่า Residual ที่ได้จากการคำนวณนำมาคำนวณในสมการร่วมด้วย

ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วว่าอาจจะเกิดความสัมพันธ์ระหว่างส่วนที่เหลือ ดังนั้นเมื่อนำข้อมูลมาสร้างสมการถดถอยย่อมจะเกิดสัมพันธ์ระหว่างส่วนที่เหลือรวมอยู่ด้วย จึงจำเป็นต้องทดสอบดูความสัมพันธ์นั้นว่าจะมีผลกระทบต่อข้อมูลตามช่วงเวลานั้นหรือไม่ การทดสอบวิธีดังกล่าวนี้จะใช้วิธีของ Dubin-watson สถิติที่ใช้คือ “d” การทดสอบสมมติฐานจะทดสอบสหสัมพันธ์ที่เป็นทั้ง “บวก” และ “ลบ” สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของประชากรที่ช่วงเวลา ดังนั้นการทดสอบสมมติฐานเมื่อเป็นสหสัมพันธ์เชิงบวก (ศิริประภา สุขสำโรง, 2557 อ้างถึงใน เริงชัย ต้นสุชาติ, 2549)

การตั้งสมมติฐานจะเป็นดังนี้

$$H_0 : \rho_{t,i-1} = 0$$

$$H_1 : \rho_{t,i-1} > 0$$

สถิติที่ใช้ทดสอบ คือ

$$d = \frac{\sum (\hat{e}_t - \hat{e}_{t-1})^2}{\sum \hat{e}_t^2}$$

เมื่อเป็นสหสัมพันธ์เชิงลบ การตั้งสมมติฐานจะเป็นดังนี้

$$H_0 : \rho_{t,i-1} = 0$$

$$H_1 : \rho_{t,i-1} > 0$$

สถิติที่ใช้ทดสอบคือ

$$\bar{d} = 4 - d$$

ข้อสรุปจากการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณที่กล่าวมาแล้วข้างต้น หากทดสอบแล้วพบปัญหาจะต้องทำการแก้ไขปัญหาตามการทดสอบข้อตกลงข้างต้น ตามข้อ 2 จนถึงข้อ 7 ก่อน และทำการ Run ทดสอบสมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Regression)

ในโปรแกรม SPSS ใหม่อีกครั้ง หากยังพบปัญหาดำเนินการแก้ไขปัญหาเหมือนเดิม แล้วทำการทดสอบเหมือนเดิมอีกครั้งวนไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไม่พบปัญหาต่าง ๆ เมื่อไม่พบปัญหาใด ๆ แล้วให้ทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ และสร้างแบบจำลองพยากรณ์ โดยใช้สมการที่ได้จากการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Regression) เพื่อทำการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary least Squares : OLS) เพื่อหาทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ซึ่งหากเครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์หน้าตัวแปรอิสระเป็นบวก แสดงว่าตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน และในทางตรงกันข้ามหากเครื่องหมายของค่าสัมประสิทธิ์หน้าตัวแปรอิสระเป็นลบ แสดงว่าตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม

3.4 การอ่านผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

เมื่อผ่านการตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแล้ว ลำดับของการอ่านผลการวิเคราะห์ มีดังนี้

3.4.1 การตรวจสอบตัวแปรตามและตัวแปรอิสระว่ามีความสัมพันธ์ในรูปเชิงเส้น

การตรวจสอบตัวแปรตามและตัวแปรอิสระว่ามีความสัมพันธ์ในรูปเชิงเส้นหรือไม่ นั้นจะต้องทำการทดสอบสัมประสิทธิ์ความถดถอยโดยรวม ในการทดสอบจะใช้ค่าสถิติ F-test จากตาราง ANOVA โดยจะตั้งสมมติฐาน ดังนี้

H_0 : ปัจจัยทางเศรษฐกิจใดบ้างไม่มีความสัมพันธ์ต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

H_1 : ปัจจัยทางเศรษฐกิจใดบ้างมีความสัมพันธ์ต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

หากปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) สรุปได้ว่ามีปัจจัยทางเศรษฐกิจอย่างน้อย 1 ตัว ที่ทำการทดสอบมีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

3.4.2 การตรวจสอบความมีนัยสำคัญ

การตรวจสอบความมีนัยสำคัญของค่าคงที่ และสัมประสิทธิ์แต่ละตัวในสมการ ในตาราง Coefficients โดยทำการทดสอบสัมประสิทธิ์ความถดถอยแต่ละค่าจะใช้ค่าสถิติ t-test ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยตั้งสมมติฐานดังนี้

H_0 : สัมประสิทธิ์มีความถดถอยเท่ากับศูนย์

H_1 : สัมประสิทธิ์มีความถดถอยไม่เท่ากับศูนย์

หากปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) สรุปได้ว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจใดบ้างที่ได้ทำการทดสอบมีความสัมพันธ์กับมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

3.4.3 การเขียนรูปแบบของสมการถดถอย

การเขียนรูปแบบของสมการถดถอยจากค่าสัมประสิทธิ์จากตาราง Coefficients จะนำข้อมูลจากค่า B (ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรอิสระ ที่อยู่ในสมการรูปคะแนนดิบ) มาเขียนในรูปแบบของสมการพยากรณ์

3.4.4 การสรุปสมการถดถอยการสรุปสมการถดถอยที่ได้จาก ตาราง Model Summary โดยการนำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาค่าคูณ สัมประสิทธิ์การพยากรณ์ และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานมาสรุปร่วมกับสมการถดถอยที่ได้ดังนี้

- 1) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หาค่าคูณ (R) บอกให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทุกตัวมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม
- 2) ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เป็นดัชนีที่บอกถึงร้อยละของการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามที่มีผลมาจากตัวแปรอิสระทุกตัว
- 3) ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Std. Error of the Estimate) ในการพยากรณ์ของสมการพยากรณ์ที่ได้

3.5 การสร้างสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระ

(Multiple Regression)

ตามแบบจำลองดังนี้

$$Y = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3 + \dots + b_nX_n$$

โดยที่

Y	หมายถึง	ตัวแปรตาม
a	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์คงที่หรือค่าสัมประสิทธิ์จุดตัดแกนตั้ง
b	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระ ที่แสดงถึงร้อยละของการเปลี่ยนแปลงเมื่อตัวแปรอิสระเปลี่ยนแปลงไปจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลง หรือเรียกว่าอีกอย่างว่าค่าสัมประสิทธิ์ความชัน
X	หมายถึง	ตัวแปรอิสระ

ผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบ

อนุกรมเวลา (Time Series) ซึ่งเก็บข้อมูลตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 พ.ศ.2557 ถึงไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562 จำนวนทั้งสิ้น 22 ไตรมาส รวมระยะเวลา 5 ปี 6 เดือนย้อนหลัง และใช้วิธีทางเศรษฐมิติในการศึกษาวิเคราะห์ค่าสถิติเชิงพรรณนาเบื้องต้น และใช้สมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis: MRA) มาประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระที่มีผลต่อตัวแปรตาม ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares : OLS) ซึ่งการเขียนสมการสามารถใช้แบบจำลองของสมการถดถอยพหุคูณของการสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) แสดงได้ดังนี้

$$NPL_{SMEit} = a_i + (\beta_{i1}P_t + \beta_{i2}I_t + \beta_{i3}BSI_t + \beta_{i4}CPI_t + \beta_{i5}HHD_t + \beta_{i6}GDP_t + U_{it})$$

โดยกำหนดให้

NPLSME	หมายถึง	มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) (หน่วย : ล้านบาท)
a_i	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์คงที่หรือค่าสัมประสิทธิ์จุดตัดแกนตั้ง (Slope term)
β_{it}	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระที่แสดงถึงร้อยละของการเปลี่ยนแปลงเมื่อตัวแปรอิสระเปลี่ยนแปลงไปจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลง หรือเรียกว่าอีกอย่างว่าค่าสัมประสิทธิ์ความชัน (Slope term)
U_{it}	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อน (Error term) หรือค่า Residuals $E(\epsilon) = 0$
t	หมายถึง	ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง
INF	หมายถึง	อัตราเงินเฟ้อ (หน่วย : ร้อยละ)
INT	หมายถึง	อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ (หน่วย : ร้อยละ)
BSI	หมายถึง	ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (หน่วย : ร้อยละ)
CPI	หมายถึง	ดัชนีความเชื่อมั่นผู้บริโภค (หน่วย : ร้อยละ)
HHD	หมายถึง	มูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (หน่วย : ล้านบาท)
GDP	หมายถึง	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไทย (หน่วย : ร้อยละ)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้เป็นผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยใช้แบบจำลองทางเศรษฐมิติในรูปของสมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ในรูปกำลังสองน้อยที่สุดแบบธรรมดา (Ordinary Least Square : OLS) เพื่อศึกษาถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีรายละเอียดดังนี้

- 4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.2 ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา
- 4.3 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ
- 4.4 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

Mean	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
Minimum	หมายถึง	ค่าต่ำสุด
Maximum	หมายถึง	ค่าสูงสุด
Std.Dev.	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
T- statistic	หมายถึง	ค่าที่ใช้สำหรับทดสอบตัวแปรอิสระแต่ละตัวว่ามีผลกระทบต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่
F-statistic	หมายถึง	ค่าที่จะใช้ในการทดสอบนัยสำคัญของสมการที่ประมาณค่าว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่
R-squared (R2)	หมายถึง	ค่าที่ใช้พิจารณาว่า ตัวแปรอิสระทั้งหมดในสมการสามารถอธิบายถึงการเคลื่อนไหวขึ้นลงของตัวแปรตามได้มากน้อยเพียงใด
Multicollinearity	หมายถึง	ค่าที่แสดงถึงตัวแปรอิสระบางตัวมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันหรือไม่
sig	หมายถึง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติจากการทดสอบที่ใช้ในการสรุปผล
*	หมายถึง	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2 ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

การศึกษาในครั้งนี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นรายไตรมาสตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2557 ถึงเดือนไตรมาสที่ พ.ศ. 2562 รวมระยะเวลา 5 ปี กับ 6 เดือน หรือขนาดข้อมูลเท่ากับ 22 ไตรมาส และได้เก็บรวบรวมข้อมูลตัวแปรต้น หรือปัจจัยทางเศรษฐกิจ จำนวน 6 ตัว ประกอบด้วย

1. อัตราเงินเฟ้อ (INF)
2. อัตราดอกเบี้ยเงินเกินกำหนดชำระ (INT)
3. ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI)
4. ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI)
5. มูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (HHD)
6. ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP)

การศึกษาในส่วนนี้เป็นสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ยของข้อมูลทั้งหมด (Mean) ค่าต่ำสุดของข้อมูล (Minimum) ค่าสูงสุดของข้อมูล (Maximum) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

Descriptive Statistics

Variables	Mean	Minimum	Maximum	Std. dev.
NPL _{SME}	192,502.3636	138,053.00	240,546.00	36,356.64622
INF	0.5955	-0.90	1.90	0.90906
INT	23.5455	23.10	28.00	1.44180
BSI	49.7561	46.70	52.40	1.51061
CPI	100.7852	99.38	102.28	0.72593
HHD.	11.538	9.988	13.083	0.926,
GDP	3.0818	1.00	4.20	1.15702

ที่มา: จากการคำนวณ.

จากตารางที่ 4.1 เป็นการสรุปข้อมูลเบื้องต้นจากการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นรายไตรมาสตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2557 ถึงไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562 รวมระยะเวลา 5 ปี 6 เดือนหรือขนาดข้อมูลเท่ากับ 22 ไตรมาส ซึ่งสามารถสรุปผลเบื้องต้นได้ดังนี้

มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (NPLSME) มีมูลค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 192,502.3636 ล้านบาท มีมูลค่าต่ำสุดอยู่ที่ 138,053.00 ล้านบาท มีมูลค่าสูงสุดอยู่ที่ 240,546.00 ล้านบาท และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 36,356.64622

อัตราเงินเฟ้อ (INF) มีอัตราเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 0.5955 มีอัตราต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ -0.90 มีอัตราสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 1.90 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.90906

อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ (INT) มีอัตราเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 23.5455 มีอัตราต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ 23.10 มีอัตราสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 28.00 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 1.44180

ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) มีอัตราเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 49.7561 มีอัตราต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ 46.70 มีอัตราสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 52.40 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 1.51061

ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) มีอัตราเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 100.7852 มีอัตราต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ 99.38 มีอัตราสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 102.28 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.72593

มูลค่ามูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (HHD) มีมูลค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 11,538,075.8182 บาท มีมูลค่าต่ำสุดอยู่ที่ 9,988,847.00 บาท มีมูลค่าสูงสุดอยู่ที่ 13,083,986.00 บาท และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 926,882.86676

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไทย (GDP) มีอัตราการเติบโตเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 3.0818 ต่อไตรมาส มีอัตราการหดตัวต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ 1.00 ต่อไตรมาส มีอัตราการเติบโตสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 4.20 ต่อไตรมาส และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 1.15702

4.3 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ

4.3.1 การทดสอบตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม ต้องมีระดับของมาตรวัดตัวแปรเป็นแบบช่วง (Interval scale) ขึ้นไป ซึ่งผู้วิจัยใช้สถิติตัวเลขข้อมูลทั้งตัวแปรอิสระ และตัวแปรตามเป็นรายไตรมาสตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2557 ถึงไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2560 รวม 22 ไตรมาส ดังนั้น ข้อมูลที่นำมาศึกษาในครั้งนี้จึงเป็นข้อมูลระดับมาตรวัดเป็นแบบช่วง (Interval scale) คือ มาตรวัดที่สามารถแบ่งตัวแปรออกเป็นกลุ่มและจัดลำดับได้ และช่วงการวัดจะมีระยะห่างที่เท่ากัน

4.3.2 การทดสอบข้อมูลของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม จะต้องสุ่มมาจากประชากรที่มีการแจกแจงแบบปกติ โดยสามารถการทดสอบด้วยวิธีของ Lilliefors พิจารณาจากการทดสอบสถิติ komogorov-Smirnov Test แต่เนื่องจาก อุมพร จันทรร, พิมพ์ชนก ตระกาลสุภรัตน์ และศิริณภรณ์ สุขรินทร์ (2557) ได้กล่าวไว้ว่า สถิติทดสอบการแจกแจงแบบปกติของ komogorov-Smirnov Test มีประสิทธิภาพต่ำที่สุด และมีค่ากำลังการทดสอบทางสถิติค่อนข้างต่ำมาก เมื่อเทียบกับสถิติ

Shapiro-Wilk test ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติ Shapiro-Wilk test ในการทดสอบข้อมูลที่มีการแจกแจงแบบปกติ

ตารางที่ 4.2 การทดสอบข้อมูลของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม จะต้องสุ่มมาจากประชากรที่มีการแจกแจงปกติ

	Statistic	df	Sig.
NPLSME	0.955	22	0.398
INF	0.899	22	0.028
INT	0.332	22	0.000
BSI	0.951	22	0.331
CPI	0.935	22	0.158
HHD	0.971	22	0.303
GDP	0.816	22	0.001

ที่มา: จากการคำนวณ.

สมมติฐาน

H_0 : Y มีการแจกแจงแบบปกติ

H_1 : Y ไม่มีการแจกแจงแบบปกติ

จากตารางที่ 4.2 พบว่ามีข้อมูลที่มีการแจกแจงแบบปกติ มี 4 ตัว ดังนี้

มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (NPLSME) มีค่า Sig = 0.398 มีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่าไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือตัวแปรตาม มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (NPLSME) มีการแจกแจงแบบปกติ

ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) มีค่า Sig = 0.331 มีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่าไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือตัวแปรอิสระ ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) มีการแจกแจงแบบปกติ

ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) มีค่า Sig = 0.158 มีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่าไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือตัวแปรอิสระ ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) มีการแจกแจงแบบปกติ

มูลค่ามูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (HHD) มีค่า Sig = 0.303 มีค่ามากกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่าไม่สามารถปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือตัวแปรอิสระ มูลค่ามูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (HHD) มีการแจกแจงแบบปกติ

จากตารางที่ 4.2 พบว่ามีข้อมูลที่ไม่มีการแจกแจงแบบปกติ มี 3 ตัว ดังนี้

อัตราเงินเฟ้อ (INF) มีค่า Sig = 0.028 มีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่าปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือตัวแปรอิสระ อัตราเงินเฟ้อ (INF) ไม่มีการแจกแจงแบบปกติ

อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ (INT) มีค่า Sig = 0.000 มีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่าปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือตัวแปรอิสระ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ (INT) ไม่มีการแจกแจงแบบปกติ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไทย (GDP) มีค่า Sig = 0.001 มีค่าน้อยกว่า $\alpha = 0.05$ แสดงว่าปฏิเสธสมมติฐานหลัก นั่นคือตัวแปรอิสระ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไทย (GDP) ไม่มีการแจกแจงแบบปกติ

จากการทดสอบการแจกแจงของข้อมูลของทั้งตัวแปรอิสระและตัวแปรตามนั้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลเฉพาะตัวแปรที่มีข้อมูลการแจกแจงแบบปกติ ดังนี้ ตัวแปรตาม คือ มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (NPL_{SME}) และตัวแปรอิสระ ได้แก่ ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI), ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) และมูลค่ามูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (HHD) มาทำการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการวิเคราะห์เชิงเส้นพหุคูณ และทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ต่อไป

4.3.3 การทดสอบตัวแปรอิสระแต่ละตัวต้องเป็นอิสระต่อกัน ถ้าตัวแปรอิสระแต่ละตัวไม่เป็นอิสระต่อกันจะเกิดปัญหาความสัมพันธ์เชิงเส้นของตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) วิธีที่ใช้ในการตรวจสอบ multicollinearity correlation coefficient ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน จะสามารถพิจารณาจากค่า Tolerance ของตัวแปรอิสระทุกตัวในสมการ มีค่าเข้าใกล้ 1 และค่า VIF (Variance Inflation Factor) มีค่าไม่เกิน 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระในสมการแต่ละตัวเป็นอิสระต่อกัน และค่า Pearson Correlation มีค่ามากกว่า 0.8 (ใช้เกณฑ์ของ Stevens (1992, หน้า 76) ก็อาจจะถือว่าตัวแปรอิสระคู่ไหน ๆ มีความสัมพันธ์กันมากควรได้รับการแก้ไข

ตารางที่ 4.3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ

Pearson Correlation			
	BSI	CPI	HHD
BSI	1	0.432	0.706
CPI	0.432	1	0.445
HHD	0.706	0.445	1

ที่มา : จากการคำนวณ.

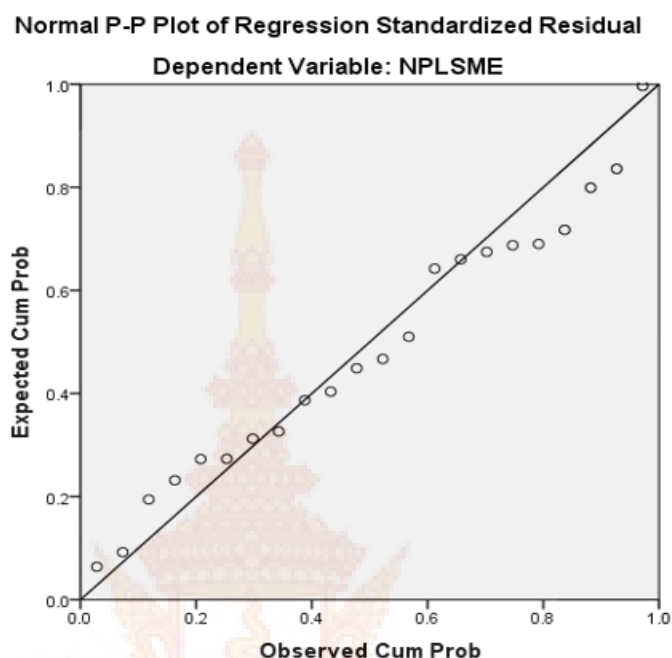
ตารางที่ 4.4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ

coefficients		
	Tolerance	VIF
BCI	0.283	3.539
CPI	0.245	4.083
HHD	0.480	2.085

ที่มา : จากการคำนวณ.

จากการทดสอบตัวแปรอิสระแต่ละตัวต้องเป็นอิสระต่อกันพบว่าไม่มีตัวแปรอิสระที่ค่า Pearson Correlation มีค่ามากกว่า 0.8 แต่อย่างไรก็ตามในการแก้ไขปัญหาความสัมพันธ์เชิงเส้นของตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) ขึ้นอยู่กับแต่ลักษณะของแบบจำลองบางครั้งไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงใดๆ เพราะว่าคุณสมบัติ Unbiased ของแบบจำลองยังคงอยู่ และการพิจารณาจากตารางที่ 4.4 ค่า Tolerance ของตัวแปรอิสระทุกตัวในสมการมีค่าเข้าใกล้ 1 และการพิจารณาค่า VIF (Variance Inflation Factor) ต้องมีค่าไม่เกิน 10 จากการทดสอบดังตารางที่ 4.4 พบว่าทั้งค่า Tolerance และ VIF มีค่าเป็นไปตามเงื่อนไขของการทดสอบตัวแปรอิสระแต่ละตัวต้องเป็นอิสระต่อกัน ผู้วิจัยจึงไม่มีการตัดตัวแปรอิสระ

4.3.4 การทดสอบค่าความคลาดเคลื่อนต้องมีการแจกแจงแบบปกติ (Assumption of Normality) โดยตรวจสอบจุดที่แสดงถึงค่า Prob ของจากกราฟ Normal Prob. Plot

ภาพที่ 4.1 กราฟ Normal Probability Plot

ที่มา : จากการคำนวณ.

4.3.5 การตรวจสอบค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อน $E(e)$ โดยวิธี least square error ทำให้ผลบวกกำลังสองของค่าคลาดเคลื่อน (Residual) มีค่าน้อยที่สุด (Mean)

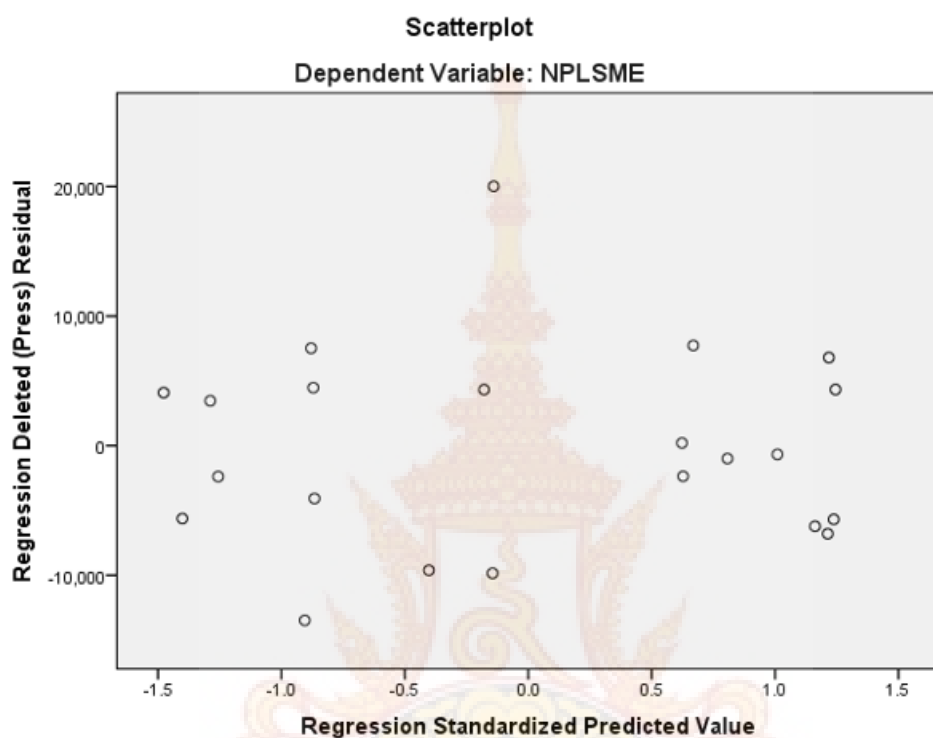
ตารางที่ 4.5 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อน Residuals Statistics

Residuals Statistics					
	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	N
Predicted					
Value	140,117.41	238,108.30	193,297.27	36,005.98	22
Residual	-10,582.84	18,782.59	0.0000	6,249.57	22
Std. Predicted					
Value	-1.477	1.245	0.000	1.000	22
Std. Residual	-1.524	2.704	0.000	0.900	22

ที่มา : จากการคำนวณ.

4.3.6 การตรวจสอบเกี่ยวกับความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนที่ทุกตัวแปรอิสระ (X_i)

โดยทำการตรวจสอบว่าค่าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนที่จะต้องกระจายอยู่รอบ ๆ ของค่าเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อน (e) ที่เท่ากับ 0 จากกราฟ Scatterplot

ภาพที่ 4.2 กราฟ Scatterplot

ที่มา : จากการคำนวณ.

4.3.7 การทดสอบความเป็นอิสระต่อกันของค่าความคลาดเคลื่อน e_i และ e_j พิจารณาจาก

ค่าสถิติเดอร์บิน-วัตสัน (Durbin-Watson) ซึ่งสามารถตรวจสอบจากตัวแปรอิสระที่ไม่มีความสัมพันธ์ภายในตัวเอง หรือที่เรียกว่า การไม่เกิดปัญหา Autocorrelation โดยใช้ค่า Durbin-Watson ในการทดสอบว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์ภายในตัวเองหรือไม่ โดยมีเกณฑ์ในการวัดค่า Durbin-Watson ดังนี้

มีค่าอยู่ในช่วง 1.5 – 2.5 แสดงว่ามีความเป็นอิสระต่อกัน

มีค่าอยู่ในช่วง 2.6 – 4.0 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันในทิศทางลบ

มีค่าอยู่ในช่วง 0 – 1.4 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันในทิศทางบวก

ทั้งนี้ถ้าค่า Durbin-Watson มีค่าน้อยกว่า 1.5 และมากกว่า 2.5 แสดงว่าค่าความคลาดเคลื่อนแต่ละตัวแปรไม่เป็นอิสระต่อกันจะเกิดปัญหาสหสัมพันธ์ในตัวเอง (Autocorrelation) คือปัญหาที่เกิดจากการละเมิดข้อสมมติฐานที่ว่า $E(u_i u_j) = 0$ ตัวแปรคลาดเคลื่อน (Disturbance Variables) มี

ความสัมพันธ์กันเอง โดยความสัมพันธ์ดังกล่าวมี 2 ประเภทคือ ความสัมพันธ์ในทางบวก (Positive Autocorrelation) และความสัมพันธ์ในทางลบ (Negative Autocorrelation) ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นกับข้อมูลอนุกรมเวลา (Time series) มากกว่าข้อมูลภาคตัดขวาง (Cross Section) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวคลาดเคลื่อนสามารถมีความสัมพันธ์ได้ถึงลำดับที่ 1-k (first-k-order autocorrelation)

ตารางที่ 4.6 ตารางการทดสอบความเป็นอิสระต่อกันของค่าความคลาดเคลื่อน

Model Summary										
Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Change Statistics					Durbin-Watson
					R Square Change	F Change	df1	df2	Sig. F Change	
3	0.985 ^e	0.971	0.964	6,946.016	-0.001	0.662	1	18	0.428	1.883

ที่มา : จากการคำนวณ.

4.4 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

Variable	b	B	Std. Error	t-Stat	P-value
Constant	-1,092,116.248	-	309,734.303	-3.526	0.003
BSI	-1,547.964	-0.064	1,880.157	-0.823	0.423
CPI	8,293.378	0.165	3,109.196	2.667	0.016*
HHD	7,086.213	0.177	8,706.995	0.814	0.428
R-squared		0.971			
Adjusted R-squared		0.964			
S.E. of regression		6,946.00696			
F-statistic		141.104			
P-value (F-statistic)		0.003			
Durbin-Watson Stat		1.883			

หมายเหตุ : * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

จากผลการวิเคราะห์ดังตารางข้างต้น สามารถประมาณค่าความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยใช้รูปแบบการเส้นตรง ได้ผลการวิเคราะห์ทางเศรษฐมิติดังนี้

$$NPL_{SMEit} = -1,092,116.248 - 1,547.964BSI + 8,293.378CPI + 7,086.213HHD$$

(-0.823) (2.667) (0.814)

โดยมีค่า

R^2	=	0.971	F – statistic	=	141.104
Adjusted R^2	=	0.964	Significance F	=	0.003
N	=	22	Durbin-Watson Stat	=	1.883

ตัวเลขในวงเล็บ หมายถึง ค่า T – Statistic ของค่าสัมประสิทธิ์ตัวแปร

จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ระหว่างไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2557 ถึงไตรมาสที่ 2 พ.ศ. 2562 พบว่า ค่า F-statistic (F-test) มีค่าเท่ากับ 141.104 หรือมีค่า Prob (F-statistic) ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 0.003 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ $\alpha = 0.05$ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่าตัวแปรตามและตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กัน โดยตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัวที่มีความสัมพันธ์และมีผลกระทบต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 8,293.378 หมายความว่าเมื่อกำหนดให้ปัจจัยอื่นๆ คงที่แล้ว หากดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) มีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลทำให้มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีมูลค่าเพิ่มขึ้น 8,293.378 ล้านบาทและในทิศทางตรงกันข้ามถ้าดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) มีอัตราลดลงร้อยละ 1 จะส่งผลทำให้มูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีมูลค่าลดลง 8,293.378 ล้านบาท

สำหรับค่า R-squared (R^2) และ Adjusted R-squared เป็นค่าที่สามารถบอกได้ว่าตัวแปรอิสระและปัจจัยที่เกี่ยวข้องสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามได้มากน้อยเท่าใด ซึ่งจากผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่า R-squared (R^2) มีค่า

เท่ากับ 0.971 กล่าวคือ ตัวแปรอิสระและปัจจัยที่เกี่ยวข้องในสมการนี้มีความสามารถในการอธิบายมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้ร้อยละ 97

ส่วนอีกที่เหลือร้อยละ 3 เกิดจากปัจจัยอื่นๆ ที่ไม่ได้นำมาวิเคราะห์ และเมื่อพิจารณา Adjusted R-squared พบว่า มีค่าเท่ากับ 0.964 เป็นค่าที่ใกล้เคียงกับ R-squared (R^2) กล่าวคือ ตัวแปรส่วนใหญ่มีความสามารถในการอธิบายปัจจัยที่มีผลกระทบต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้ดี ดังนั้น ค่า R-squared (R^2) และค่า Adjusted R-squared ที่ได้จากการวิเคราะห์เป็นค่าที่สามารถยอมรับได้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือธุรกิจ SMEs มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจในหลายมิติ ทั้งในด้านการเป็นผู้ผลิตที่ช่วยเพิ่มความหลากหลายให้แก่สินค้าและบริการ รวมถึงยังมีบทบาทอย่างมากในการจ้างงานของประเทศ ธุรกิจ SMEs จึงถือเป็นหนึ่งในกลไกหลักของการเสริมสร้างรากฐานที่มั่นคงทางเศรษฐกิจและเป็นช่องทางหลักในการกระจายรายได้ไปสู่ภาคประชาชน โดยในการดำเนินธุรกิจ SMEs ในปัจจุบันมีทั้งการประสบผลสำเร็จ และประสบปัญหาต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปที่ปัญหาในด้านการเงิน การลงทุน ทำให้มีการช่วยเหลือธุรกิจ SMEs โดยมุ่งเน้นการสนับสนุนด้านการเงิน แหล่งเงินทุน เป็นหลักซึ่งก็มีทางรัฐบาลเข้ามาสนับสนุนส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนให้กับธุรกิจ SMEs หลายโครงการเช่นโครงการสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ (Soft loan) การค้ำประกันสินเชื่อ และการสนับสนุนแหล่งเงินทุนทางเลือก (Alternative financing) รวมถึงได้มีการปรับปรุงกฎเกณฑ์การกำกับดูแลพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการชำระเงิน เช่น พร้อมเพย์ (PromptPay) หรือ คิวอาร์โค้ด (QR code) เพื่อลดต้นทุนธุรกรรมทางการเงินให้กับธุรกิจ SMEs แม้ว่ามาตรการต่าง ๆ จะช่วยให้ธุรกิจ SMEs สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น แต่ปัจจุบันธุรกิจ SMEs ที่ใช้สินเชื่อจากธนาคารพาณิชย์ที่ส่วนใหญ่ได้รับความช่วยเหลือหรือได้รับสินเชื่อธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินจากการเข้าร่วมโครงการต่าง ๆ ของรัฐบาล ซึ่งมีแนวโน้มจะเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) สูง การป้องกันและหาวิธีการแก้ไขปัญหานี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ที่อาจจะก่อตัวสูงสามารถทำได้โดยป้องกันการเกิดหนี้ใหม่ กล่าวคือธุรกิจ SMEs ต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินมากขึ้น เพื่อช่วยลดปัญหานี้ที่มาจากหลายธนาคารพาณิชย์หรือหลายสถาบันการเงิน และธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินควรมีการปล่อยสินเชื่อให้กับธุรกิจ SMEs รัดกุมขึ้นมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินเชื่อทั่วไปที่อาจมีความไม่ชัดเจนของวัตถุประสงค์ และตรวจสอบยากกว่าสินเชื่อชนิดอื่น ซึ่งอาจจะทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ได้อีกหนึ่งปัญหาที่ธุรกิจ SMEs ยังคงเผชิญอยู่ก็คือปัญหาเชิงโครงสร้างของการดำเนินธุรกิจ สืบเนื่องมาจากปัจจุบันโครงสร้างเศรษฐกิจมีเพิ่มขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เช่นการพัฒนาด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ ทำให้โครงสร้างของเศรษฐกิจเปลี่ยนไป ดังนั้นธุรกิจ SMEs ควรศึกษาปัญหาและอุปสรรคในด้านโครงสร้างเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลกระทบต่อการดำเนินธุรกิจมากน้อยเพียงใด เพื่อสามารถให้มองเห็นแนวทางในการปรับตัวที่จะนำมาซึ่งโอกาสในการเติบโตในการดำเนินธุรกิจ และผลักดันให้ธุรกิจ SMEs สามารถเติบโตได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน

การศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลาเป็นรายไตรมาสของมูลค่าหนี้ที่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อัตราเงินเฟ้อ (INF) อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เกินกำหนดชำระ (INT) ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) มูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (HHD) และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ซึ่งระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมเพื่อศึกษาและวิเคราะห์เป็นข้อมูลตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2557 ถึงไตรมาสที่ 2 ของ พ.ศ.2562 รวมระยะเวลา 5 ปี 6 เดือน หรือขนาดข้อมูลเท่ากับ 22 ไตรมาส และประมาณค่าความสัมพันธ์ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares Mothod : OLS) โปรแกรมทางสถิติที่ใช้ คือ SPSS โดยสามารถแบ่งสรุปผลการศึกษาออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

- 5.1 สรุปผลการวิจัย
- 5.2 อภิปรายผลการวิจัย
- 5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย
- 5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งถัดไป

5.1 สรุปผลการวิจัย

ตารางที่ 5.1 แสดงการสรุปค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรอิสระที่มีการแจกแจงแบบปกติ และส่งผลต่อต่อมูลค่าหนี้ที่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ปัจจัย(ตัวแปร)	ค่าสัมประสิทธิ์	สมมติฐาน
BSI	-0.064	X
CPI	0.165 *	✓
HHD	0.177	X

หมายเหตุ ✓ หมายถึง ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์เป็นไปตามสมมติฐาน
 X หมายถึง ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน
 * หมายถึง ตัวแปรที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

สรุปผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) พบว่าตัวแปรอิสระที่มีข้อมูลการแจกแจงแบบปกติจำนวน 1 ตัวแปรได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) ความสัมพันธ์กับตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ส่วนตัวแปรอิสระที่มีข้อมูลการแจกแจงแบบปกติ อีกจำนวน 2 ตัวแปร ได้แก่ ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) และมูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (HHD) ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2 อภิปรายผล

จากการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ผู้ทำการวิจัยสามารถอภิปรายเพื่อตอบสมมติฐานดังนี้

5.2.1 อัตราเงินเฟ้อ (Inflation Rate: INF) จากการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ พบว่า ตัวแปรอิสระนี้ ข้อมูลไม่มีการแจกแจงแบบปกติ ผู้วิจัยจึงไม่นำตัวแปรอิสระนี้มาวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

5.2.2 อัตราดอกเบี้ยเงินกู้กำหนดชำระ (Interest Rate: INT) จากการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ พบว่า ตัวแปรอิสระนี้ ข้อมูลไม่มีการแจกแจงแบบปกติ ผู้วิจัยจึงไม่นำตัวแปรอิสระนี้มาวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

5.2.3 ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Confidence Index: CPI) ผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวได้คือการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในขณะนั้น โดยดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) เป็นตัววัดค่าครองชีพของประชากรทุกระดับรายได้ และเป็นแนวทางในการปรับค่าจ้างแรงงานเงินเดือน บำเหน็จ บำนาญ และเงินช่วยเหลือสวัสดิการสังคมต่าง ๆ และยังสามารถพยากรณ์การตลาดและราคาสินค้าต่าง ๆ ในอนาคตได้อีกด้วย จึงนำซึ่งเป็นปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ที่เกิดความแปรปรวน กล่าวคือการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) ทำให้ค่าครองชีพของประชาชนหรือผู้บริโภคเพิ่มขึ้น ในขณะที่ประชาชนหรือผู้บริโภคมีรายได้ที่แท้จริงเท่าเดิม จึงทำให้ประชาชนหรือผู้บริโภคต้องแบกรับค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น เมื่อค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นแต่รายได้ยังคงเดิม ส่งผลทำให้ประสิทธิภาพในการชำระหนี้ลดลงเช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเครื่องชี้ภาวะเศรษฐกิจ เนื่องจากดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) จะเป็นระดับราคาของสินค้าหรือเป็นระดับค่าครองชีพของประชาชนหรือผู้บริโภค และเป็นตัวชี้ภาวะเงินเฟ้อในระบบเศรษฐกิจ เมื่อดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) สูงขึ้นจะส่งผลกระทบต่อระดับค่าครองชีพหรือค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้นของประชาชน หรือผู้บริโภค ในขณะเดียวกันเมื่อภาวะเงินเฟ้อสูงขึ้นจะทำให้มูลค่าที่แท้จริงของเงินลดลง ซึ่งจะทำให้ความสามารถใน

การชำระหนี้ของลูกหนี้ลดลง จากการศึกษาพบว่าตัวแปรอิสระดังกล่าวยังสอดคล้องกับการศึกษาของ สิทธิศักดิ์ ศรีเสาวนันท (2560) พบว่าดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับ หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารออมสิน (NPL) และสอดคล้องกับการศึกษาของ ทัดพงศ์ สืบพงษ์ (2559) พบว่า ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) ปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธนาคารพาณิชย์ทั้งระบบในทิศทางเดียวกัน และสอดคล้องกับการศึกษาของ อมรัตน์ เจนจัดการ (2556) พบว่าดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) ส่งผลกระทบต่อสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคาร พาณิชย์ขนาดกลาง

5.2.4 ผลผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) จากการศึกษาทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ พบว่า ตัวแปรอิสระนี้ ข้อมูลไม่มีการ แจกแจงแบบปกติ ผู้วิจัยจึงไม่ได้นำตัวแปรอิสระนี้มาวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

5.2.5 ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (Business Sentiment Index: BSI) ผลการวิจัยพบว่า ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) ไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวคือ ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) ไม่สามารถอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) เป็น เครื่องมือในการติดตามภาวะธุรกิจ และเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับภาวะธุรกิจของบริษัท ต่าง ๆ ทั่วประเทศเพื่อนำมาวิเคราะห์ภาวะเศรษฐกิจโดยรวมอย่างเป็นระบบ รวมถึงเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็น ความสำเร็จ ความต้องการและปัญหาของบริษัทหรือธุรกิจนั้น ๆ และสามารถนำมาวิเคราะห์ภาพรวม ของธุรกิจได้ โดยหากในขณะนั้นค่าดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) มีการปรับตัวสูงขึ้น ก็จะเป็นสิ่ง สนับสนุนการตัดสินใจของผู้ลงทุนให้เกิดความมั่นใจในการนำเงินไปลงทุนในภาคธุรกิจมากขึ้น ทั้งนี้ ดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) เป็นส่วนหนึ่งที่ทางธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงิน นำมาใช้ใน การวิเคราะห์การดำเนินธุรกิจ เป็นไปตามสภาวะเศรษฐกิจโดยรวมหรือไม่อย่างไร ศักยภาพการดำเนิน ธุรกิจเป็นเช่นไร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการประกอบการพิจารณาสินเชื่อให้กับธุรกิจ ทำให้การพิจารณา สินเชื่อให้กับภาคธุรกิจประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญญภัฏสร พจนานันทกุล (2560) พบว่าดัชนีความเชื่อมั่นทางธุรกิจ (BSI) ไม่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงมูลค่าหนี้ไม่ ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ในกลุ่มธนาคารพาณิชย์

5.2.6 มูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (Household Debt: HHD) ผลการวิจัยพบว่ามูลค่าหนี้ภาค ครัวเรือน (HHD) ไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม (SMEs) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวได้คือ ในช่วงที่ผ่าน มาภาครัฐได้ให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหาหนี้สินครัวเรือนทั้งช่วงก่อนเป็นหนี้ และเป็นหนี้ และ

หลังเป็นหนี้อย่างต่อเนื่อง ทั้งในมิติการกำกับดูแลให้ธนาคารพาณิชย์ หรือสถาบันการเงินปล่อยกู้โดยคำนึงถึงความสามารถของผู้กู้ในการผ่อนชำระหนี้โดยไม่กระทบชีวิตความเป็นอยู่ (Affordability) มิติการเสริมสร้างความรู้และวินัยทางการเงินเพื่อให้ครัวเรือนสามารถก่อหนี้ได้อย่างเหมาะสม และมิติการช่วยเหลือบรรเทาความเดือดร้อนของผู้กู้ โดยมาตรการต่าง ๆ คือ การกำกับดูแลสินเชื่อส่วนบุคคลประเภทต่าง ๆ การกำหนดเพดานอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อต่อมูลค่าหลักประกัน (Loan to Value: LTV ratio) การกำหนดมาตรฐานวิธีการคำนวณสัดส่วนภาระหนี้ที่ผู้กู้มีทั้งหมดต่อรายได้ หรือ Debt Service Ratio (มาตรฐานกลาง DSR) และการผลักดันให้สถาบันการเงินให้สินเชื่อรายย่อยอย่างเหมาะสม จะเห็นได้ว่าหนี้ครัวเรือนได้รับการกำกับ ตรวจสอบ จากรัฐบาลเพื่อไม่ต้องการให้เพิ่มปริมาณสูงขึ้น และรวมถึงธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินได้นำข้อมูลมูลค่าหนี้ภาคครัวเรือน (HHD) เป็นเงื่อนไขหลักในการพิจารณาสินเชื่อให้กับกลุ่มธุรกิจ โดยธนาคารพาณิชย์ส่วนใหญ่พิจารณาความสามารถในการชำระหนี้ของธุรกิจ และข้อมูลที่น่ามาพิจารณาเป็นข้อมูลมูลค่าหนี้ของธุรกิจร่วมกันกับมูลค่าหนี้ของผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของกิจการ ส่งผลต่อการพิจารณาสินเชื่อให้กับภาคธุรกิจประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับผลงานวิจัยที่ผ่านมายังไม่พบผู้ใดนำตัวแปรนี้มาวิเคราะห์เป็นปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs)

5.3 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา

ภายใต้ภาวะเศรษฐกิจที่มีแนวโน้มชะลอตัวลงหรืออาจจะมีการปรับตัวเพิ่มขึ้น ตามโครงสร้างทางธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ธุรกิจ SMEs อาจประสบปัญหาสภาพคล่องที่ตึงตัวมากขึ้นหรือสภาพคล่องทางการเงินลดลง ดังนั้นธุรกิจ SMEs จึงต้องให้ความสำคัญสภาพหนี้ของธุรกิจให้มากขึ้น รวมถึงต้องตระหนักถึงด้านเงินทุนและสภาพคล่องของธุรกิจให้มากขึ้นเช่นกัน ทั้งนี้ในปัจจุบันการแข่งขันปล่อยสินเชื่อในธุรกิจธนาคารหรือสถาบันการเงินมีเพิ่มสูงขึ้น เนื่องมาจากธุรกิจหลักธนาคารหรือสถาบันการเงินคือการปล่อยสินเชื่อ ธนาคารหรือสถาบันการเงินจึงมีความเสี่ยงที่อาจจะมี การปล่อยสินเชื่อให้ธุรกิจ SMEs ที่มีสภาพคล่องทางธุรกิจที่ต่ำหรือมีสภาพคล่องทางธุรกิจที่ลดลง ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performancing Loan: NPLs) ในที่สุด

การศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในครั้งนี้ ผู้ทำศึกษามีข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.3.1 ข้อมูลหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ใช้ในการศึกษานี้ได้ใช้ข้อมูลรวมทั้งหมดทุกประเภทของธุรกิจ SMEs แต่อาจมีข้อมูลของแต่ละธนาคารพาณิชย์ที่สามารถแยกตามประเภทและขนาดของธุรกิจ SMEs นอกเหนือจากที่ผู้วิจัยกำหนด

5.3.2 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษานี้ได้ใช้เฉพาะปัจจัยทางเศรษฐกิจทั้งหมด 6 ปัจจัย แต่อาจมีปัจจัยทางเศรษฐกิจอื่น หรือปัจจัยด้านอื่นนอกเหนือจากที่ผู้วิจัยกำหนด

5.3.3 ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือทางสถิติในการวิเคราะห์ด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในครั้งนี้คือ Multiple Regresstion ซึ่งทั้งนี้สามารถเพิ่ม หรือใช้เครื่องมืออื่นที่นอกเหนือจาก Multiple Regression

5.3.4 การศึกษาในครั้งนี้อาจเป็นแนวทางในการวิเคราะห์เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ได้ ซึ่งทางธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงิน และธุรกิจ SMEs ควรคำนึงถึงปัจจัยอื่นประกอบกัน โดยการหาข้อมูลอื่นเพิ่ม เพื่อเพิ่มความมั่นใจในการปล่อยสินเชื่อและการดำเนินงานในธุรกิจมากขึ้น

สำหรับผู้วิจัย หรือธนาคารพาณิชย์ สถาบันการเงิน หรือผู้ที่สนใจและเกี่ยวข้อง สามารถนำผลการศึกษาไปใช้ในการประกอบการตัดสินใจพิจารณาการให้สินเชื่อ หรือใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการได้ โดยนอกจากปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ได้ข้อสรุปจากการวิจัยในครั้งนี้แล้ว ยังควรให้ความสนใจกับปัจจัยอื่น ๆ ทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกของธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงิน เพื่อให้สามารถวิเคราะห์แนวโน้มของหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจ SMEs ได้ดีขึ้น และแม่นยำมากขึ้น

สำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) อาจนำผลวิจัยไปเป็นข้อมูลในการ ปรับกลยุทธ์ในการดำเนินกิจการ รวมถึงการปรับปรุงผลประกอบการของธุรกิจให้ประสิทธิภาพ เพื่อทำให้เป็นที่สนใจของนักลงทุน และผู้ที่เกี่ยวข้อง

5.4 ข้อเสนอแนะงานวิจัยครั้งต่อไป

5.4.1 การศึกษาในครั้งนี้ ศึกษาถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในครั้งถัดไปอาจนำปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาเพื่อหาคอบคลุม มาศึกษาความสัมพันธ์ว่าส่งผลกระทบต่อส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เช่น ปัจจัยด้านราคาทองคำ ปัจจัยจากภัยธรรมชาติ ปัจจัยจากการเมือง เป็นต้น เพื่อเป็นประโยชน์แก่ธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงิน และธุรกิจ SMEs ต่อไป รวมถึงการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ในกลุ่มธุรกิจอื่น ๆ ของธนาคารเช่น กลุ่มสินเชื่อบุคคล (Personal loan) กลุ่มสินเชื่อธุรกิจขนาดใหญ่ (Corporate Loan)

5.4.2 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษามีจำนวนข้อมูลแค่ในช่วงเวลาหนึ่ง ครั้งถัดไปที่ทำการศึกษาคจะทำการขยายระยะเวลาในการเก็บข้อมูล หรือเพิ่มความถี่ของข้อมูล เช่น ข้อมูลรายวัน ข้อมูลรายสัปดาห์ ข้อมูลรายเดือน เพื่อให้ผลการศึกษาที่มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

5.4.3 วิธีการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยใช้เครื่องมือแบบจำลองสมการถดถอยแบบเส้นตรงพหุคูณเชิงซ้อน (Multiple Linear Regression Analysis) ในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งวิธีการดังกล่าวสามารถนำมาใช้ในงานวิจัยอื่น ๆ ที่ใช้ข้อมูลเป็นอนุกรมเวลา (Times Series Data) เช่น ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อตลาดเงินตลาดทุน และปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจอื่น ๆ

5.4.4. การศึกษาในครั้งนี้เป็นการนำข้อมูลปัจจัยทางเศรษฐกิจมาเปรียบเทียบกับมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธุรกิจ SMEs ในภาพรวมของทุกประเภทธุรกิจของ SMEs การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาลงรายละเอียดแยกประเภทธุรกิจของ SMEs หรือศึกษาเฉพาะรายธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงิน และใช้ข้อมูลเฉพาะของธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงิน

5.4.5. การศึกษาในครั้งนี้เป็นการนำข้อมูลปัจจัยทางเศรษฐกิจเฉพาะตัวแปรอิสระที่มีข้อมูลการแจกแจงแบบปกติมาวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression) โดยไม่ได้นำข้อมูลที่ไม่มีการแจกแจงแบบปกติมาวิเคราะห์ด้วย การศึกษาครั้งต่อไปสามารถแปลงตัวแปรอิสระให้มีการแจกแจงแบบปกติและนำมาวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression) ได้

บรรณานุกรม

กัตัญญ หิริญญสมบุรณ์. (2545). **การจัดการธุรกิจขนาดย่อม**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: เท็กซ์ แอนด์ เจอร์นัล พับลิเคชั่น.

กระทรวงพาณิชย์. **ดัชนีราคาผู้บริโภค**. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:

http://www.price.moc.go.th/price/cpi/index_new.asp. (เข้าถึงเมื่อ 14 กรกฎาคม 2562).

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:

<https://cj007blog.files.wordpress.com/2017/08/01-regression-analysis7.pdf> (วันที่สืบค้น 8 กุมภาพันธ์ 2562).

การวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณและสมการถดถอยพหุคูณ. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:

<https://rci2010.files.wordpress.com/2010/06/e0b8aae0b8abe0b8aae0b8b1e0b8a1e0b89ee0b8b1e0b899e0b898e0b98ce0b89ee0b8abe0b8b8e0b884e0b8b9e0b893.doc> (วันที่สืบค้น 10 สิงหาคม 2562).

กิตติศักดิ์ เคลือบหิรัญ. (2559). **ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย**. (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ).

กัญชรญา รังทะษี. (2561). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อปริมาณหนี้ค้างชำระสินเชื่อเคหะ ของธนาคารออมสิน เขตเชียงใหม่ 3**. (การศึกษาค้นคว้าอิสระมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย).

จรินทร์ เจริญศรีวัฒนกุล. (2556). **การวิเคราะห์โครงการสินเชื่ออุตสาหกรรม**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ฉวีวรรณ กาบขาว และธีรศักดิ์ ทรัพย์วโรบล. (2561). **ปัจจัยกำหนดความเป็นไปได้ในการก่อหนี้ภาคครัวเรือน**. (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).

ชวลัย ใจธีรภาพกุล. (2554). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) ของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย**. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).

ชลธิชา สุวรรณพิทักษ์. (2560). **ปัจจัยที่มีผลต่อการชำระหนี้ตามสัญญาปรับปรุงโครงสร้างหนี้ของลูกค้าสินเชื่อบุคคล กรณีศึกษา: ธนาคารกสิกรไทย จำกัด มหาชน หน่วยบริหารคุณภาพสินทรัพย์ พัทยากลาง**. (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).

- ณัฐชานันท์ พัฒนจิระเมธา. (2559). ผลของปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ที่มีต่อความสามารถในการทำกำไรของธุรกิจการเงินที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน. (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ).
- ทัตพงศ์ สืบพงษ์. (2559). การศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่ส่งผลกระทบต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธนาคารพาณิชย์ทั้งระบบ. (วิทยานิพนธ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2542). หลักเกณฑ์หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก: <https://www.bot.or.th/Thai/AboutBOT/LawsAndRegulations/Pages/default.aspx> (วันที่ สืบค้น 16 มิถุนายน 2562).
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2546). เรื่องปรับปรุงความหมายของ Non-Performing Loan และจัดทำรายงานที่กำหนดให้บริษัทและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ยื่น, (22) ว.9/2546. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก: <https://www.bot.or.th/Thai/Statistics/FinancialInstitutions/StatNPLsOutstanding/Pages/default.aspx> (วันที่ สืบค้น 16 มิถุนายน 2562).
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2551). พระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. 2551. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก: <https://www.bot.or.th/Thai/AboutBOT/LawsAndRegulations/Pages/default.aspx> (วันที่ สืบค้น 16 มิถุนายน 2562).
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2554). นโยบายการเงิน. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก: <https://www.bot.or.th/Thai/MonetaryPolicy/MonetPolicyComittee/MPR/Pages/default.aspx> (วันที่ สืบค้น 16 มิถุนายน 2562).
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2559). หลักเกณฑ์การจัดชั้นหนี้และการกันเงินสำรองของสถาบันการเงิน. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก: <https://www.bot.or.th/Thai/FIPCS/Documents/FPG/2559/ThaiPDF/25590128.pdf> (วันที่ สืบค้น 16 มิถุนายน 2562).
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2561). ข้อมูลยอดคงค้าง NPLs. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก: <https://www.bot.or.th/Thai/Statistics/FinancialInstitutions/StatNPLsOutstanding/Pages/default.aspx> (วันที่ สืบค้น 16 มิถุนายน 2562).
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2562). ข้อมูลสินเชื่อ. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก: <https://www.bot.or.th/Thai/Statistics/FinancialInstitutions/StatNPLsOutstanding/Pages/default.aspx> (วันที่ สืบค้น 16 มิถุนายน 2562).

- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2562). **ดัชนีและเครื่องชี้เศรษฐกิจ**. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:
<https://www.bot.or.th/Thai/Statistics/EconomicAndFinancial/Pages/StatEconomicIndices.aspx>. (วันที่ สืบค้น 16 มิถุนายน 2562).
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2562). **ผลการดำเนินงานของระบบธนาคารพาณิชย์ ปี 2561**.
 [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:
<https://www.bot.or.th/Thai/PressandSpeeches/Press/News2562/n1362t.pdf>
 (วันที่ สืบค้น 4 สิงหาคม 2562).
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2562). **รายงานภาวะเศรษฐกิจไทย รายปี**. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:
<https://www.bot.or.th/Thai/MonetaryPolicy/EconomicConditions/AnnualReport/Pages/default.aspx> (วันที่ สืบค้น 4 สิงหาคม 2562).
- รัชชัย วรพงศ์ธร. **สถิติ Multiple Regression Analysis การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ**. 2561.
 [ออนไลน์]. [เข้าถึงเมื่อ 12 มกราคม 2563]. สืบค้นจาก:
http://oec.anamai.moph.go.th/download/OEC_2016/MEETING2561/APRIL2561/2_5April2561/5-Multiple%20Regression%20Analysis.pdf.
- ธัญญรัตน์ แสงสุริยาโรจน์. (2561). **ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อมูลค่าการซื้อขายหลักทรัพย์ของผู้ลงทุนรายย่อยภายในประเทศผ่านตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย**. (การศึกษาค้นคว้าอิสระมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ).
- นันทิดา วัฒราเศรษฐ์. (2553). **ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อการเคลื่อนไหวของราคาหุ้นกลุ่มการแพทย์**. (การศึกษาค้นคว้าอิสระมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ).
- นงลักษณ์ วรัชชัย (2553). **สถิติวิเคราะห์เชิงปริมาณ**. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:
http://www.psy.chula.ac.th/psy/file/kmvichakarn/multiple_correlation_and_regression_analysis.pdf (วันที่สืบค้น 10 สิงหาคม 2562).
- บุญชัย ธนะสิทธิชัย. (2556). **โครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมกับการนำไปใช้ในการประกอบธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)**. (งานนิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- บุญญภัทร์ พจนานันทกุล. (2560). **ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ในกลุ่มธนาคารพาณิชย์**. (การศึกษาค้นคว้าอิสระมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย).
- ปฐมพร ทรงสุโรจน์ (2559). **การศึกษาพฤติกรรมทางการเงินของผู้ประกอบการ SMEs** (การศึกษาอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).

- ปิยาณี ประสงค์วรรณะ. (2562). **มาตรการดูแลหนี้ครัวเรือน**. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก: https://www.bot.or.th/Thai/ResearchAndPublications/articles/Pages/Article_09Oct2019.aspx (วันที่ สืบค้น 4 กรกฎาคม 2563).
- ปัทมา คูทอง. (2558). **ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารออมสิน: กรณีศึกษาธนาคารออมสิน เขตกรุงเทพมหานคร**. (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- พิรญาณ์ เฉลยบุญ. (2559). **การจัดการปัญหาธุรกิจและคุณภาพรายงานทางการเงิน ของธุรกิจ SMEs ในเขตภาคตะวันออก**. (งานนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- พรนพ พุกกะพันธุ์. (2544). **การบริหารธนาคารพาณิชย์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พฤตสรรค์ สุทธิไชยเมธี. (2553). **เศรษฐกิจยุคใหม่เพื่อการวิจัย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จามจุรีโปรดักท์.
- ระพีวรรณ อุดมรัตน์. (2559). **การศึกษาลักษณะของลูกค้าธุรกิจขนาดกลางที่มีโอกาสเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL): กรณีศึกษาของสถาบันการเงินแห่งหนึ่ง** (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- ภิเชก ชัยนิรันดร์. (2553). **การบริหารสินเชื่อ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สายธาร.
- ยุทธ ไกยวรรณ. (2556). **การวิเคราะห์สถิติหลายตัวแปรสำหรับงานวิจัย**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลลิตา บุคดา. (2559). **หนี้ภาคครัวเรือนกับวัฏจักรธุรกิจไทย**. (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- ลัดดาวรรณ ทองน้อย. (2561). **ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อราคายางแผ่นดิบคุณภาพ 3 ตลาดกลางหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา**. (การศึกษาค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ).
- วนิดา จันทวงศ์. (2550). **ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สินเชื่อเคหะธนาคารออมสินเขตเชียงใหม่ 2**. (การค้นคว้าแบบอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- วัชรพร ตาสิงห์. (2561). **ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อปริมาณสินเชื่อของธนาคารออมสินสาขาแม่ริม จ.เชียงใหม่**. (การศึกษาค้นคว้าอิสระมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย).
- วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน. (2539). **เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น : เศรษฐศาสตร์สำหรับบุคคลทั่วไป**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- วิจัยกรุงศรี. (2562). **บทวิเคราะห์แนวโน้มธุรกิจ/อุตสาหกรรม ปี 2561-63** Krungsri Research.
[ออนไลน์]. สืบค้นจาก:
<https://www.krungsri.com/bank/th/Other/research/industry.html>.
(วันที่ สืบค้น 1 สิงหาคม 2562).
- วิชัย โสสุวรรณจินดา. (2548). **ครบเครื่องเรื่องบริหารธุรกิจขนาดย่อม (แนวปฏิบัติ และกรณีศึกษา)**
(พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- วิฑูรย์ สิมะโชคดี. (2542). **SMEs เสาหลักของอุตสาหกรรมกัญชาติ**. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริม
เทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- วิรัชิตา แจ่งเปลา. (2559). **การตัดสินใจในการเลือกใช้บริการด้านสินเชื่อของสหกรณ์ออมทรัพย์ครู
ชลบุรี จำกัด**. (งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา).
- วีรุธ มามะศิริานนท์. (2543). **ธุรกิจส่วนตัว SMEs จะทำอะไรกันดี?**. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เนท.
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. (2562). **บทวิเคราะห์แนวโน้มและบทวิเคราะห์ธุรกิจ – ธนาคารกสิกรไทย**.
[ออนไลน์]. สืบค้นจาก:
<https://kasikornbank.com/th/business/sme/KSMEKnowledge/article/KSMEAnalysis> (วันที่ สืบค้น 1 สิงหาคม 2562).
- ศจี เลิศวงศ์ประเสริฐ. (2553). **การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราสินเชื่อของหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิด
รายได้ของธนาคารพาณิชย์ และอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย**.
(การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- ศานิต เล็กมณี. (2549). **เศรษฐศาสตร์มหภาค**. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิชย์
- ศิริประภา สุขสำโรง. (2557). **ความสัมพันธ์ของปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกประเทศที่มีต่อการ
ส่งออก ยางพาราชนิดยางแผ่นรมควันชั้น 3 ไปประเทศจีน**. (วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).
- ศิริกัญญา ลบแยม. (2555). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลทำให้กลุ่มลูกหนี้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมค้าง
ชำระหนี้เงินกู้ระยะยาวกับธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน): กรณีศึกษา สำนักเพชรบุรี**.
(งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- สถาบันวิจัยเศรษฐกิจป๋วย อึ๊งภากรณ์. (2561). **มุมมองสินเชื่อธุรกิจไทยจากข้อมูลรายสัญญา**.
[ออนไลน์]. สืบค้นจาก: <https://www.pier.or.th/?abridged> (วันที่ สืบค้น 4 สิงหาคม
2562).
- สถิติเบื้องต้น. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก: <https://medium.com/@info46914> (วันที่สืบค้น 8
กุมภาพันธ์ 2562).

สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:

<http://it.nation.ac.th/faculty/danai/download/statistics%20talks10.pdf> (วันที่
สืบค้น 8 กุมภาพันธ์ 2562).

สมาคมสถาบันการศึกษาการธนาคารและการเงินไทย. (2546). **คู่มือการเงินการธนาคารสำหรับ
นักการธนาคารไทย.** กรุงเทพฯ: สมาคมสถาบันการศึกษาการธนาคารและการเงินไทย.

สรา ชื่นโชคสันต์. (2562). **ปัญหาการเงินของครัวเรือนไทย.** [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:

[https://www.bot.or.th/Thai/ResearchAndPublications/articles/Pages/Article_30
Oct2019.aspx](https://www.bot.or.th/Thai/ResearchAndPublications/articles/Pages/Article_30Oct2019.aspx) (วันที่ สืบค้น 4 กรกฎาคม 2563).

สิทธิศักดิ์ ศรีเสาวนันท. (2560). **ปัจจัยที่มีผลต่อหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารออมสิน.**

(การศึกษาค้นคว้าอิสระมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย).

สุกัญญา มุลกลาง. **สินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loan : NPL) ภาคสหกรณ์ไทย
ภาคสหกรณ์ไทยปี 2560.** 2560. [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:

https://www.cad.go.th/ewtadmin/ewt/statistic/download/New61/5_4_61.pdf.
(วันที่สืบค้น 12 มกราคม 2563).

สุกฤตา สงวนพันธุ์. (2558). **Bankers' Talk ฝ่ายกลยุทธ์สถาบันการเงิน สายนโยบายสถาบัน
การเงิน.** [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:

[https://www.bot.or.th/Thai/FinancialInstitutions/Highlights/ASEANCommunity/B
ankersTalk/Vol3Issue1.pdf](https://www.bot.or.th/Thai/FinancialInstitutions/Highlights/ASEANCommunity/BankersTalk/Vol3Issue1.pdf) (วันที่ สืบค้น 4 กรกฎาคม 2563).

สุทิน ชนบุญ. **สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยเบื้องต้น.** [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:

[http://kkpho.go.th/km/index.php/2017-08-10-06-37-01/category/2-r2r-
5?download=13:6-2](http://kkpho.go.th/km/index.php/2017-08-10-06-37-01/category/2-r2r-5?download=13:6-2) (วันที่สืบค้น 10 สิงหาคม 2562).

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2546). **รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาด
กลางและขนาดย่อม.** กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2562). **จำนวนและการจ้างงานวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม.** [ออนไลน์]. สืบค้นจาก:

<http://www.sme.go.th/th/index.php?act=ok> (วันที่สืบค้น 14 กรกฎาคม 2562).

อมรรตน์ เจนจดีการ. (2556). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารพาณิชย์
ขนาดกลาง.** (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย).

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

แบบรับรองการมีจรรยาบรรณในการทำการค้นคว้าอิสระ

แบบรับรองการมีจรรยาบรรณในการทำการค้นคว้าอิสระ

เพื่อให้การทำการค้นคว้าอิสระของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มีคุณภาพและมาตรฐานตามหลักวิชาการ มหาวิทยาลัยฯ ได้กำหนดให้นักศึกษาทุกคนปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณนักวิจัย 9 ข้อ ตามที่สภาวิจัยแห่งชาติกำหนด ซึ่งประกอบไปด้วย

จรรยาบรรณนักวิจัย 9 ข้อ ตามที่สภาวิจัยแห่งชาติกำหนด

1. นักวิจัยต้องซื่อสัตย์และมีคุณธรรมในทางวิชาการและการจัดการ นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองไม่นำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน ไม่ลอกเลียนงานของผู้อื่น ต้องให้เกียรติและอ้างถึงบุคคลหรือแหล่งที่มาของข้อมูลที่นำมาใช้ในงานวิจัย ต้องซื่อตรงต่อการแสวงหาทุนวิจัย และมีความเป็นธรรมเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

2. นักวิจัยต้องตระหนักถึงพันธกรณีในการทำงานวิจัย ตามข้อตกลงที่ทำไว้กับหน่วยงานที่สนับสนุนการวิจัย และต่อหน่วยงานที่ตนสังกัด นักวิจัยต้องปฏิบัติตามพันธกรณีและข้อตกลงการวิจัยที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายยอมรับร่วมกัน อุทิศเวลาทำงานวิจัยให้ได้ผลดีที่สุด และเป็นไปตามกำหนดเวลา มีความรับผิดชอบไม่ละทิ้งงานระหว่างดำเนินการ

3. นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาการที่ทำวิจัย นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาการที่ทำวิจัยอย่างเพียงพอ และมีความรู้ความชำนาญ หรือมีประสบการณ์เกี่ยวเนื่องกับเรื่องที่ทำวิจัย เพื่อนำไปสู่งานวิจัยที่มีคุณภาพ และเพื่อป้องกันปัญหาการวิเคราะห์ การตีความ หรือการสรุปที่ผิดพลาด อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่องานวิจัย

4. นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ศึกษาวิจัย ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิต นักวิจัยต้องดำเนินการด้วยความรอบคอบระมัดระวัง และเที่ยงตรงในการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคน สัตว์ พืช ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม มีจิตสำนึกและมีปณิธานที่จะอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

5. นักวิจัยต้องเคารพศักดิ์ศรี และสิทธิของมนุษย์ที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิจัย นักวิจัยต้องไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ทางวิชาการจนละเลยและขาดความเคารพในศักดิ์ศรีของเพื่อนมนุษย์ ต้องถือเป็นภาระหน้าที่ที่จะอธิบายจุดมุ่งหมายของการวิจัยแก่บุคคลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยไม่หลอกลวงหรือบีบบังคับ และไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

6. นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด โดยปราศจากอคติในทุกขั้นตอนของการทำวิจัย นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด ต้องตระหนักว่า อคติส่วนตน หรือความลำเอียงทางวิชาการ อาจส่งผลให้มีการบิดเบือนข้อมูลและข้อค้นพบทางวิชาการ อันเป็นเหตุให้เกิดผลเสียหายต่องานวิจัย

7. นักวิจัยพึงนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในทางที่ชอบ นักวิจัยพึงเผยแพร่ผลงานวิจัยเพื่อประโยชน์ทางวิชาการและสังคม ไม่ขยายผลข้อค้นพบจนเกินความเป็นจริง และไม่ใช้ผลงานวิจัยไปในทางมิชอบ

8. นักวิจัยพึงมีความรับผิดชอบต่อสังคมทุกระดับ นักวิจัยพึงมีจิตสำนึกที่จะอุทิศกำลังสติปัญญาในการทำวิจัย เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อความเจริญและประโยชน์สุขของสังคมและมวลมนุษยชาติ

9. นักวิจัยพึงมีความรับผิดชอบต่อสังคมทุกระดับ นักวิจัยพึงมีจิตสำนึกที่จะอุทิศกำลังสติปัญญาในการทำวิจัย เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อความเจริญและประโยชน์สุขของสังคมและมวลมนุษยชาติ

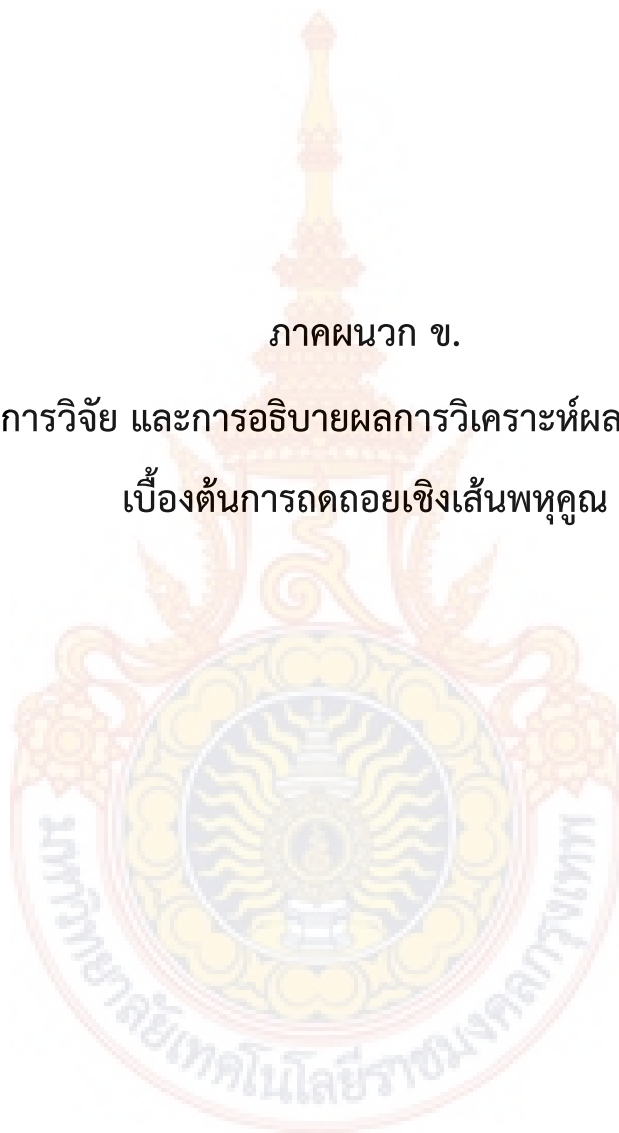
ข้าพเจ้า นางสาวบุษบา ตากุล นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต รหัสนักศึกษา 61805141007-3 ซึ่งเป็นผู้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)” ได้ทราบและปฏิบัติตามหลักจริยธรรมและจรรยาบรรณที่กำหนดไว้ทุกประการ ข้าพเจ้าทราบดีว่าการให้ข้อความอันเป็นเท็จและการละเมิดหลักจริยธรรมและจรรยาบรรณนักวิจัย อาจนำมาสู่การพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา หรือถูกเพิกถอนปริญญา

นางสาวบุษบา ตากุล
ผู้ทำการค้นคว้าอิสระ

วันที่ เดือน พ.ศ.

ภาคผนวก ข.

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย และการอธิบายผลการวิเคราะห์ผลการทดสอบข้อตกลง
เบื้องต้นการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ

ข1. ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

สถิติข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

Period	NPLSME	INF	INT	BSI	CPI	HHD	GDP
Q1/2557	142,986,000,000.00	1.90	23.10	47.10	100.38	9,988,847.00	1.00
Q2/2557	146,385,000,000.00	1.90	23.10	46.97	101.34	10,139,408.00	1.00
Q3/2557	149,449,000,000.00	1.90	23.10	49.20	101.20	10,317,682.00	1.00
Q4/2557	138,655,000,000.00	1.90	23.10	48.77	100.71	10,548,026.00	1.00
Q1/2558	150,122,000,000.00	-0.90	23.10	50.27	100.03	10,650,311.00	3.10
Q2/2558	158,987,000,000.00	-0.90	23.10	48.20	100.20	10,791,271.00	3.10
Q3/2558	167,447,000,000.00	-0.90	23.10	46.70	100.14	10,906,352.00	3.10
Q4/2558	165,395,000,000.00	-0.90	23.10	49.73	100.18	11,154,430.00	3.10
Q1/2559	172,815,000,000.00	0.19	23.10	49.40	99.38	11,196,074.00	3.40
Q2/2559	178,868,000,000.00	0.19	23.10	49.97	100.50	11,304,107.00	3.40
Q3/2559	190,842,000,000.00	0.19	23.10	49.17	100.35	11,405,429.00	3.40
Q4/2559	207,041,000,000.00	0.19	23.10	49.67	100.52	11,583,911.00	3.40
Q1/2560	213,883,000,000.00	0.66	23.10	50.83	100.62	11,596,242.00	4.10
Q2/2560	215,889,000,000.00	0.66	23.10	50.87	100.60	11,698,771.00	4.10
Q3/2560	224,164,000,000.00	0.66	23.10	51.07	100.80	11,855,054.00	4.10
Q4/2560	221,459,000,000.00	0.66	23.10	50.70	101.40	12,101,463.00	4.10
Q1/2561	229,074,000,000.00	1.07	23.10	52.40	101.26	12,199,778.00	4.20
Q2/2561	230,029,000,000.00	1.07	23.10	51.27	101.92	12,365,470.00	4.20
Q3/2561	241,254,000,000.00	1.07	23.10	51.63	102.28	12,548,228.00	4.20
Q4/2561	233,672,000,000.00	1.07	23.10	50.73	102.25	12,829,199.00	4.20
Q1/2562	240,543,000,000.00	0.71	28.00	50.43	100.62	12,970,093.00	2.30
Q2/2562	233,581,000,000.00	0.71	28.00	49.57	100.60	13,083,986.00	2.30

ข2. การวิเคราะห์ผลการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นการถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ

ตารางที่ 4.3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ

Pearson Correlation			
	BSI	CPI	HHD
BSI	1	0.432	0.706
CPI	0.432	1	0.445
HHD	0.706	0.445	1

ที่มา : จากการคำนวณ.

จากตารางที่ ตารางที่ 4.1 พบว่าไม่มีตัวแปรอิสระ ที่ค่า Pearson Correlation มีค่ามากกว่า 0.8 โดยใช้เกณฑ์ของ Stevens (1992, หน้า 76) ถือว่าตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่อย่างไรก็ตามในการแก้ไขปัญหาความสัมพันธ์เชิงเส้นของตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) ขึ้นอยู่กับแต่ลักษณะของแบบจำลองบางครั้งไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงใด ๆ เพราะว่าคุณสมบัติ Unbiased ของแบบจำลองยังคงอยู่ และการตรวจสอบปัญหาความสัมพันธ์เชิงเส้นของตัวแปรอิสระ (Multicollinearity) สามารถพิจารณาจากค่า Tolerance ของตัวแปรอิสระทุกตัวในสมการ มีค่าเข้าใกล้ 1 และค่า VIF (Variance Inflation Factor) มีค่าไม่เกิน 10 แสดงว่าตัวแปรอิสระในสมการแต่ละตัวเป็นอิสระต่อกัน ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ

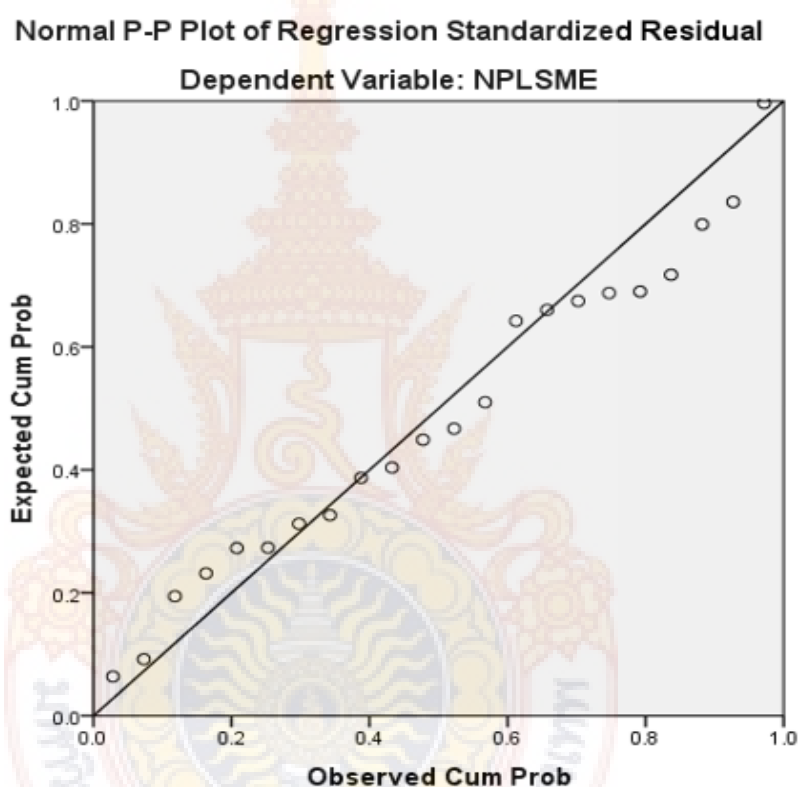
coefficients		
	Tolerance	VIF
BCI	0.283	3.539
CPI	0.245	4.083
HHD	0.480	2.085

ที่มา : จากการคำนวณ.

จากตารางที่ 4.2 พบว่าตัวแปรอิสระแต่ละตัวเป็นอิสระต่อกัน สามารถพิจารณาจากค่า Tolerance ของตัวแปรอิสระทุกตัวในสมการที่มีค่าเข้าใกล้ 1 ซึ่งตัวแปรที่ได้จากการคำนวณมีค่าน้อย

ที่สุดอยู่ที่ 0.145 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าแปรรือสระแต่ละตัวเป็นอิสระต่อกัน เพราะค่าของตัวแปรรือสระทุกตัวในสมการมีค่าเข้าใกล้ 1 ส่วนการพิจารณาค่า VIF (Variance Inflation Factor) ต้องมีค่าไม่เกิน 10 ซึ่งตัวแปรที่ได้จากการคำนวณมีค่ามากที่สุดอยู่ที่ 6.897 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าตัวแปรรือสระแต่ละตัวเป็นอิสระต่อกัน เพราะค่าของตัวแปรรือสระทุกตัวในสมการมีค่าไม่เกิน 10

ภาพที่ 4.1 การทดสอบค่าความคลาดเคลื่อนต้องมีการแจกแจงแบบปกติ (Assumption of Normality)

ภาพที่ 4.1 กราฟ Normal Probability Plot

ที่มา : จากการคำนวณ.

ภาพที่ 4.1 พบว่ากราฟ Normal Probability Plot ซึ่งสามารถตรวจสอบจากจุดที่แสดงถึงค่า Prob. ของข้อมูลที่เป็นเส้นตรงที่ลากทะแยงเป็นแนวเส้น แสดงถึงการแจกแจงแบบปกติของค่าความคลาดเคลื่อน ดังนั้น หากจุดมีการเรียงตัวใกล้เส้นตรงจะถือว่าค่าความคลาดเคลื่อนมีการแจกแจงแบบ

ปกติ จากการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยจะเห็นว่าจุด จากกราฟ Normal Probability Plot จุดข้อมูล มีการเรียงตัวใกล้เคียงเส้นตรง สรุปได้ว่าค่าความคลาดเคลื่อนมีการแจกแจงแบบปกติ

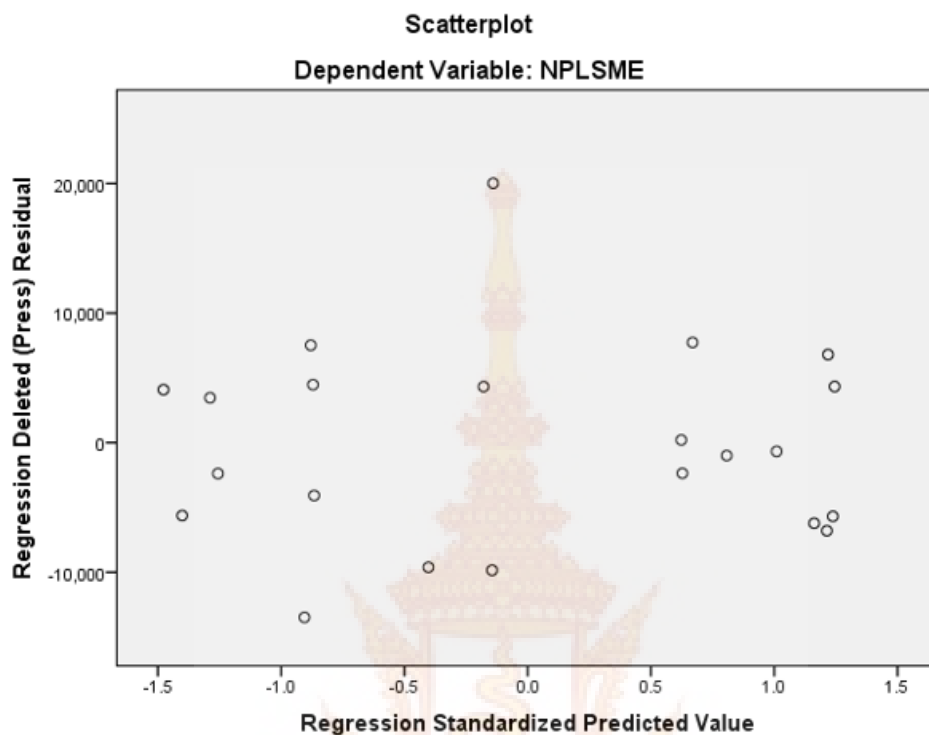
ตารางที่ 4.7 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อน Residuals Statistics

Residuals Statistics					
	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	N
Predicted					
Value	140,117.41	238,108.30	193,297.27	36,005.98	22
Residual	-10,582.84	18,782.59	0.0000	6,249.57	22
Std. Predicted					
Value	-1.477	1.245	0.000	1.000	22
Std. Residual	-1.524	2.704	0.000	0.900	22

ที่มา : จากการคำนวณ.

จากตารางที่ 4.5 พบว่า การตรวจสอบค่าเฉลี่ยของค่าคลาดเคลื่อน $E(e)$ สามารถตรวจสอบ จากตารางแสดงค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อน (Residuals Statistics) ซึ่งมีค่า Mean = 0.00000 จึง สามารถสรุปได้ว่า การตรวจสอบค่าเฉลี่ยของค่าคลาดเคลื่อน $E(e) = 0$

ภาพที่ 4.2 การตรวจสอบเกี่ยวกับความแปรปรวนของความคลื่อนคงที่ทุกตัวแปรอิสระ (x_i)

ภาพที่ 4.3 กราฟ Scatterplot

ที่มา : จากการคำนวณ.

จากภาพที่ 4.2 จะเห็นว่าการกระจายตัวของจุดข้อมูลมีทั้งเหนือและใต้กระจายอยู่ใกล้ระดับ 0.0 มีพื้นที่ใกล้เคียงกันและเป็นแนวสีเหลี่ยมผืนผ้าได้ แสดงว่าความคลาดเคลื่อนของข้อมูลมีความแปรปรวนคงที่และเป็นแนวสีเหลี่ยมผืนผ้าได้ แสดงว่าความคลาดเคลื่อนของข้อมูลมีความแปรปรวนคงที่

ตารางที่ 4.8 ตารางการทดสอบความเป็นอิสระต่อกันของค่าความคลาดเคลื่อน

Model Summary										
Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Change Statistics					Durbin-Watson
					R Square Change	F Change	df1	df2	Sig. F Change	
3	0.985 ^e	0.971	0.964	6,946.016	-0.001	0.662	1	18	0.428	1.883

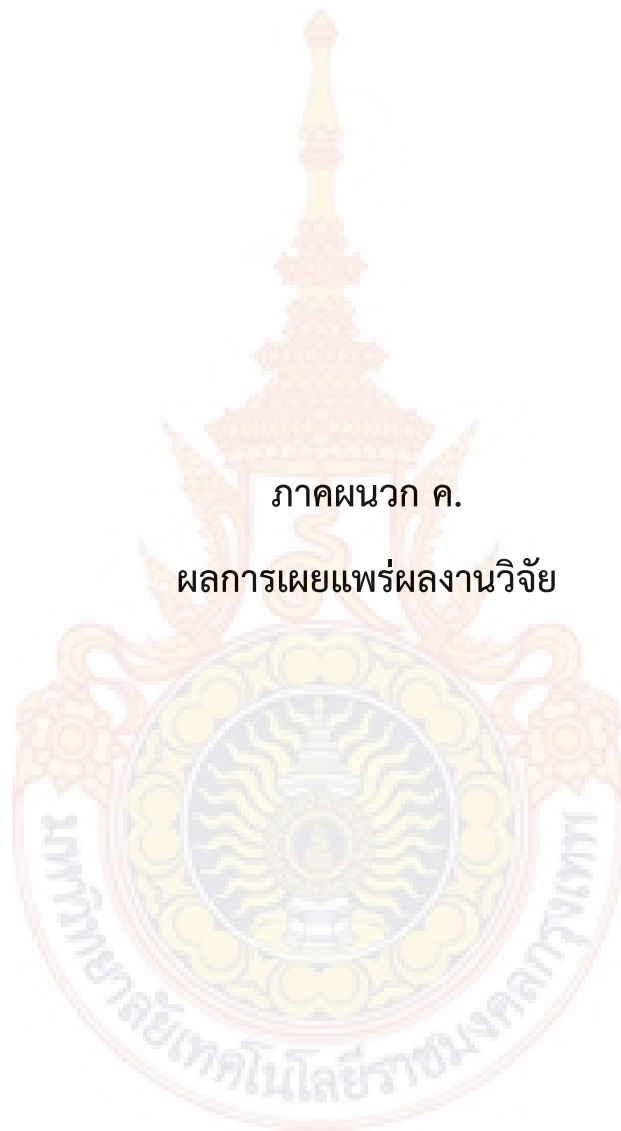
ที่มา : จากการคำนวณ.

จากตารางที่ 4.6 จากผลการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สรุปแล้วได้ค่า Durbin-Watson Stat = 1.883 ซึ่งอยู่ในช่วง 1.5 ถึง 2.5 แสดงว่าค่าความคลาดเคลื่อนแต่ละตัวแปรเป็นอิสระต่อกันซึ่งข้อมูลใหม่ที่น่ามาวิเคราะห์จะไม่เกิดปัญหาสหสัมพันธ์ในตัวเอง (Autocorrelation) และทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ที่ประมาณค่าได้จากสมการถดถอยมีความน่าเชื่อถือ

ภาคผนวก ค.

ผลการเผยแพร่ผลงานวิจัย

๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๓

เรื่อง แจ้งผลการพิจารณาบทความ
เรียน บุษบา ตากุล

ตามที่ท่านได้ส่งบทความเพื่อเข้าร่วมงาน การประชุมวิชาการ 4th National Conference on Creative Technology ในหัวข้อ "Multidisciplinary to Drive Economy and Social" ซึ่งจัดโดยสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ในระหว่างวันที่ ๑ - ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๓ ในหัวข้อเรื่อง

" ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อมูลค่าที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) "

ในการนี้ คณะกรรมการดำเนินงานประชุมวิชาการ มีความยินดีที่จะเรียนให้ท่านทราบว่า บทความเรื่องดังกล่าวได้ "ผ่านการพิจารณา" โดยผู้ทรงคุณวุฒิให้นำเสนอแบบปากเปล่า (Oral Presentation) ในงานประชุมวิชาการ 4th National Conference on Creative Technology (CreTech 2020) แล้ว ทั้งนี้ขอให้ท่านส่งไฟล์ Final paper เพื่อเป็นการยืนยันการเข้าร่วมนำเสนอบทความกลับมายังในวันที่ 15 มิถุนายน 2563 หรือเร็วกว่ากำหนดนี้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สายชล ชุตติเจตน์)
ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา

สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
โทรศัพท์ ๐๒ ๒๘๘๗ ๘๖๐๐ ต่อ ๑๑๗๗
โทรสาร ๐๒ ๒๘๘๗ ๘๖๘๕

ประวัติผู้จัดทำ

ชื่อ นามสกุล	นางสาวบุษบา ตากุล
วัน เดือน ปี เกิด	30 กันยายน 2526
สถานที่เกิด	162 หมู่ที่ 8 บ้านเวียงหวาย ตำบลเมืองราย อำเภอพญาเม็งราย จังหวัดเชียงราย 57290
ที่อยู่ปัจจุบัน	581/191 คอนโดเดอะนิชไอดีพระราม 2 ถ.พระรามที่ 2 แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร 10150
ประวัติการศึกษา	ปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ สาขาการเงินและการธนาคาร มหาวิทยาลัยรามคำแหง
สถานที่ทำงาน	ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) 1 ซอยราษฎร์บูรณะ 27/1 ถนนราษฎร์บูรณะ แขวงราษฎร์บูรณะ เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพมหานคร 10140
ตำแหน่งปัจจุบัน	ผู้จัดการผลิตภัณฑ์ธุรกรรมสินเชื่อ
E-mail	Busaba.takul@gmail.com

